

1975 நவம்பர் 4]

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: இச் சட்ட முன்வடிவை அறிமுகம் செய்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இச்சட்ட முன்வடிவு அறிமுகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(4) 1975-76 ஆம் ஆண்டிற்கான செலவு குறித்த முதல் துணை நிதி அறிக்கை மீது விவாதம்

* திரு. ஆலடி அருண்: பேரவைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களால் இந்த மன்றத்தில் கோரப்பட்டிருக்கின்ற துணை மானியக் கோரிக்கை மீது என்னுடைய கருத்துக்களை இந்த மன்றத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர ஆசைப்படுகிறேன்.

கடந்த 3 தினங்களாக ஒரு முக்கியமான பிரச்சனை மீது பல்வேறு பத்திரிகைகள் பல கருத்துக்களை மக்கள் மத்தியில் பரப்பிக்கொண்டு இருக்கின்றன. 'மத்திய சர்க்கார் இந்த மாநில சர்க்காருக்கு ஒழுங்காக ஒத்துழைப்புக் கொடுக்கவில்லை, வறட்சிக்குப் போதுமான பணம் கொடுக்கவில்லை, மதுவிலக்கால் ஏற்பட்ட இழப்புக்கு ஈடு கொடுக்கவில்லை, எனவே, இந்த மாநில அரசின் பொருளாதாரம் மிகவும் குன்றிக்கிடக்கிறது. இந்த குன்றிக்கிடக்கிற பரிதாப நிலைக்கு மத்திய சர்க்கார்தான் காரணம்' என்ற அடிப்படையில் பத்திரிகைகளில் செய்தி கொடுத்து இருக்கிறார்கள்.

மத்திய சர்க்காரைப் பற்றி அரசாங்கம் தன்னுடைய கருத்தை மாறுபட்ட முறையில் அல்லது எதிர்க்கின்ற அடிப்படையில் சொல்வதை அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தவறாகக் கருதவில்லை. ஆனால், இந்த நேரத்தில் நான் சொல்வதற்கு ஆசைப்படுவது எல்லாம், மத்திய சர்க்கார் மீது குறை சொல்லும் அரசாங்கம் இந்தக் குறை ஏற்படுவதற்கான நியாயமான காரணங்களை, மக்கள் ஆதரிக்கும் வகையில் சொல்வார்களானால், அதைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறோம்.

இன்றையதினம் மத்திய சர்க்கார் வறட்சிக்குப் போதுமான பணம் தரவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டை நிதிநிலை அறிக்கையில் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் பகிரங்கமாகச் சொல்வதற்கு

[திரு. ஆலடி அருணா] [1975 நவம்பர் 4]

தெரியும் இல்லாவிட்டாலும், அதைக் கோடிட்டுக் காட்டும் வகையில் சில வார்த்தைகளில் அதிலே குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் $7\frac{1}{2}$ கோடி தந்து இருக்கிறது, அதற்கு மேல் தரவில்லை, முழுச் சமையையும் நாங்களே ஏற்றுத் தீரவேண்டிய சங்கடம் ஏற்பட்டது என்ற கருத்தில் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து $7\frac{1}{2}$ கோடி பெற்று விட்டு, மேலும் நிதி வேண்டும் என்று மாநில சர்க்கார் கேட்ட நேரத்தில் மத்திய சர்க்கார் நிதி அமைச்சர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள், உங்கள் லெட்டையைப் பார்த்து விட்டு, உங்களுடைய பணிகளைப் பரிசீலித்து விட்டு, உங்களுடைய கணக்குகளைப் பார்த்து விட்டு, உதவி செய்வோம் என்று சொன்னவுடனே, நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு ஆத்திரம் வந்து விட்டது, ஆவேசம் வந்து விட்டது, என்னிடத்தில் கணக்குக் கேட்பதா, என்னிடத்தில் கணக்குக் கேட்பதற்கு நீ யார், அப்படியானால், நீங்கள் மத்தியில் நிதி அமைச்சராக இருக்கின்ற வரையில் தமிழ் நாடு அரசாங்கம் வறட்சிப் பணிக் காக கையேந்தி பணம் கேட்காது என்று இந்த மன்றத்தில் சூளுரைத்தார்கள்.

நாமும் உடனே சொன்னோம், ஒரு அவசரத் தீர்மானத்தை இந்த மன்றத்தில் கொண்டு வந்து, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களே, சந்தியில் எழுப்பப்பட்ட சங்க நாதத்திற்கு சந்தியிலேயே பதில் சொல்லுங்கள், சட்டமன்றத்திற்குக் கொண்டு வராதீர்கள், சர்க்காரோடு பிணைக்காதீர்கள், துயர் தடுப்புப் பணி பாதிக்கும், வறட்சிப் பணி பாதிக்கும் என்று சொன்னோம். அப்போது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், மத்திய சர்க்காரின் உதவி இல்லாமலேயே, மத்திய சர்க்காரின் துணை இல்லாமலேயே, மத்திய சர்க்காரைக் கெஞ்சிக் கேட்காமலேயே, எங்களுடைய நிதி ஆதாரத்தை வைத்துக் கொண்டு, நாங்கள் பஞ்சப் பணிகளை, துயர் துடைப்புப் பணிகளை தீவிரப் படுத்துவோம், வெற்றிபெறுவோம் என்று இந்த மன்றத்தில் சூளுரைத்தார்கள்.

(முற்பகல் 10.00)

எந்த மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள், எந்த திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்தில் நிதி அமைச்சராக நீடிக்கின்ற வரையில் கையேந்தி பணம் கேட்க

1975 நவம்பர் 4] [திரு. ஆலடி அருளு]

மாட்டேன் என்று குளுரைத்தார்களோ, வேகமாகச் சொன்னார்களோ, இதே மாமன்றத்தில் எடுத்துரைத்தார்களோ, அதே முதலமைச்சர் அவர்கள் அதே நிதியமைச்சர் அவர்களிடத்தில் அண்மையில் டில்லிக்குச் சென்று, “சரணம் ஐயப்பா, மீண்டும் எனக்குப் பணம் தா” என்று கேட்டிருக்கின்றார்கள். அப்படி அவர் பணம் கேட்டதை நான் தவறு என்று சொல்லவில்லை.

ஆனால், அந்த எண்ணத்தை, அந்த நிலையை அவர் முதலிலேயே எடுத்துக் கொண்டிருந்தால், வறட்சிக்கான நிதியை மாநில அரசு கஜானாவிலிருந்து எடுத்துச் செலவழிக்க வேண்டியிருந்திருக்காது. இந்த மாமன்றத்தில் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள், வறட்சிப் பணிக்கு கோடிக்கணக்கான ரூபாயைக் கொட்டிக் கொடுத்திருக்கிறோம் அல்லவா என்று சொல்லி, சுமார் 59 கோடி ரூபாய் வறட்சிப் பணிகளுக்காகச் செலவு செய்திருப்பதாக இந்த மாமன்றத்துக்கு மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் தகவல் தந்திருக்கிறார்கள். இது எவ்வளவு தவறான தகவல் என்பதையும், மக்களைத் திசைத்திருப்ப திட்டமிட்டு செய்யும் பிரசாரம் என்பதையும் இந்த மன்றத்துக்கு எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகின்றேன்.

ஐம்பத்தொன்பது கோடி ரூபாயும் வறட்சிப் பணிக்காக செலவு செய்யப்படவில்லை. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களே இந்த அறிக்கையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சுமார் 30 கோடி ரூபாய் பொதுப்பணித்துறையில், வழக்கமான நீர்ப்பாசனப் பணிகளுக்கு, பாதை அமைப்புக்கு, மராமத்து வேலைகளுக்குச் செலவு செய்திருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த 30 கோடி ரூபாயையும் சேர்த்து 59 கோடி ரூபாய் செலவு செய்திருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

உண்மையில் இந்த அரசாங்கம் வறட்சிப் பணிகளுக்காக எவ்வளவு செலவு செய்திருக்கிறது என்றால், 1974-75—8.8 கோடி ரூபாய்; 1975-76—15.3 கோடி ரூபாய்.

ஆக 24.1 கோடி ரூபாய் செலவு செய்திருக்கிறார்கள். இந்த 24.1 கோடி ரூபாயிலும் 7.5 கோடி ரூபாய் மத்திய அரசாங்கத்தின் பணம். இந்த 24.1 கோடி ரூபாயில் மக்களிடமிருந்து நிதியாகப்

[திரு. ஆலடி அருணா] [1975 நவம்பர் 4]

பெற்றது சுமார் 3 கோடி ரூபாய். ஆக 10.5 கோடி ரூபாய் மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்தும் மக்களிடமிருந்தும் பெற்றது. இதை நீக்கிப் பார்த்தால் இந்த அரசாங்கம் செலவிட்டிருப்பதெல்லாம் 13.6 கோடி ரூபாய்தான். ஆனால் பத்திரிக்கையில் செய்யும் விளம்பரத்தைப் பாருங்கள்! பொது மேடைகளில் செய்யும் பிரசாரத்தைப் பாருங்கள்! 60 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு வறட்சி நிவாரணத்துக்காக செலவு செய்துவிட்டோம், பல திட்டங்களை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இந்த அரசாங்கம் ஒரு தகவலைத் தந்திருக்கின்றது. 60,000 வேலைகள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. அவற்றில் 57,600 வேலைகளை செய்து முடித்துவிட்டோம் என்று தகவல் தந்திருக்கிறார்கள். எவ்வளவு பெரிய தவறான தகவல் பாருங்கள்! இது உண்மைதானா? எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட 60,000 வேலைகளில் 57,600 வேலைகள் முடிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா? நான் அறை கூவல் விட்டு கேட்கின்றேன். ஒரு கமிட்டி போடுங்கள். நீங்கள் பாதி அளவுகூட வேலையையும் முடிக்கவில்லை என்று பகிரங்கமாகக் குற்றம் சாட்ட விரும்புகிறேன். ஆதாரம் இல்லாமல் சொல்லவில்லை. ஆலோசனத்தின் அடிப்படையில் சொல்லவில்லை. அரசியல் அழுக்குடன் சொல்லவில்லை. இந்த மாமன்றத்துக்குச் சொல்லிக் கொள்ளுவேன், 1974 ஆம் ஆண்டு வேலையையே இந்த அரசாங்கம் முடிக்கவில்லை. 1974-75-ல் துயர்துடைப்புப் பணிக்காக எடுக்கப்பட்ட வேலையைக்கூட இந்த அரசாங்கம் முடிக்கவில்லை.

உதாரணத்துக்காக இந்த மாமன்றத்தின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகின்றேன். நாங்குனேரி ஊராட்சி ஒன்றியத்திலிருந்து என்னிடம் ஒரு குறிப்பு இருக்கிறது. அதிகார பூர்வமான தகவல், அதில் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

1975 நவம்பர் 4] [திரு. ஆலடி அருணா]

நம்பர் ஓ.ஆப் ஒர்க்ஸ் டேக்கன் அப்—

1974-75 47

முடித்தது 5

மைனர் ஒர்க்ஸ்—

நம்பர் ஆப் ஒர்க்ஸ் டேக்கன் அப் 30

முடித்தது 1

ரோட் ஒர்க்ஸ்—

நம்பர் ஆப் ஒர்க்ஸ் டேக்கன் அப் 12

முடித்தது 3

ஆக, 1974-75-லே 89 வேலைகளை எடுத்து, 9 வேலைகளை மட்டும் தான் ஒன்றியத்திலே முடித்திருக்கிறார்கள். இதில் வேடிக்கை, விபரீதம் என்னவென்றால், ஒதுக்கப்பட்ட பணம் முழுவதையும் செலவு செய்துவிட்டிருக்கிறார்கள். 1974-75-லே இந்த ஒன்றியம் ரூ. 1,18,793 ஒதுக்கியிருந்தது. இந்த ரூ. 1,18,793 ஐயும் செலவு செய்துவிட்டது. ஒதுக்கப்பட்ட பணம் முழுவதையும் செலவிட்டு, 89 வேலைகளில் 9 வேலைகளைத்தான் முடித்திருக்கிறார்கள். 9 வேலைகளுக்கு இந்தப் பணம் முழுவதையும் செலவு செய்திருக்கிறார்கள். திட்டம் போட்டு செலவு செய்தார்களா, அல்லது சந்திப் பிள்ளையார் கோவில் சுண்டலைப் பங்கு போடுவது போல் விரயம் செய்தார்களா? என்று நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

மற்றும் நாங்குவேரி ஊராட்சி ஒன்றியம் இந்த ஆண்டு என்ன வேலை செய்தது என்பதையும் இந்த மன்றத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

1975-76 : மப்பனிங் ஆப் வெல்ஸ்	78 வேலை
நம்பர் டேக்கன் அப்	28 வேலை
முடித்தது	16 வேலை
பெண்டிங்	42 வேலை

மைனர் இரிகேஷன் ஒர்க்ஸ் முடித்தது—24

பெண்டிங்—29

ரோட் ஒர்க்ஸ்

இன்னும் 9 வேலைகள் இருக்கின்றன.

[திரு. ஆலடி அருணா] [1975 நவம்பர் 4]

இப்படிப்பட்ட நிலைமை நாங்குனேரி ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் மட்டுமல்ல, நான் இந்த மாமன்றத்துக்குச் சொல்லிக் கொள்ளுவேன், மதுரை மாவட்டம் டி. கல்லுப்பட்டி ஊராட்சி ஒன்றியத்திலிருந்து கிடைத்திருக்கின்ற தகவல்படி :

1974-75 : மைனர் இரிகேஷன் ஒர்க்ஸ்—

நம்பர் டேக்கன் அப் 94

முடித்தது 7

87 வேலைகள் இன்னும் முடிக்கவில்லை.

சிங்கிங் ஆப் நியூ வெல்ஸ்—16 வேலைகளை எடுத்தார்கள், எதையும் இன்னும் முடிக்கவில்லை.

டப்பனிங் ஆப் ஒல்டு வெல்ஸ்—107 வேலைகளை எடுத்தார்கள். முடித்த வேலைகள் எதுவுமில்லை. ரோட் ஒர்த்ஸ் 11 எடுத்தார்கள், எதையும் முடிக்கவில்லை. இது 1974-75 ஆம் ஆண்டுக்கான விவரம்.

1975-76 ஆம் ஆண்டை எடுத்துக் கொண்டால் இதைவிடக் கேவலமாக இருக்கும். அதுமட்டுமல்ல, பணம் ஒழுங்காக திட்டமிடப்பட்டு செலவு செய்யப்படவில்லை.

விருதுநகர் ரெவின்யூ டிவிஷனைப் பொறுத்த மட்டில், கடந்த ஆண்டு, அதாவது 1974-75-ல் நான்கு ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் சேர்ந்து 8 வேலைகளைத்தான் எடுத்திருக்கிறார்கள். கடந்த ஜூலை 15 ஆம் தேதி அவர்கள் கொடுத்த தகவல்படி, இதில் பாதி வேலையைக்கூட அவர்கள் முடிக்கவில்லை.

இராமநாதபுரம், மண்டபம் ஊராட்சி ஒன்றியத்திலிருந்து கிடைத்திருக்கின்ற ஒரு தகவலைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒரு துணை மானிடக் கோரிக்கையைத் தீர்த்திருக்கிறார்கள். 1968-69-லே அதிகப் பணம் செலவழித்திருக்கிறார்கள், அதற்கு ஒப்புதல் வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். இது தவிர்க்க இயலாதது. ஒரு திட்டம் போடும்போது, அதிகச் செலவு செய்வது தவிர்க்க முடியாதது தான். 5 கோடி ரூபாய்க்குத் திட்டம் போட்டால் 6 கோடி ரூபாய் செலவாகலாம்.

1975 நவம்பர் 4] [திரு. ஆலடி அருணா]

ஆனால் மண்டபம் ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் ஏறத்தாழ நூற்றுக் கணக்கான கிணறுகள் ஊராணிகள் வேலைகளில் எஸ்டிமேட்டை விட ஒரு காசு கூட அதிகம் செலவாகவில்லை. மதிப்பீடு செய்த அளவுக்காவது செலவு செய்தார்களா என்றால், அதுவுமில்லை. ஒன்று, திட்டம் தீட்டியதில் தவறு என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் அல்லது வேலையை முடிக்கவில்லை என்று ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மண்டபம் யூனியனில் தந்த தகவல் என்னிடம் அப்படியே இருக்கிறது. ஒரு வேலைக்குக் கூட மதிப் பீட்டிற்கு மேல் ஒரு காசு செலவழிக்கவில்லை. பாதி வேலைக்கு பாதிக்கும் குறைவாகச் செலவு செய்திருக்கிறார்கள். எந்த அளவுக்குப் பஞ்ச நிவாரணப் பணிகளை பொறுப்பற்ற முறையில் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதற்காகச் சொல்லுகின்றேன்.

கிழக்கு இராமநாதபுரம் பகுதி பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதி. சுமார் 700 பேர் வெல்கள் போடப்பட்டன. இவற்றில் 200 கிணறுகளில் தண்ணீர் இல்லை. சில இடங்களில் உப்புத் தண்ணீர். இந்த 200 கிராமங்களுக்கு உடனடியாக குடிநீருக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்க வேண்டும். அதற்குத்தான் பஞ்ச நிவாரணப் பணிகள். 59 கோடி ரூபாய் செலவிட்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லுகின்ற நேரத்தில், பஞ்சப்பகுதியில், கிராமங்களுக்கு குடிக்கத் தண்ணீர் கொடுக்கவில்லை. குடிநீர் பிரச்சனைக்குக் கூடப் பரிகாரம் செய்யவில்லை இந்த அரசாங்கம் என்று குற்றஞ் சாட்ட விரும்புகிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல. தனியார் விவசாயக் கிணறுகளை ஆழப் படுத்துவதற்காகப் பணம் தரப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்தப் பணம் பொதுமக்களுக்கு, விவசாயிகளுக்குக் கிடைத்ததா என்றால்—அதைப் பார்க்கின்றபோது திகில் அடைகின்றோம்—பத்தில் ஒரு பகுதியினருக்குக் கூட அந்தப் பணங்கள் கிடைப்பதில்லை.

தக்காவிக் கடன் கேட்டு இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் மனுப் போட்டவர்கள் 18,806 பேர். அதற்கு அவர்கள் தகுதியுள்ளவர்கள். ஆனால் கருணை மிக்க இந்த அரசாங்கம் 2,454 பேருக்குத் தான் கொடுத்தது.

[திரு. ஆலடி அருணா] [1975 நவம்பர் 4]

திருச்சி மாவட்டத்தில் 21,631 பேர் கேட்டார்கள். 2,001 பேருக்குத்தான் அரசாங்கம் அந்தக் கடனைக் கொடுத்தது.

புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் 9,550 பேர் கேட்டார்கள். 1,409 பேருக்குத்தான் அரசாங்கம் கடனைக் கொடுத்தது.

அதேபோன்று திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் 13,000 பேர் கடன் கேட்டதில் 1,500 பேருக்குத்தான் அரசாங்கம் கடனை வழங்கியது.

செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் 12,249 பேர் கேட்டார்கள். கருணாமிக்க இந்த அரசு 967 பேர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறது.

ஆக, விவசாயிகளுக்குக்கூட வறட்சி நிவாரண உதவிகளின் கீழ் போதுமான அளவுக்கு நிதி உதவி செய்யவில்லை.

அதுமட்டுமல்ல. மத்திய அரசோடு இந்த அரசுக்கு ஏற்பட்ட மோதுதலால், மத்திய அரசிடம் கையேந்தி பணம் வாங்க மாட்டேன் என்று சொன்னதால், “எங்களிடத்திலே நிதி ஆதாரம் இருக்கிறது; அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கிற மக்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள்; மனம் உவந்து கொடுக்கிறார்கள்; இதயசத்தியோடு கொடுக்கிறார்கள்” என்று கூறியதோடு நிற்காமல் மக்களிடம் பணம் வசூல் செய்ததிலே எவ்வளவு கெடுபிடி செய்தார்கள் தெரியுமா? தாங்கொணாத துயரத்தைக் கொடுத்தார்கள். அதிகாரம் தவறான முறைகளிலே பயன்படுத்தப்பட்டது.

மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள் எல்லாம் ஒவ்வொரு பஸ் முதலாளிக்கும், ஒவ்வொரு கடைக்காரருக்கும், ஒவ்வொரு வியாபாரிக்கும், ஒவ்வொரு தொழிலதிபருக்கும் பகிரங்கமாக காகிதம் எழுதினார்கள். அந்த அளவுக்கு அதிகாரம் தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆனால், வெளியே என்ன சொல்லப் படுகிறது? பகிரங்கமாகச் சொல்லப்படுகிறது. மனம் உவந்து கொடுத்தார்கள்; இசைந்து கொடுத்தார்கள்; இதயசத்தியோடு கொடுத்தார்கள் என்று. எந்தவிதமான நிர்ப்பந்தமும் இல்லை என்று சொன்னார்கள். எந்தவிதமான கட்டாயமும் இல்லை என்று சொன்னார்கள். எந்தவிதமான கெடுபிடியும் இல்லை என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அரசாங்கம் கெடுபிடி செய்து, பகிரங்கமாக காகிதம் எழுதி, ஒவ்வொருவரும் இவ்வளவு கொடுக்க வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தி, நிர்ப்பந்தப்படுத்தி, ஒருமுறை

1975 நவம்பர் 4] [திரு. ஆலடி அருணா]

நீங்கள் கொடுத்திருந்தாலும் இப்போது இவ்வளவு தரவேண்டும் என்று நிர்ப்பந்தப்படுத்தி கேட்டிருக்கிறார்கள். இதை நான் ஆதாரத்தோடு நிரூபிக்க முடியும்.

திருச்சி மாவட்ட கலெக்டர் ஒவ்வொரு கடைக்காரருக்கும் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். அந்தக் கடிதத்தின் நகலை சபாநாயகர் அவர்கள் மூலமாக சபைக்குக் கொடுத்துவிடுகிறேன். இதன் மூலம் எந்த அளவுக்கு வறட்சி நிவாரணப் பணிகளின் பெயரால் கெடுபிடி நடந்திருக்கிறது என்பதை இந்த மன்றத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

இந்த நிதிநிலை துணை மானியத்தில் பல நிதி ஆதாரங்களுக்கு உதவி செய்து, நிதி ஒதுக்கீடு செய்திருக்கிறார்கள். கைம்பெண்களுக்கு உதவி, ஊனமுற்றோருக்கு உதவி, அனாதைச் சிறுவர்களுக்கு உதவி என்று பல்வேறு உதவிகளுக்கு இந்த மானியத்தில் நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளை அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆதரிக்கிறது, வரவேற்கிறது. இவைகள் நல்ல திட்டங்கள். அவர்களுக்கு வாழ்வளிக்கும் நல்ல திட்டங்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால் இப்படிப்பட்ட திட்டங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற நிதி போதாது, அவைகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற பணம் மிக மிகக் குறைவு. 6 லட்சம், 7 லட்சம், 4 லட்சம் என்றுதான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 40 வயதிற்கு மேற்பட்ட பெண்களில்—தமிழ் நாட்டில் செம்பாதிக்கு மேல் கைம்பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய சமூக புனரமைப்புக்கு வழிவகை தேடுகிற இந்த அரசு 7 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்திருப்பதை அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வரவேற்பது மட்டுமல்ல; இதைவிட ஒதுக்கீடு அதிகமாகச் செய்திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தையும் வலியுறுத்துகிறது.

கைம்பெண்களுக்கு ஆதரவளிக்கும் திட்டமானாலும் சரி, கைரிட்சா ஒழிப்புத் திட்டமானாலும் சரி, பிச்சைக்காரர்களுக்கு மறுவாழ்வளிப்பதாக இருந்தாலும் சரி, ஊனமுற்றோர்க்கு உறுதுணை அளிப்பதாக இருந்தாலும் சரி—இவைகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற பணம் போதாது. இன்னும் அதிகமாக ஒதுக்கியிருக்கலாம். இந்த துணை மானியக் கோரிக்கையில் இவைகளுக்கு

[திரு. ஆலடி அருணா] [1975 நவம்பர் 4]

காக ஒதுக்கப்படுகிற பணம் சில லட்சங்கள் தான். இந்த சில லட்சங்களுக்கு அளிக்கப்படுற விளம்பரங்கள், அரசியல் ஜால வித்தைகள் 'அப்பப்பா!' சொல்லி முடிவதில்லை. அந்த அளவுக்கு விளம்பரம் செய்கிறார்கள்.

ஆயிரம் தையல் மெஷின் கொடுக்கப்பட்டால் அரசாங்கம் லட்சம் ரூபாய்க்கு விளம்பரம் செய்கிறது. பத்திரிகைகளில் பக்கம் பக்கமாக அதுபற்றி விளம்பரம் வருகிறது. சினிமாப் படம் தயாரித்து திரையிடுகிறார்கள். ஒவ்வொரு தியேட்டர் களிலும் அது திரைப்படமாக ஒடுகிறது. ஒவ்வொரு சிறிய காரியத்திற்கும் அரசாங்கம் செய்கிற விளம்பரம் அவ்வளவு அதிகமாக இருக்கிறது.

அரசாங்கம் ஒரு நல்ல காரியம் செய்கிறது, அதை ஒரு விழாவாக எடுப்பதில் தவறில்லை. விழாவுக்கு ஏற்பாடு செய்தால் பத்திரிகை நிருபர்கள் எல்லாம் அங்கே வருகிறார்கள்; பத்திரிகையில் செய்தி போடுகிறார்கள். ஆனால் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது? நாளை விழா நடைபெறுகிறது என்றால் இன்றைக்கு அதைப்பற்றி பக்கம் பக்கமாக விளம்பரம் கொடுக்கிறார்கள். கலைஞர் சிரிப்பது போலவும் கைம்பெண் அழுவது போலவும் விளம்பரம் செய்கிறார்கள். அதற்காகப் பல லட்சம் ரூபாய் செலவிடுகிறார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு என்ன பயன்! இந்த 7 லட்சம் ரூபாய்க்கு இந்த அளவுக்கு விளம்பரமா? இதை அரசு எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

அரசுக்கு நிதிநிலைப் பற்றாக்குறை ஏற்படுகிறது என்றால் அதற்கு என்ன காரணம்? இப்படிப்பட்ட காரியங்களிலே அரசு நடந்துகொள்கிற முறை, அரசாங்கம் கடைப்பிடிக்கிற போக்கு, அரசாங்கத்தின் குறுகிய மனப்பான்மை இவைகள் தான். இந்த அரசின் நிதிநிலைப் பற்றாக்குறைக்குக் காரணம், இந்த அரசின் கஜானா காலியாக இருப்பதற்குக் காரணம், அரசு கடைப்பிடிக்கிற பிற்போக்குக் கொள்கையும், மத்தியரசுடன் தேவையற்ற மோதலும்தான் என்று கூறி, அமர்கிறேன். வணக்கம்.

1975 நவம்பர் 4]

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் இந்த மன்றத்திலே வைத்திருக்கிற துணை மதிப்பீட்டையொட்டி சில கருத்துக்களை எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன்.

இன்றையதினம் ஏறத்தாழ 46 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு துணை மதிப்பீடு இங்கே சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பாக இன்றையதினம் அரசாங்கத்தை எடுத்துக்கொண்டால், பல்வேறு திட்டங்களை அமைத்து அதற்கு அதிகப்படியான விளம்பரங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிற ஒரு சூழ்நிலையைப் பார்க்கிறோம். மத்திய அரசாங்கத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, மாநில அரசாங்கத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, ஒவ்வொரு திட்டத்திற்கும் அதிகப்படியான விளம்பரங்களைச் செய்து, எந்த அளவு இந்தத் திட்டங்களினால் எல்லாம் நாட்டு மக்களுக்குப் பயன் ஏற்பட வேண்டுமென்று அந்த விளம்பரத்தில் கூறுகிறார்களோ அந்த அளவு பயன் ஏற்படவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டைக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஏற்கெனவே மத்திய அரசாங்கம் 20 அம்சத் திட்டம் என்று சொல்லி விளம்பரம் செய்து வருகிறது. அந்த 20 அம்சத் திட்டத்தை இந்த அரசு அநேகமாக நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறது என்று கூறி, அதை எதிர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் மத்திய அரசுத் திட்டங்களானாலும் சரி, மாநில அரசுத் திட்டங்களானாலும் சரி எந்த அளவுக்கு இந்த நாட்டில் இருக்கிற ஏழை எளிய மக்களுக்குப் பயன் அளித்திருக்கிறது என்று பார்த்தால் நிச்சயமாக பயனளிக்கவில்லை என்று நான் குற்றஞ்சாட்டுகிறேன்.

இன்றையதினம் இவ்வளவு திட்டங்களைப் போட்டிருந்தாலும், விலைவாசி எந்த அளவுக்கு ஏறி இருக்கிறது என்று பார்த்தால், ஏழை எளிய மக்கள் அன்றாடம் உபயோகிக்கும் அத்தியாவசியப் பண்டங்களை வாங்கக்கூடிய சூழ்நிலையில் இல்லை என்ற குற்றச்சாட்டைக் கூற விரும்புகிறேன்.

அதற்கு உதாரணமாக ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மிகையாக கிலோ 20 ரூபாய்க்கு இன்றைக்கு விற்கிறது என்றால் சாதாரண மக்கள் எந்த அளவு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்] [1975 நவம்பர் 4]

என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ளலாம். அதைப்போல ஒவ்வொரு அத்தியாவசியப் பண்டமும் விலை ஏறியிருக்கிறது; மேலும் ஏறிக் கொண்டே போகிறது.

அதுமட்டுமல்ல. தொழில் வாய்ப்பில்லாமல் இளைஞர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். படித்த இளைஞர்களும் பாதிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள்; படிக்காத இளைஞர்களும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். போடுகின்ற திட்டங்களினால் அவர்களுக்கு எந்த விதமான பயனும் கிடைக்கவில்லை என்று நான் இந்த அரசாங்கத்தின்மீது குற்றஞ்சாட்டுகிறேன்.

படித்த இளைஞர்கள் லட்சக்கணக்கில் வேலை தேடித்தரும் நிறுவனத்தில் வேலை தேடி, தங்கள் பெயர்களைப் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புக் கிடைக்க வழியில்லை. இனிமேல் வேலைவாய்ப்புக் கிடைக்க வழியில்லை என்ற நிராசையால் அவர்கள் மனம் தளர்ந்திருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அவர்களுக்கு வேலை தேடித்தரும் நிறுவனத்தால் வேலை தேடித் தர முடியவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மொத்தத்தில் அரசாங்கம் போடும் திட்டங்களினால் இந்த நாட்டிலே இருக்கிற ஏழை எளிய மக்களுக்கு எந்தவிதமான பயனும் கிடைக்கவில்லை என்று குற்றஞ்சாட்டுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தொழிலாளர் நலன்களுக்காக பல்வேறு திட்டங்களை மத்திய அரசும், மாநில அரசும் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன என்று கூறுகிறார்கள். அண்மையில் போடப் பட்ட போனஸ் சட்டத்தினால் எந்த அளவு மத்திய அரசு தொழிலாளர்களுக்குப் பாதகம் செய்திருக்கிறது என்பது நமக்குப் புரியும். போனஸ் சட்டத்தினால் தொழிலாளர்கள் எல்லாம் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். நிச்சயமாக இந்த போனஸ் சட்டம் மிகவும் வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது என்பதை இங்கே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தொழில் அதிபர்கள் எல்லாம் ஏறத்தாழ 20 சதவீதம் போனஸ் கொடுப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிற இந்தச் சூழ்நிலையில் மத்திய அரசு நிறைவேற்றியிருக்கிற போனஸ் சட்டத்தினால் அவர்கள்

4 சதவிகிதத்துக்கு மேல் கொடுப்பதற்கில்லை. ஆகவே,

1975 நவம்பர் 4] [திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

தொழிலாளர்களுக்கு மத்திய அரசாங்கம் ஒரு பெரிய பாதகத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது; அதனால் வேலைநிறுத்தங்கள்கூட ஏற்பட்டிருக்கின்றன. உள்ளிருப்பு வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் தொழில் உற்பத்தி பாதிக்கப்படக்கூடிய ஒரு பயங்கர நிலை உருவாகியிருக்கிறது. ஆகவே, இந்த அரசாங்கத்தை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன், இந்த தமிழ்நாட்டில் இருக்கிற தொழிலதிபர்களுக்கு ஒரு ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டும் என்று. ஒருவேளை இந்திய அரசு 4 சதவிகிதம்தான் போனஸ் கொடுக்க வேண்டுமென்று அவசரச் சட்டத்தைப் பிரகடனம் செய்திருந்தாலும் அந்தந்த தொழில் நிறுவனங்களுக்கு ஏற்றமாதிரி எந்த அளவுக்கு போனஸ் கொடுக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். தொழிலாளர்களைப் பாதிக்கக்கூடிய அளவுக்குச் சட்டம் இருந்தாலும் இந்த அரசு தொழிலாளர்களைக் காப்பாற்ற முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த நாட்டிலே இருக்கிற பல்வேறு டெக்ஸ்டைல்ஸ் நிறுவனங்களும் இன்று இதே நிலையில்தான் இருக்கின்றன. ஆங்காங்கு வேலைநிறுத்தம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில் நிச்சயமாக அரசாங்கம் தொழிலாளிகள் பாதிக்கப்படாமலும், இந்த நாட்டில் உற்பத்தி குறையாமலும் பார்த்துக் கொள்வதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நமது அரசு நடத்துகின்ற ப்ளாண்டேஷனைப் பற்றி ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். மத்திய அரசாங்கம் 4 சதவிகிதம்தான் போனஸ் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னாலும், இந்த அரசு நடத்துகின்ற ரப்பர் தோட்டத்தில் அதிக லாபம் இருக்கிற காரணத்தினால் அதிக அளவுக்கு போனஸ் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இதுவரை போனஸ் கொடுக்கப்படாத பயங்கரமான சூழ்நிலை அங்கு இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு முன்பும் பலமுறை வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கிறேன்.

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

[1975 நவம்பர் 4]

இந்த அரசு ரப்பர் தோட்டத்தில் வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களுக்கு, தனியார் ரப்பர் தோட்டங்களில் வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களைவிட குறைவாகக் கூலி கொடுக்கப் பட்டு வருகிறது. தனியார் தோட்டங்களில் ஏறத்தாழ அன்றாடம் ஒரு தொழிலாளிக்கு ரூ. 8.35 கூலியாகக் கொடுக்கப் பட்டால், அரசாங்க ரப்பர் தோட்டங்களில் வேலை செய்கிறவர்களுக்கு அன்றாடம் ரூ. 5.41 காசுதான் ஊதியமாகக் கொடுக்கப் படுகிறது.

அதுமட்டுமல்ல. எங்கள் பகுதியில் தனியார் சிறு தோட்ட முதலாளிகளும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய நியாயமான ஊதியத்தைக் கூடக் கொடுக்காமல் பயங்கரமான சூழ்நிலையை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த அவசரகால நிலையைப் பயன்படுத்தி அரசு தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைக்க தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். உடனடியாக அரசாங்க ரப்பர் தோட்டங்களில் வேலை செய்கிறவர்களுக்கு போனஸ் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, பல்வேறு கல்வி ஸ்தாபனங்களை எடுத்துக் கொண்டால் ஆசிரியர்களுக்கு பாதுகாப்பு இல்லாத சூழ்நிலை தான் இருக்கிறது. அண்மையில்தான் தனியார் கல்வி ஸ்தாபனங்களில் வேலை செய்கிற ஆசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க நாம் ஒரு சட்டத்தை நிறைவேற்றினோம் என்றாலும்—அது நாம் எதிர்பார்த்த அளவுக்குப் பயனுடையதாக இல்லை. எனது பகுதியில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் இருக்கிறது. குறிப்பாக, மருதன் குடி பள்ளிக்கூடம் சில மாதங்களாகவே மூடப்பட்டிருக்கிறது. அங்குள்ள ஆசிரியர்களுக்கு எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் இல்லை. அங்கே இருக்கின்ற 50 ஆசிரியர்கள், ஆயிரம் மாணவர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்போதுள்ள அவசரச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி அந்தப் பள்ளிக்கூடம் சரியான முறையில் நடைபெறுவதற்கு வகை செய்யவேண்டும். அங்குள்ள ஆசிரியர்கள், மாணவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1975 நவம்பர் 4]

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

நிர்வாகத்தில் கோளாறு இருக்கிற பள்ளிக்கூடங்களை அரசே மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்னும் பொதுச் சுகாதாரத்திற்கு இங்கு மானியம் கோரப் பட்டிருக்கிறது. நமது மாநிலத்தில் பொதுச் சுகாதாரம் சரியான முறையில் கவனிக்கப்படுவதில்லை. உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமானால் எங்கள் மாவட்டத்தில் காலரா நோயினால் 20 பேர்கள் மாண்டிருக்கிறார்கள். இந்த இலாக்கா அங்கே திறம் பட செயல்பட்டிருந்தால், இதுபோல ஒரு மாவட்டத்தில் 20 பேர்கள் இறந்திருக்க வேண்டியதில்லை. கடந்த பல ஆண்டுகளாக இதுபோன்ற தொத்து நோய்கள் தீவிரமாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு வந்திருந்தும் கூட, எங்கள் பகுதியில் சரியான முறையில் செயல்படாத காரணத்தினால் இவ்வாண்டு எங்கள் மாவட்டத்தில் 20 பேர்கள் மாண்டு விட்டார்கள். இதில் இந்த இலாக்கா சற்று அக்கறை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அங்குள்ள அதிகாரிகள் அக்கறை இல்லாமல் இருந்து விட்டார்கள், செய்ய வேண்டிய தடுப்புப் பணிகளை நிச்சயமாகச் செய்யவில்லை என்கிற குற்றச்சாட்டைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, நமது மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இந்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கும், எங்கள் பகுதி தாய்த் தமிழகத்தோடு இணைவதற்குப் போராட்டம் நடத்தியவர்களுக்கும் பென்ஷன் வழங்குவதாகக் கூறினார்கள். ஆனால் எங்கள் பகுதி தாய்த் தமிழகத்தோடு இணைவதற்குப் போராட்டம் நடத்திய பல பேர்களுக்கு இதுவரையிலும் பென்ஷன் வழங்கப்படவில்லை. காரணம் அவர்களுக்கு போதுமான சான்றுகளை அளிக்க வழியில்லை. அவர்கள் ஜெயிலில் இருந்ததற்கான ரெக்கார்டுகள் திருவிதாங்கூர் அரசால் அழிக்கப்பட்டு, நசிந்து போய்விட்டன.

பொறுப்புவாய்ந்த எம்.எல்.ஏ.-க்கள் இன்னார் எங்களுடன் ஜெயிலில் இருந்தார் என்று சர்டிபிகேட் வழங்கினாலே போதும், அந்த சர்டிபிகேட்டை வைத்துக் கொண்டாவது அந்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்குப் பென்ஷன் வழங்க அரசு

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

[1975 நவம்பர் 4]

முன்வரவேண்டும். அதுபோல அவர்கள் செய்ய எண்ணாதது தான் எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது. இனிமேலாகிலும் மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் இதுபோன்ற பொறுப்பான சட்டமன்ற உறுப்பினர் வழங்குகின்ற சான்றுகளை வைத்து அவர்களுக்குப் பென்ஷன் வழங்க ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, பொதுப்பணித்துறையைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை. முதலமைச்சர் அவர்கள் ஓராண்டுக்கு முன்பாக எங்கள் பகுதியில் ஒரு பாலத்தின் கல்நாட்டுவிழா நடத்தினார்கள். ஓராண்டுக்குள் அந்தப் பாலத் திறப்பு விழாவையும் தாம் நடத்தி வைக்க வருவதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் இதுவரை அந்த வேலை தொடங்கப்படவேயில்லை. நாம் இந்தத்துறைக்கு 421 லட்சம் ரூபாய் மானியம் ஒதுக்குகிறோம். இந்தப் பாலத்திற்கு 25 லட்சம் தான் எஸ்டிமேட். இதுவரை இந்த வேலை துவங்கப்படவில்லை. உடனடியாக இந்தப் பணியை நிறைவேற்றித் தருவதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்றைக் கூற விரும்புகிறேன். திருநெல்வேலி—நாகர்கோவில் ரெயில்பாதை வேலை நடந்து கொண்டிருந்தது. இப்போது திடீரென்று அந்த வேலையை நிறுத்திவிட்டதாக அறிகிறோம். நில ஆர்ஜிதம் செய்யப்பட்டதற்கும் பணம் வழங்கப்படவில்லை. ஏன் அந்த வேலை நிறுத்தப்பட்டது என்பதையும் இந்த அரசு மத்திய அரசாங்கத்தோடு கலந்து பேசி அறிந்து, அந்த வேலையை முடிப்பதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்: மாண்புமிகு சட்டமன்ற அவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கூட்டத் தொடரில் இன்று தான் நான் முதன்முதலாக ஒருசில வார்த்தைகளைப் பேச முற்பட்டு நிற்கிறேன்.

கடந்த ஆண்டு இதே நேரத்தில் ஒரு கடுமையான வறட்சி நிலையில் தமிழகம் சிக்கியிருந்தது. எங்கு பார்த்தாலும் உணவுப் பஞ்சம், தண்ணீர் பஞ்சம் தாண்டவம் ஆடிய கோர நிலையைக்

1975 நவம்பர் 4] [திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்]

கண்டோம். ஓராண்டு காலத்திற்குள்ளாக, நிலைமை இத்தனை தூரம் மாறி—இறைவன் அருளால் எங்கும் நீர்வளம் பெருகி, பசுமைக் காட்சி ஏற்பட்டதைக் காண்கிறோம். மக்களின் கொடுந்துயரை நீக்கிய எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு இந்த நேரத்தில் நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இப்படி ஒரு தூறு ஆண்டு காலத்தில் ஏற்படாத வறட்சி நாட்டில் ஏற்பட்டதை மக்கள் உணரக் கூட முடியாத வகையில் இந்த அரசு எடுத்துக்கொண்ட பலதரப்பட்ட நடவடிக்கைகளை உணர்ந்து—உண்மையில் எந்த மனித உள்ளம் உடையவர்களும்—இந்த அரசைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. காரணம், பத்திரிகைகள் எல்லாம் சென்ற ஆண்டு ஏற்பட்ட கோர வறட்சியைப் பற்றி பலவாக வருணித்தன. இதுபோல கடந்த தூறு ஆண்டுகளில் ஏற்பட்டதே இல்லை என்று குறிப்பிட்டன. அப்படிப்பட்ட கடுமையான வறட்சியை, பஞ்சத்தைக் கூட மக்கள் உணர முடியாத அளவுக்கு இந்த அரசு திறமையாக பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டதற்கு நான் உளமாரப் பாராட்டுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கடந்த சட்டமன்றத் கூட்டத்திற்கும், இந்தக் கூட்டத்திற்குமிடையே நமது மரியாதைக்குரிய முதல்வர் அவர்கள் ஒரு புரட்சிகரமான திட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருப்பதை நான் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது.

எங்களால் மிகவும் போற்றப்பெறுகிற நபிகள்நாயகம் அவர்கள் தம்முடைய சீர்திருத்தங்களுக்குள் முதன்மையானதாக—விதவைகள்—கைம்பெண்கள் இவர்களுடைய அவல வாழ்வை நீக்கும் பணியை சிறப்பானதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

“அபலை இளம்விதவைகளை மணமுடித்து வாழ்வளிப்பவர்கள் மறுமை நாளில் என்னுடன் நெருக்கமாக இருப்பார்கள்” என்று முஹம்மதுநபி சொல்லியுள்ளார்கள். அந்தச் சமயத்தைச் சேர்ந்த நாங்களே அந்த உன்னதமான உபதேசத்தை சிலசந்தர்ப்பங்களில் மறந்து நிற்கக் கூடிய நிலைமையில், நமது மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் அவர்களுடைய நல்வாழ்வுக்கான மறுவாழ்வளிக்கும் பணியினை மேற்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு தம்முகம் மாத்திரம் அல்ல, இந்திய திருக்கண்டத்தில்

[திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்] [1975 நவம்பர் 4]

உள்ளவர்கள் மாத்திரம் அல்ல, அகில உலகத்தில் உள்ளவர்களும் பாராட்டுவார்கள் என்பதை, முஸ்லிம் என்ற முறையில் நான் என்னுடைய பாராட்டுதலையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஒருசில குறைகளைச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். தஞ்சை மாவட்ட விவசாயிகளின் நிலைமை பரிதாபகரமானதாகும். நல்ல மகசூல் இவ்வாண்டு கிடைத்திருக்கிறது. என்னைப் போன்ற வணிகர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற காரணத்தினால் சொல்கிறேன். அவர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த நல்ல மகசூலை வைத்துக்கொண்டு தங்களுக்கு வேண்டிய பண்டங்களைக் கூட, துணிமணிகளைக் கூட வாங்க முடியாத அவல நிலையில் இருக்கிறார்கள். காரணம், அரசாங்கத்திற்கு மாத்திரம்தான் அவர்கள் தங்கள் விளைபொருளை விற்க முடியும் என்ற நிலை இருக்கிறது.

(முற்பகல் 10.30)

விவசாயிகளிடத்தில் தேங்கி உள்ள விவசாயப் பொருள்களை அரசாங்கம் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். 58 கே. ஜி. என்று நினைக்கிறேன். அதை 63 ஆகக் கொடுங்கள் என்று கேட்டிருப்பதாகத் தகவல் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. விவசாயிகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே விவசாயிகளிடத்தில் உள்ள உபரி நெல்லை உடனடியாகக் கொள்முதல் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அரசாங்கம்தான் வாங்கித் தீர வேண்டும் என்றால் அதில் ஆட்சேபம் இல்லை. எதையும் உடனடியாகச் செய்யுங்கள். விவசாயியின் கைக்குப் பணம் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள். அவர்களுடைய தேவைகள் ஓராண்டு காலமாக காத்து நிற்கின்றன. அத்தேவைகளை பூர்த்தி செய்யும் வகையில் ஏதாவது உடனடியாகச் செய்யுங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, என்னுடைய தொகுதிக்கு வருகிறேன். பரம்பிக்குளம் ஆழியாறு திட்டத்தில் விஸ்தரிப்பு செய்யப்பட வேண்டுமென்பது 25 ஆண்டுகளாக வைக்கப்பட்டுள்ள கோரிக்கை. விஸ்தரிப்பு செய்யப்படுமானால் வெள்ளக்கோயில் தொகுதிக்கு பலன் ஏற்படும். அப்படி வெள்ளக்கோயில் தொகுதிக்கு பலன் ஏற்பட்டால் அரவக்குரிச்சிக்கு ஒரு பங்காவது தரவேண்டும் என்ற வகையில் அமைச்சரவையைச் சேர்ந்த ஒரு சிலரால் எனது தொகுதிக்கு வாக்கு அளிக்கப்

1975 நவம்பர் 4] [திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்]

பட்டிருக்கிறது என்பதை மறுக்க முடியாது. ஆனால், இன்றைக்கு வெள்ளக்கோயில் திட்டங்கள் அரவக்குரிச்சிக்கு விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா என்றால் இல்லை. அரவக்குரிச்சி தொகுதி புறக்கணிக்கப்படுகிறது.

எங்கள் தொகுதியின் சார்பாக மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களிடத்தில் எடுத்துச்சொல்லும்போதெல்லாம் திருவாரூர் தெற்கு தெருவிற்குக் கூட நீங்கள் தண்ணீர் கேட்டால் என்னால் கொடுக்க முடியுமா என்று ஏளனமாகப் பேசுகிறார்கள். ஆனால் ஓட்டிய வயிருடன், பசி, பட்டினியுடன் இருக்கிற எங்கள் தொகுதி மக்களின் கோரிக்கையை தயவு செய்து யோசித்துப் பாருங்கள். ஏற்கனவே வசதி படைத்த முறையில் இருக்கின்ற விவசாயிகளுக்கு நீங்கள் மேலும், மேலும் வசதிகளைச் செய்து தருகிறீர்களே, மானம்பார்த்த பூமிகளை வைத்துக்கொண்டு சமாளிக்க முடியாமல் இருக்கின்ற விவசாயிகளுக்கு, கோமணத் துடன் மட்டும் வாழக்கூடிய எங்கள் பகுதி விவசாயிகளுக்கு சிறிதாவது தண்ணீர் கேட்டால் எங்களைப் பார்த்து ஏளனம் செய்யாதீர்கள் என்று மன வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டவரை இருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, என்ன ஏளனம்? யார் செய்தார் என்பதை விளக்க வேண்டுகிறேன்.

திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார் : தலைவரவர்களே, ஏளனம் முக்கியம் அல்ல. எனது கோரிக்கைதான் முக்கியம். அதாவது, முதலமைச்சரிடத்தில் எனது தொகுதி மக்கள் அணுகிக் கேட்டபோது ஏதாவது ஒரு எல்லைக்கோடு இருந்தாக வேண்டும். எல்லைக்கோடு தேவை. இல்லாவிட்டால் திருவாரூர் தெற்குத் தெரு வரை வந்து நிற்காதா என்று கூடச் சொன்னதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : எந்த ஒரு திட்டமானாலும் அதற்கு ஒரு ஆயக்கட்டு நியமிக்கப்படுகிறது. அந்த ஆயக்கட்டும் சில கோரிக்கைகளின் பேரில் மீண்டும் பரிசீலிக்கப் பட்டு விரிவுபடுத்தப்படுகிறது. பிறகும் ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது கோரிக்கை எழுப்பிக் கொண்டே போனால் கடைசியில் திருவாரூர் வரை கோரிக்கை எழுப்பலாம். அது நிறைவேற்றப்

[1975 நவம்பர் 4]

பட இயலாத காரியம் என்று கூறினேன். ஏனாம் செய்ய வில்லை. ஏனாம் செய்ததாக ஓர் உண்மைக்கு மாறான கருத்தை நண்பர் அவர்கள் கூறியமைக்காக மிகவும் வருந்துகிறேன்.

திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார் : கனம் முதலமைச்சர் அவர்களின் விளக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். குறை சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காகக் கூறவில்லை. என்னுடைய நிலையை எடுத்துச் சொல்வதற்காக—எங்கள் பரிதாபகரமான நிலையை விளக்கிச் சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காகச் சொன்னேன்.

இதிலே உண்மை நிலைமை என்னவென்றால், அதாவது, எதற்கும் ஒரு எல்லை வகுக்க வேண்டும். அந்த எல்லை, இத்தனை ஆண்டு காலமாக பாசன வசதி இல்லாமல் இருக்கக் கூடிய அரவக்குரிச்சி தொகுதிக்கு விஸ்தரிக்கப்பட வேண்டும் என்பது அந்தத் தொகுதி மக்களின் கோரிக்கை. இதை ஒரு ஆறுதல் பரிசாகவாவது அளிக்க வேண்டும். பள்ளிக்கூடத்தில் போட்டியில் ஓட முடியாத பையனைக் கூட கொஞ்ச தூரம் தள்ளி நிற்கவைத்து அவனுக்கு ஏதாவது ஆறுதல் பரிசு தருவது போல, ஒரு 5 ஆயிரம் ஏக்கருக்காவது பாசன வசதி ஏற்படுத்தித் தாருங்கள்.

முதலில், இந்தத் திட்டம் 90 ஆயிரம் ஏக்கருக்குத்தான் இருந்தது. அதை 1 லட்சத்து 20 ஆயிரம் ஏக்கருக்கு விரிவுபடுத்தி இருக்கிறார்கள். இப்படியெல்லாம் விரிவுபடுத்தியும் கூட திட்டத்தின் பலன் முழுவதும் கோவை மாவட்டத்தில் தான் இருக்கிறதே தவிர எனது தொகுதிக்கு வரவில்லை. வேறு ஏதாவது ஒரு திட்டத்தின் மூலம் என் தொகுதி மக்களுக்கு ஒரு நல்ல பலன் கிடைக்க வழி உண்டா என்றால், இல்லை. காரணம் வேறு நீர் வசதி இல்லை. அப்படி ஒரு நல்ல திட்டம் கிடைக்குமானால் என் தொகுதி மக்களுக்கு அது ஒரு பெரிய ஆறுதலாக இருக்கும் என்று கூற விரும்புகிறேன்.

1975 நவம்பர் 4] [திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்]

ஆகவே, தயவுசுர்ந்து ஒரு 5 ஆயிரம் ஏக்கருக்காவது பாசன வசதி ஏற்படும் வகையில் உதவ வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். முதலமைச்சர் அவர்கள் இதில் பரிவு காட்ட வேண்டும் என்றும் பிடிவாதம் வேண்டாம் என்றும் வணக்கத்துடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நொய்யலாறு திட்டம். இது ஒரு ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட திட்டம். இத் திட்டத்திற்கு அடிக்கல் கூட இதுவரை நாட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். தாமதத்திற்குக் காரணம், நமது மாநிலத்திற்கும், கர்நாடக மாநிலத்திற்கும் காவிரி நீர் சம்பந்தமாக இன்னும் ஒப்பந்தம் ஏற்படாத சூழ்நிலையில் இது தொக்கி நிற்கிறது என்பதை உணர முடிகிறது. இருந்தபோதிலும் கூட இந்த நொய்யலாறு திட்டத்தில் விசாரணை—இன்வஸ்டிகேஷன்—எல்லாம் முடிக்கப்பட்ட சூழ்நிலையில் பொறியாளர்களிடம் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, இந்தத் திட்டத்தையாவது உடனடியாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கனம் முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு இன்னொரு விஷயத்தையும் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். எந்த ஒரு மனிதனுக்கும் கடைசி நேரத்தில் இறந்து போவதற்கு முன்னால் ஒரு ஆசை இருக்கும். அந்த ஆசையை இறுதி ஆசை என்று சொல்வார்கள். அந்த ஆசையை வெளியிட்டால் சுற்றத்தார்கள் எல்லாம் அந்த ஆசையை நிறைவேற்றி வைப்பதற்கு முயற்சி செய்து எப்படியும் அந்த ஆசையை நிறைவேற்றுவார்கள். அதைப்போன்ற இறுதி ஆசை என்னுடைய இந்த ஆசை என்று முதலமைச்சருக்குப் பணிவோடு சொல்லிக்கொள்ள—உண்மையாகவே அப்படிச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வேதனையோடு அப்படிச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். என்னுடைய இறுதி ஆசையாக நொய்யலாறு திட்டத்தை நிறைவேற்றியே தீர வேண்டும் என்பது என் தொகுதி மக்கள் சார்பாக என்னுடைய ஆசை. இத் திட்டத்தை நிறைவேற்றி என்னுடைய தொகுதி மக்கள் வாழ வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதைத் தவிர வற்புறுத்துவதற்கு எனக்கு வேறெதுவும் இல்லை. எனது ஆரம்ப காலக் கோரிக்கையும், இறுதி கோரிக்கையும் இதுவாகவே இருக்கிறது. எனவே, முதலமைச்சர் அவர்கள்

[திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்] [1975 நவம்பர் 4]

இதில் மனம் இரங்கி, இத்திட்டத்தை நிறைவேற்றித் தருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*THIRU K. M. SUBRAMANIAM: Hon. Speaker, Sir, at the outset, I have to congratulate the Government on certain points. Although, I belong to the Opposition group, I believe in congratulating the Government wherever congratulations are due and criticise wherever criticisms are necessary.

Sir, so far as water-supply position in Madras City is concerned, I think, fairly well it was solved and citizens' thanks are due to the Government.

Similarly, so far as rationing is concerned, good attempt has been made.

The sale of open developed plots has been pending for many, many years. Now that has been done.

Now, Sir, coming to other points, the city dwellers are the worst sufferers in the whole State in the matter of price increase. For example, those who belong to the middle class income group and lower middle class income group, they have to pay a sum of Rs. 270 or Rs. 300 for a bag of 70 kgs. of rice. That is the present position of rice in the City of Madras. For a man earning Rs. 500 or 500 to 750—that is an average income of middle class man—he has to spend a sum of Rs. 250 to Rs. 300 for the purchase of rice every month.

The milk price has shot up. Except what is supplied by the Government, the prices of milk sold by private people have gone up. Not only there is increase in price of milk, but also there is adulteration and pure milk is not available. So much so, a man getting Rs. 600 or Rs. 700, has to spend the whole amount on rice, milk and rent. Unfortunately, this Government has not realised this.

Housing is the most essential thing so far as middle class group is concerned. We see there has been horrible increase in the property tax. So much so, the entire burden or a major part of the burden is shifted to the tenants to compensate the property tax. What I say is this. In spite of the small mercies the

1975 நவம்பர் 4] [Thiru K. M. Subramaniam]

people had from the Government, they have a very difficult time because of the rise in prices of essential commodities. Particularly, the prices of essential commodities which are in daily want like rice, milk, edible oils, chillies like that have not gone down. If at all it has gone down in certain places, it is very negligible. So much so, the worst sufferers due to rise in prices of essential commodities are the lower middle classes and upper middle classes, who have been using these items.

The prices of certain brands of cigarettes have gone down. That is not what we want.

The prices of certain varieties of soaps have gone down. That is not what we want.

We want price reduction in essential commodities, which are in daily use, which are essentially needed by the middle and lower middle class people.

Sir, coming to the most important point, there is horrible adulteration of foodstuffs in this State and particularly in the City of Madras. I am still to see inspecting officers going about and collecting samples to see whether they are adulterated. Without any prejudice or party feeling, we have really to admit that the adulteration is really horrible. There are hundreds of milk shops in streets and in all these shops we find not milk mixed with water but water mixed with milk but still no action has been taken against the owners of these shops.

Coming to the other problem of Housing, although the Government are spending money on the Housing Board and they have converted loans into grants, what has happened? If any allottee does not pay rent for three months, the bill collector of the Slum Clearance Board comes and locks his flat. It is not as if he does not want to pay rent. The fact is that many of the allottees are casual labourers and they often find it very difficult to pay rent according to the rules. When they can afford to pay it, they pay it. When they are out of work, what can they do? Many of them are gardeners and they are not able to get regular and permanent jobs. Some of them are masons who do not get work regularly. But the officials without giving any notice lock the flats and they have to stand out.

[Thiru K. M. Subramaniam] [1975 நவம்பர் 4]

Then, another important point is that the Slum Clearance Board has not handed over roads and other properties to the Corporation and so much so, we find that in many places roads are not repaired and there is no water supply.

Also, there are no public conveniences with water supply. I am only referring to all these things so that they will rectify them. I have not done so with the idea of criticising the Government as such.

Now, coming to the cost of living of the Madras citizen, it is supposed to be the highest particularly compared to the cost of living in Calcutta. People say that the cost of living here is costlier than in Bombay. The reason is obvious. There is no control on anything and the Government have not enforced it. The cost of tiffin in hotels has gone up. The price of coffee has gone up. The cost of transport has gone up. The only thing which has not gone up is the publicity in the press. Everything else has gone up.

Sir, I am glad that the Government have allotted Rs. 1 crore for handloom goods. But has it really helped the handloom weavers? In spite of the financial assistance given to the handloom weavers for the Deepavali season, the purchase of handloom goods is very poor in the City of Madras. Why? It is not due to the high price but it is due to the fact that the purchasing power of the people is limited and they have to spend their money on other essential items and they have no money to buy cloth. In spite of the fact that 25 per cent rebate is given to handloom goods, their sale has not increased. The same is the case with the mill goods. If anybody goes to the bazaar, he will find that people are not buying mill goods also. They are diverting their money for more essential things.

Then, coming to the Urban Land Tax, the Government are going to bring forward a Bill shortly. Not satisfied with the urban land, the Government are going to the suburban land which has not been developed. Now people want to run away from cities and build their houses in the suburbs like Chromepet which cannot be considered as an urban area. Now the property tax has been increased three or four times. Most of the Government servants have built their houses there and now it is proposed to levy urban land tax on those houses also.

1975 நவம்பர் 4] [Thiru K. M. Subramaniam]

I thought that the Government would realise the difficulties of the people of the Madras City and come to their rescue. Instead of that, the Government are driving them further and further to a point where they cannot construct houses. Now a house-owner has to pay property tax besides income-tax. Now comes this urban land tax. If a person wants to construct a house in places like St. Thomas Mount, he will also have to pay urban land tax. Also even in the case of a small house in Madras City the repair charge or maintenance cost is high and so the owner may try to sell it away and build it in a place where he will have no trouble whatsoever.

Another important thing is that I thought that the Supplementary Grant would come down and there would be a general reduction in the prices of cement, steel and other materials which are necessary for construction of houses, etc. Instead, the grant has gone up and the prices of essential articles have gone up. Now the Government want Rs. 67 crores and we do not grudge it but my fear is whether they will properly utilise it. In the City of Madras except in the main roads, we find dirt, dust, garbages, unrepared roads, water-stagnated streets, etc. If these things are attended to immediately, 50 per cent of the medical bills of the people would be reduced. Of course, we have got an excellent Special Officer but the administration is the same. So much so, in spite of the money being spent for the last 18 years, there is no significant improvement. We see the same bad roads, the same unhealthy place, etc. Now the Government seek a of Rs. 67 crores and I am sure it will get through in this House. When it goes through, I hope Government will see that it is properly administered and that at least 50 per cent of the extra money reaches the people. Thank you very much.

* திரு. இராம அரங்கண்ணல் : தலைவரவர்களே, நண்பர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள்—நான் இந்த சுப்பிரமணியத்தைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்—இந்த அரசு செய்திருக்கின்ற ஒரு பெரிய காரியத்தைப் பாராட்டுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். நம் முடைய அரசுக்கு இருக்கின்ற நிதி நிலைமைபற்றி நாம் அனைவரும் நன்றாக அறிவோம். நிதி நிலைமை என்று சொல்லும் நேரத்தில் ஏதோ டெல்லியிலே உள்ள சர்க்கார் ஆகாயத் திவிருந்து எல்லாப் பணத்தையும் வசூலிப்பதைப் போலவும்,

[திரு. இராம. அரங்கண்ணல்] [1975 நவம்பர் 4]

அங்கிருந்து மாநிலங்களுக்குப் பிச்சை போடுவதைப் போலவும் ஒரு கருத்தை வைத்துக்கொண்டு விஷயம் தெரிந்தவர்கள் கூடப் பேசுகிறார்கள். மேலேயிருக்கின்ற மத்திய சர்க்காருக்கு வரி என்றால், நாம் எல்லாம் கொடுக்கின்ற வரிப்பணத்தை வைத்துக் கொண்டுதான் அவர்களும் நிர்வாகச் செலவுகளை நடத்துகிறார்கள்.

சுமார் 6,000 கோடி ரூபாய்க்கு பட்ஜெட் போடுமளவிற்கு மத்திய சர்க்கார் வளர்ந்திருக்கிறதென்றால் அது இந்தியா விலிருக்கின்ற ஒவ்வொரு குடிமகனும் செலுத்துகின்ற வரியால் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். என்றாலும் மாநிலங்கள் நிதி போதவில்லை, நிதி உதவி வேண்டுமென்று கேட்கின்ற நேரத்தில் அங்கே மத்திய சர்க்காரிலே பொறுப்பிலே இருப்பவர்கள், ஏதோ அவர்கள் கையிலேதான் எல்லாம் இருக்கின்றன என்று கருதிக்கொண்டு, நான் நினைத்தால் கொடுப்பேன், நான் விரும்பினால் கொடுப்பேன், நான் கணக்கு கேட்டால் நீ கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்வது சரியல்ல. மத்திய சர்க்கார் கணக்கு கேட்பதற்கென்று ஒரு அருமையான அமைப்பை வைத்திருக்கிறது, நம்முடைய அரசியலமைப்பிலேயே இருக்கிறது. ஆடிட்டர் ஜெனரல், அக்வுண்டண்ட் ஜெனரல் என்று இருக்கிறார்கள். இப்படி மாநில அரசு செய்யும் செலவுகளைப்பற்றி கணக்குக் கேட்டும் வகையில் மத்திய சர்க்கார் இருக்கிறது. எந்தக் காரியத்தையும், மாநில அரசோ அல்லது மாநில அரசு நிறுவனங்களோ அவர்கள் இஷ்டப்படி செலவு செய்ய முடியாது. செய்த செலவிற்கு கணக்கு கேட்கும் தன்மையும், அதற்கான தணிக்கை முறைகளும் நம்முடைய இந்திய அரசியலமைப்பிலே வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அதேபோல, ஒரு நிதியமைச்சரின் உரிமைகள் அல்லது அவரது அதிகாரங்கள் என்ன என்பதும் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் நாம் பெற்றிருக்கின்ற மத்திய நிதியமைச்சர் அவர்கள் ஏதோ எல்லாம் இவர் கையில் இருப்பதைப் போல, இருக்கிற இடம் வசதியான இடம் என்ற தன்மையில் இங்கே வந்து சணக்குக் காட்டினாலொழியப் பணம் தரமாட்டேன் என்று பேசுகிறார்கள்.

1975 நவம்பர் 4] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

அதற்குச் சுயமரியாதையுள்ள முதலமைச்சர் அந்தப் பதிலைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. இவர் நிதியமைச்சர், இவர் தகவல்களைக் கேட்டுப் பெற வேண்டுமானால் எவ்வளவோ அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள், அவர்களிடம் கேட்டுப் பெறலாம். ஆனால் அவர் பொதுமேடையிலே வந்து, ஏதோ இவர் ஒருவர்தான் இந்தியாவையே பராமரிப்பதற்காக ஆண்டவனால் அனுப்பப்பட்ட அசகாய சூரர் போல நினைத்துக்கொண்டு, பணத்தை என்ன செய்தீர்கள் என்று கணக்குக் கேட்டால் கொடுக்க வேண்டுமென்று சர்வாதிகாரத் தொனியில் பேசினால் அதற்குச் சரியான அடி கொடுக்க வேண்டுமென்ற கொள்கையை உடைய திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பதில் சொல்லாமலிருக்க முடியாது. அந்தப் பதிலைத்தான் இங்கே சட்டமன்றத்திலே சொன்னார்கள், மேடையிலே அல்ல.

நம்முடைய சுப்பிரமணியம் அவர்கள் மறந்துவிட்டார்கள் என்று சொல்வதற்கு காரணம், ஒரு அருமையான காரியத்தை நம்முடைய அரசு செய்திருக்கிறது. இங்கே பேசினார்கள், இதற்கு 6 இலட்சம், அதற்கு 6 இலட்சம், இதுதான் சாதனையா என்று பேசினார்கள், சினிமாப்படமா என்று பேசினார்கள். குடிசை மாற்று வாரியம், அதற்காக நம்முடைய அரசாங்கம் அளித்திருக்கின்ற பணம் 17 கோடி ரூபாய். நிலத்தின் மதிப்பைச் சேர்க்கவில்லை. நிலத்தின் மதிப்பையும் சேர்த்தால் 17-ம், 3-ம் ஆக மொத்தம் 20 கோடி ரூபாய் ஆகும். இந்த 17 கோடி ரூபாயை இந்தத் திட்டத்திற்கு மாநில அரசு தந்தது என்றால் பாதித் தொகையை கிராண்ட் ஆகவும், பாதித் தொகையைக் கடனாகவும் வழங்கி வந்தது. ஆனால் இன்றையதினம் அப்படிக் கொடுக்கப்படும் கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்துவதற்குரிய சூழ்நிலை இல்லை என்பதால் அந்த 17 கோடி ரூபாயையும் மானியமாக வழங்குவது என்று மாநில அரசு முடிவெடுத்திருக்கிறது என்றால் அது சாதாரண முடிவா?

இன்றைக்குள்ள நிதிநிலைமையில் ஏழை எளியவர்களுக்கு என்னென்ன முடியுமோ அவைகளை யெல்லாம் செய்ய வேண்டுமென்ற அந்தத் திட்டத்தின் காரணமாக 17 கோடி ரூபாயை நம்முடைய மாநில அரசு, 1 கோடி அல்ல 17 கோடி ரூபாயை — சற்றேக்குறைய கணக்குப் பார்த்தால் ஒரு ஆண்டுக்கு மத்திய சர்க்காரிலே வைத்திருக்கிறதே 'ஹாட்கோ' நிறுவனம், அந்த

[திரு. இராம. அரங்கண்ணல்] [1975 நவம்பர் 4]

நிறுவனத்திற்கு வழங்குகிறது கிட்டத்தட்ட 18 கோடி ரூபாய், எல்லா மாநிலங்களுக்கும் அங்கே வழங்குவது 18 கோடி ரூபாய் மத்திய அரசு — ஆனால் நம்முடைய சர்க்காரைப் பொறுத்த வரையில் 3, 4 ஆண்டுகளில் 17 கோடி ரூபாயைச் செலவழிக்கத் தந்தது. அந்தத் தொகையும் மானியமாகவே இனிமேல் வழங்கப்படும், திருப்பிச் செலுத்த வேண்டியதில்லை என்று செய்திருப்பது பெரிய அருமையான காரியம் என்பதைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அங்கே மானியமாகத் தந்து விட்டார்களே . . .

திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம் : ‘ரெண்ட்’ குறையுமா ?

திரு. இராம. அரங்கண்ணல் : அதைக் கேட்பார்கள் என்று தெரியும். மானியமாகக் கொடுத்து விட்டார்களே, அடுத்த பிரச்சனை என்ன? அரசியல் என்பதற்காகப் பேச வேண்டியதுதான். ஆனால் பிரச்சனைகளின் நியாயத்தைப் பார்த்து, நல்லது நடக்கிறதா என்று பார்த்து சில காரியங்களில் பாராட்டும் தன்மை ஏற்பட்டால்தான் இந்தச் சமுதாயத்தை எதிர்காலத்தில் காப்பாற்ற முடியும். ஏதோ அரசியல் கட்சி இருக்கிறது என்பதால் குறை சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காகக் குறைகளைச் சொல்லி விட்டால் நாளைத்தினம் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தைச் செய்ய வேண்டிய இடத்திற்கு வந்தால் பல பிரச்சனைகளை அனுபவிக்க வேண்டி நேரிடும்.

மானியமாக அரசு கொடுத்து விட்டது, பிறகு அதற்கு ஏன் வாடகை வாங்க வேண்டும், இது சுப்பிரமணியத்தின் கேள்வி. அந்த வாடகையை வாங்காமல் விட்டுவிட்டால் என்ன என்ற கருத்தில் கேட்கிறார்கள். இப்பொழுது மீனவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கிறோம் வெளியூர்களில். அதேபோல ஆதித் திராவிட மக்களுக்கும் நம் அரசாங்கம் வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கிறது. ஆனால் அவைகளுக்கெல்லாம் வாடகை வாங்குவதில்லை. இனாமாகக் கட்டித் தருகிறோம். என்ன காரணம்? நகரத்திற்கு என்று சில பிரச்சனைகள் உண்டு என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. கிராமங்களுக்கு என்று சில பிரச்சனைகள் உண்டு. கிராமத்திலே ஏராளமான நிலம் இருக்கிறது. ஆனால் நகரத்தில் உள்ள பெரிய பிரச்சனையே நிலமில்லாத சூழ்நிலையாகும். இருக்கின்ற நிலப் பரப்பிலே மத்திய தர மக்களுக்கும் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க

1975 நவம்பர் 4] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

வேண்டுமென்ற குழந்தையிருக்கிறது. அந்தச் குழந்தையில் வாடகை வாங்கிக்கொள்வதில் பார்த்தால் இன்றைக்கு எவ்வளவு வாடகை? 10 ரூபாய், விளக்கு வசதியோடு இருந்தால் 12½ ரூபாய், தண்ணீர் வசதியும் இருந்தால் 15 ரூபாய் என்று இன்றையதினம் வாடகை நிர்ணயம் செய்து வாங்குகிறோம்.

ஆனால் வாங்க வேண்டிய வாடகை என்ன? கடன் பாதி, மானியம் பாதி என்று மாநில அரசு வழங்கிய நேரத்தில் நாம் வாங்க வேண்டிய அந்த வாடகைத் தொகை கிட்டத்தட்ட 56 ரூபாய் என்று கணக்கிடப்பட்டது. ஒரு குடியிருப்பு கட்ட 9,000 ரூபாய் என்று கணக்கிட்டால், 4,500 ரூபாய் ஆகிய பாதி கடனுக்குப் பார்த்தால் 56 ரூபாய் வாங்க வேண்டியதாயிருக்கிறது, ஆனால் 15 ரூபாய்தான் வாங்குகிறோம். மீதம் 41 ரூபாய், 42 ரூபாயை அரசாங்கமே சரிசெய்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் இன்றையதினம் முழுவதும் மானியம், கிட்டத்தட்ட ஒரு குடியிருப்புக்கு 11,000 ரூபாய் ஆகிறது என்றால் மாதம் 90 ரூபாய் வாங்க வேண்டும் கணக்குப்படி. ஆனால் நாம் வாங்குவது எவ்வளவு? 10, 15 ரூபாய். 15 ரூபாய் என்றே வைத்துக் கொள்வோம் எல்லா வசதிகளும் உட்பட. ஆக மீதம் 75 ரூபாயை குடிசையிலே வாழும் ஒவ்வொரு குடும்பமனுக்கும் சகாயமாக மாதந்தோறும் இந்த அரசு வழங்கி இருக்கிறது என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. அப்படியானால் புராத் தொகையையும் கொடுத்து விட்டால் என்ன, 15 ரூபாயை என் வாங்க வேண்டுமென்று. . . .

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: குடிசை மாற்று வாரியத்தில் இருக்கிற எல்லாக் குடிமக்களுக்கும் 15 ரூபாய்க்குக் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்வது சரியல்ல. காரணம், இன்றைக்கு குடிசை மாற்றுவாரிய வீட்டில் குடியிருக்கும் சிலர் வேலைக்குப் போகிறார்கள் என்றால் எச்.ஆர்.ஏ. பணத்தையும், 10 சதவிகிதத்தையும் இன்றைக்கு குடிசை மாற்று வாரியம் கேட்கிறதா இல்லையா என்பதைத் தலைவரவர்கள் விளக்குவார்களா?

திரு. இராம. அரங்கண்ணல்: தங்கைக்குப் பல விஷயங்கள் தெரிந்திருந்தாலும் என்னுடைய வாயிலிருந்து பதில்வர வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள் போல் இருக்கிறது. எச். ஆர். ஏ.

[1975 நவம்பர் 4]

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி: சார், உறுப்பினர்களைப்பற்றிச் சொல்லும்போழுது உறுப்பினரின் பெயரைச் சொல்லலாம் என்று தான் அறிந்திருக்கிறேன். தங்கை என்றும், தம்பி என்றும் சொல்லலாமா?

(முற்பகல் 11.00)

திரு. இராம. அரங்கண்ணல்: நான் சொல்ல வந்தது, எல்லோருக்கும் எச்.ஆர்.ஏ. ப்ளஸ் 10 சதவிகிதம் என்று சொன்னார்கள். வீட்டு வாடகைப்படி என்று கொடுக்கப்படுவது அரசாங்கத்திலே பணியாற்றுகிறவர்களுக்கு மட்டும் ரூ. 18 ரூ. 20 என்று கொடுக்கப்படுகிறது. அதற்கு மேற்பட்டு 10 சதவிகிதம் சேர்த்து வாடகையாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கம் முடிவு எடுத்திருந்தது. அதற்குக் காரணம்—கே.எம்.எஸ். அவர்கள் பேசுகிற நேரத்திலே சொன்னார்கள்—ஏழை எளியவர்கள் இருக்கிறார்கள், வசதியுள்ளவர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படி ஏழைகளில் மிகவும் பிற்பட்டவர்கள் 10 சதவிகிதம் கொடுப்பவர்கள் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள் என்று கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால் 2 சதவிகிதம் கூட வசவில்லை. அரசாங்க உத்தியோகத்திலே இருக்கிறவர்கள் ஏற்கனவே குடிசைகளில் இருந்து வாழ்க்கை நடத்தியவர்கள் அதிகமாக வாடகை தர முடியவில்லை என்றார்கள். இவ்வாறு 500, 600 பேர் கூட மொத்தம் தேறவில்லை. ஆனாலும் பெருமைக்குரிய முதலமைச்சர் அவர்கள்—முன்பு ஒரு காலம் இருந்தது, சொன்னாலும் கேட்க மாட்டோம் என்ற காலம். அவர்கள் அரசாங்கத்தில் பணிபுரிகிற சிப்பந்திகள் சொன்ன காரணத்தாலோ அதையும் கூட நீக்கி பழைய வாடகையே வாங்கலாம் என்று உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல் ஒவ்வொரு குடியிருப்புக்கும் 90 ரூ. வாங்க வேண்டிய நிலையில் 15 ரூபாய்தான் வாங்கினோம். ஏன்?

17 கோடி ரூபாய் போட்டுக் கட்டியிருப்பதில் 1971-72-ல் நமக்கு வாடகையாக வந்தது 13 லட்சம் ரூபாய்; இந்த ஆண்டு 1974-75-ல் 21 லட்சம் ரூபாய்தான் வாடகையாக வந்தது. இதை என் வாங்க விரும்புகிறோம்? குடியிருப்புதாரர்கள் வாடகை தாரர்கள் என்று அழைக்கப்படுவதில்லை; லைசென்ஸ்தாரர்கள் என்றுதான் அழைக்கப்படுகிறார்கள். உனக்கே வீடு என்று சொல்லிவிட்டால் அவர்கள் அதை மற்றவர்களுக்கு விற்க

1975 நவம்பர் 4] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

ஆரம்பித்து விடுவார்கள். குறிப்பிட்ட கால வரம்புக்கு சென்னை மாநகரத்தைப் பொறுத்தவரை ஒரு கட்டுப்பாடு இருக்க வேண்டும். நான் பம்பாயில் பார்த்தேன். பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு வீட்டு வசதி வாரியத்தால் சில வீடுகள் கட்டப்பட்டன பம்பாயில். அவற்றை எல்லாம் இன்று பார்த்தால் மாடிக் குடிசைகள் என்று சொல்லத்தக்க அளவுக்குக் கெட்டுப் போய்க் கிடக்கின்றன.

ஆகவே, வீடுகளைக் கட்டிவிட்ட பிறகு அவற்றைப் பராமரிக்க, வெள்ளை அடித்தல், உள்ளே குழாயில் தண்ணீர் வருவதைச் சீர்படுத்தல் போன்ற பராமரிப்புச் செலவுகளுக்காக ஆண்டு ஒன்றுக்கு கிட்டத்தட்ட 15 லட்சம் ரூபாய் செலவாகிறது. அந்தச் செலவுகளுக்காகவும் ஒரு கட்டுப்பாடு ஒழுங்கு 1,202 ஸ்லம்கள் சீரமைக்கப்பட்ட பகுதிகளிலும் இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக வுந்தான் லைசென்ஸ் தொகையாக 15 ரூபாய் வாங்கப்படுகிறது.

(பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

ஒரு கருத்தை திரு. கே. எம். எஸ். அவர்கள் சொன்னார்கள். என்னுடைய தொகுதியில் குடியிருக்கும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்—டாக்டர் ஹாண்டே என்று நினைக்கிறேன்—பேசியதாகக் கேள்விப்பட்டேன். 'குடிசை மாற்று வாரியம் திடீரென்று வீடுகளை எல்லாம் பூட்டி விடுகிறது; அங்கிருக்கும் மக்கள் எல்லாம் வெளியிலே நின்று கஷ்டப்படுகிறார்கள்' என்று சொன்னார்கள். நான் கொடுங்கோலனும் அல்ல; கொடுங்கோன் மையுடன் ஆட்சியும் நடந்து கொண்டிருக்கவில்லை.

தாண்டவராயன் பிள்ளை சத்திரத்தில்—அதைத்தான் குறிப்பிட்டார்கள் என்று கருதுகிறேன்—1,302 குடியிருப்புகள் இருக்கின்றன. இதிலே ஜனவரி முதல் அக்டோபர் மாதம் வரை எவ்வளவு குடியிருப்புகள் வாரியத்தால் மூடப்பட்டன, தெரியுமா? 16 குடியிருப்புகள். ஏன்? இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்கு விற்கார்கள், ஆயிரம் ரூபாய்க்கு விற்கார்கள், 50 ரூபாய்க்கு விற்கார்கள்; தம்பி, தங்கை, அண்ணன் என்று பொய் சொல்லிக்கொண்டு மேல் வாடகைக்கு விட்டார்கள் என்ற காரணத்தால். அந்தப் 16 குடியிருப்புகளில் மேல் வாடகைக்கு விட்டதற்காக, ரூ. 50 முதல் 110 வரை வாடகை பெற்றதற்காக மூடப்பட்ட வீடுகள் 11; வெளியாருக்கு விற்பதற்காக மூடப்

[திரு. இராம. அரங்கண்ணல்] [1975 நவம்பர் 4]

பட்ட வீடுகள் 4; ஒரே ஒரு கேஸ் மட்டும் வாடகை கொடுக்காத தற்காக மூடப்பட்டது. அதுவும் காலையில் மூடப்பட்டு மாலை யில் திறந்துவிடப்பட்டது. கிட்டத்தட்ட ஓராண்டுக் காலத்தில் 16 கேஸ்கள் தான் இப்படி வந்திருக்கின்றன.

மற்றப் பகுதிகளை எடுத்துப் பார்த்தாலும் மொத்தக் குடியிருப்புகள் 24,000 இருக்கின்றன. ஓராண்டுக் காலத்தில் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வாரியத்தின் வசமாக்கப்பட்ட குடியிருப்புகள் 928. மேல் வாடகைக்காக நடவடிக்கை எடுக்கப் பட்ட குடியிருப்புகள் 441; விற்ற காரணத்திற்காக நடவடிக்கை எடுத்தது 433. இதிலே விற்ற காரணத்திற்காக நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்ட குடியிருப்புகளைப் பொறுத்தவரை நாங்கள் கடுமையாக இருக்கிறோம். அதை கே. எம். எஸ். அவர்கள் அங்கீகரிப்பார்கள் என்றே நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் அவர்கள் விஷயம் தெரிந்தவர்கள்; ஆனால் சொல்லமாட்டார் — கட்சி என்ற காரணத்தால். மேல் வாடகைக்காக விடப்பட்ட குடியிருப்புகளில் 325 வீடுகள் திறந்து விடப்பட்டிருக்கின்றன.

குடிசை மாற்று வாரியம் உலகத்திற்கே வழி காட்டுகின்ற அளவுக்கு, நம்முடைய அரசாங்கத்திற்குப் பெருமை சேர்க்கும் அளவுக்கு ஏழை எளியோருக்கு வீடுகள் தரவேண்டும்; அவர்களை நல்ல நிலையையில் வைக்க வேண்டுமென்ற நல்ல நோக்கத்திற்காகப் பணி புரிந்து வருகிற காரணத்தால் சென்னையில் இருக்கும் 1,202 ஸ்லம்களையும் சீர்திருத்த 10, 12 ஆண்டுக் காலம் ஆகும் என்ற நிலையில் நம்முடைய அரசாங்கம் எவ்வளவு சிரத்தை இதிலே காட்டுகிறது என்பதை யாரும் மறந்துவிடக் கூடாது.

நம்முடைய அரசு 17 கோடி ரூபாய் கொடுத்திருப்பது மட்டுமல்ல; ஆண்டுக்கு 3½ கோடி ரூபாய் மானியமாகத் தருவது என்பது மட்டுமல்ல; நகரத்திலே போடப்பட்டிருக்கும் அர்பன் லான்ட் டாக்சிலிருந்து கணிசமான தொகையைக் குடிசை மாற்று வாரியத்திற்கு ஒதுக்க முன்வந்திருக்கிறது. இதற்காக அரசாங்கத்தையும், நிதித்துறையைச் சார்ந்தவர்களையும் நாம் நிச்சயமாகப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

1975 நவம்பர் 4] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

மத்திய தர மக்களைப்பற்றி திரு. கே. எம். எஸ். அவர்கள் சொன்னார்கள். சென்னை மாநகரப் பிரச்சினையில் நம்முடைய அரசாங்கம் அணுகுகிற அளவுக்கு இந்தியாவில் இருக்கும் எந்த அரசாங்கமும் நகரப் பிரச்சினைகளை அணுகவில்லை என்பதை முதலில் உணர்ந்தாக வேண்டும். சென்னை மாநகரத்தில் குடிசை வாழ் மக்கள் பிரச்சினைக்கு அடுத்ததாக மத்திய தர மக்கள் பிரச்சினை வருகிறது. மத்திய தர மக்களுக்காக இருக்கும் வீடுகள் 1,60,000 ஆகும். ஆனால் இருக்கின்ற மக்கள் தொகை 28 லட்சம். குறைந்த பட்சத் தேவை நூலைந்து லட்சம் வீடுகள். தற்போது எந்த வீட்டிலும் குடித்தனம் இல்லாமல் இருக்காது. அழகான மைலாப்பூராக இருந்தாலும், பழங்கால ஜார்ஜ் டவுனாக இருந்தாலும் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் நூலைந்து குடித்தனக்காரர்கள். நகரம் கெடக் காரணம் — வாடகைக்கு விடுகிறவர்கள் ஒரு வீட்டில் ஆறு குடித்தனம் இருக்கிறது என்று சொன்னால் தேவையான அளவுக்கு கக்கஸ் வசதி, குறிக்கும் அறை வசதி செய்வதில்லை. ஆறு குடித்தனக்காரர்கள் என்ன செய்வார்கள்? குழந்தைகளை வெளியிலே விடுகிறார்கள். சில பேர் மூலையில் அசுத்தம் செய்கிறார்கள். இதனால் நகரத்தில் அசுத்தம் அதிகமாகி வருகிறது. குடித்தனக்காரர்கள் பிரச்சினையைத் தீர்க்க. . .

THIRU K. M. SUBRAMANIAM: Is Mr. Arangannal aware of the fact that in two ground plots, particularly in the City of Madras, 12 flats are being constructed with the approval of the Corporation of Madras and with a 30' road width, with the result the drainage is not able to draw the drainage water from these households? Is Mr. Arangannal aware of the fact that this situation had been created by the Corporation itself?

திரு. இராம. அரங்கண்ணல்: அங்கேயே இருந்தவர்கள் அவர்கள். அவர்களே அதற்கெல்லாம் வழி வகுத்திருக்க வேண்டும். இந்தப் பிரச்சினை கார்ப்பரேஷனில் இன்று தனியதிக்காரி கவனத்திலிருக்கிறது.

தற்போது கார்ப்பரேஷன் ஆக்ட், டவுன் பிளானிங் ஆக்ட் கிருத்தப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கை இருக்கிறது. தற்போது அனுமதியில்லாமல் வீடு கட்டினால் கோர்ட்டில் 10 ரூபாய் லைசன்

[திரு. இராம. அரங்கண்ணல்] [1975 நவம்பர் 4]

போடுகிறார்கள். அதையெல்லாம் திருத்த வேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. எம்.எம்.டி.ஏ. ஏற்பட்டிருப்பதன் காரணமே இந்த கன்ஜஷனைக் குறைக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான். பத்தாண்டு களுக்குப் பிறகு நகரம் வளருமானால் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதைத் திட்டவட்டமாகச் செய்ய அந்த ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருக்கிறது.

மத்திய தர வர்க்கம், ஏழைகளுக்கு இடைப்பட்ட எகனாமிகலி வீக்கர் செக்ஷனுக்கு வீட்டு வசதி வாரியத்தின் சார்பில் குடிசை மாற்று வாரியத்தின் பக்கத்திலே—100 ரூ., 110 ரூ. வாடகை கொடுக்கக் கூடியவர்களுக்கு வீடு கட்டும் திட்டம் ஆரம்பிக்கப் பட்டு மூவாயிரம் வீடுகள் கட்டத் திட்டம் போடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஒருங்கிணைந்த காரியங்களை எல்லாம் நாம் செய்யப் போதிய நிதி ஆதாரம் இல்லை என்று சொன்னால் நம்முடைய அரசு போதிய அளவு மானியமாக வழங்க முன்வந்திருப்பது சிறப்பான அம்சம்.

திரு. கே. எம். எஸ். அவர்கள் சொன்னார்கள். மைலாப்பூர் சட்டமன்ற உறுப்பினர் அவர்களும் அடிக்கடி சொல்லுவார்கள். அவர்கள் சொல்ல வேண்டிய இடத்தில் சொல்லி, ஆராயிரம் கோடி ரூபாய்க்கு பட்ஜட் போடுகிற அரசைப் பார்த்து ஆயிரம் கோடி ரூபாயாவது இந்தத் திட்டத்திற்காக இந்தியா முழுமைக்கும் ஒதுக்கச் சொல்லி அதிலே 100 கோடி ரூபாயாவது நம்முடைய மாநிலத்திற்கு வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்களானால் நிச்சயமாக எல்லாக் காரியங்களையும் முடித்து விட்டு ஆனந்தமாக சென்னை மாநகரம் இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியும். நம்முடைய மாநிலத்திலிருந்து மத்திய அரசுக்கு நாம் வரியாகப் பெருந்தொகை செலுத்துகிறோம்; அதைப் பெற்றுத் தர வழி செய்ய வேண்டுமென்று கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. செளடி எஸ். சுந்தரபாபாதி: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அவை முன் வந்திருக்கும் இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கைகள் மீது நான் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நல்ல அம்சங்கள் கொண்ட இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையை யாருமே, உண்மையாக இந்த நாட்டின் மீது பற்றுள்ளவர்கள் வரவேற்காமல் இருக்க முடியாது என்பதை நான் முதலிலே சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

1975 நவம்பர் 4] [திரு. சௌடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

குறிப்பாக, கடந்த காலத்தில் கடும் வறட்சி ஏற்பட்டு, பிறகு நல்ல மழைபெய்து, இப்போது நல்லதொரு சூழ்நிலையைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். கடும் வறட்சி ஏற்பட்டபோது நமது அரசு எப்படி நடந்து கொண்டது என்பதை நாம் நினைத்துப் பார்க்காமல் இருந்திட முடியாது. என்னைப் பொறுத்து— குறிப்பாக இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் அங்குள்ள மக்கள் வறட்சிக் காலத்தில்—அன்றாடம் தேவைக்குள்ள உணவுப் பொருள்களை வாங்குவதற்கு முடியாமல் இருந்ததால்— வறட்சிப் பணிகள் மூலம் கிடைத்த பணத்தைக் கொண்டு அன்றாடம் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பு இருந்தது.

முன்பு அங்குள்ள மக்கள் அன்றாடம் தேவைக்குள்ள உணவுப் பொருள்களை வாங்குவதற்கு முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்த காட்சியையும், வறட்சிப் பணிகள் நடந்துகொண்டிருந்தபோது இருந்த நிலையையும், வறட்சிப் பணிகள் மூலம் கிடைத்துக் கொண்டிருந்த வருவாயைக் கொண்டு தங்களுக்கு வேண்டிய அன்றாடத் தேவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டிருந்த நிலையையும் பார்க்கும்போது நிச்சயமாக வறட்சிப் பணிகளைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

மேலும், பிற்பட்டோர், வாழ்க்கையில் நலிந்தவர்கள், ஊனமுற்றவர்கள், கைவிடப்பட்டவர்கள் இவர்களுக்காக நம் அரசு தொடர்ந்து வேண்டிய உதவிகளை, பணிகளைச் செய்து வருவதை நான் திரும்பத் திரும்ப எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை என்று கருதுகிறேன். ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்த்தால் நம் அரசு பிற்பட்டோருக்காக எவ்வளவு காரியங்களைச் செய்ய முடியுமோ அதைச் செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் காரியங்கள் செய்து வருவதைக் காண்கிறோம். அதேபோல் வாழ்க்கையில் நலிந்தவர்கள், ஊனமுற்றோர், கைவிடப்பட்டவர்கள் இவர்களுக்காக என்னென்ன செய்ய முடியுமோ அவற்றை அரசாங்கம் செய்து வருவதையும் காண்கிறோம். அவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது நாம் இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கைகளை வரவேற்றாமல் இருக்க முடியாது.

[திரு. சௌடி எஸ். சுந்தரபாரதி] [1975 நவம்பர் 4]

குறிப்பாக, நம் அரசு சந்திக்க வேண்டிய அல்லது சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற ஒன்று அல்லது இரண்டு முக்கியமான விஷயங்களை இந்த நேரத்தில் அரசுக்கு நினைவுபடுத்த வேண்டியது அவசியம் என்று நான் கருதுகிறேன்.

மழை நன்றாகப் பெய்திருக்கிறது. வேண்டிய அளவிற்கு நமக்கு நெல் அறுவடையாகிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற நிலைமையில் நாம் இப்போது இருக்கிறோம். அப்படி இருந்தபோதிலும்கூட உணவு தானியங்களைப் பொறுத்தவரையில் நமது தமிழகத்தில் எல்லா இடங்களிலும் ஒரே விலையில் கிடைக்கிறதா என்று பார்த்தால் நாம் நமது உணவுக் கொள்கையில் ஒரே சீரான கொள்கையைக் கடைப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறோமா அதன் மூலம் நாட்டு மக்களுக்கு நல்ல ஒரு வசதி ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்பதை நினைத்துப் பார்க்கும்போது அதில் கொஞ்சம் தீவிரமாகக் கவனம் செலுத்த வேண்டிய நிலை இருக்கிறது என்று நான் இந்த நேரத்தில் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

எல்லோருக்கும் தெரியும். இராமநாதபுரம் மாவட்டம் என்பது ஒரு பின்தங்கிய பகுதி என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அங்கு நெல் விளைச்சல் மிக மிகக் குறைவு. அங்குள்ள மக்களின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யுமளவிற்கு நெல் விளைச்சல் அங்கு இல்லை. அங்கு பெரிய தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றனவா என்றால் அதுவும் இல்லை.

அங்குள்ள மக்கள் வேலை செய்து வருவாய் பெறக்கூடிய அளவிற்குத் தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றனவா என்றால் அதுவும் மிகக் குறைவு. அங்குள்ள மக்கள் விவசாயத்தின் மூலம் வருவாய் ஈட்ட வேண்டுமென்றால் அதற்கும் வாய்ப்புகள் குறைவு. அன்றாடம் வாழ்க்கைக்குத் தேவைப்படுகிற அளவிற்கு மக்களுக்கு ஊதியம் கிடைக்கிறதா என்றால் அது மிக மிகக் குறைவு. ஆக, அங்குள்ள மக்கள் ஒரு படி அரிசி ஆறு ரூபாய் கொடுத்து வாங்க வேண்டிய நிலைமை இன்றும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. பக்கத்திலுள்ள மதுரை மாவட்டத்திற்குச் சென்றால் அங்கு நான்கு ரூபாய்க்கு அரிசி வாங்கலாம். கொஞ்சம் தள்ளி தஞ்சாவூருக்குப் போனால் ரூபாய் மூன்று அல்லது ரூபாய் இரண்டுக்கு ஒரு படி அரிசி வாங்கலாம். வட ஆற்காடு மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கு ஒரு விலை.

1975 நவம்பர் 4 [திரு. செளடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

ஆக, ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு விலை இருக்கின்றது. இராமநாதபுரம் மாவட்ட மக்கள் இந்தக் கொள்கை மூலம் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையை நாம் ஏன் வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. தொடர்ந்து பல மாதங்களாகவே இந்த நிலை நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த முறையை மாற்றியமைக்க, நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய இந்தக் கஷ்டங்களை யெல்லாம் நிவர்த்தி செய்ய ஏதாவது ஏற்பாடுகளை நமது அரசு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறதா என்று பார்த்தால் என்னைப் பொறுத்தவரையில் அந்த மாதிரி நடவடிக்கைகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நமக்கு ஒரு சீரான உணவுக் கொள்கை இருக்க வேண்டும். இந்த மாவட்டத்திற்குப் போனாலும் சரி படி அரிசி மூன்று அல்லது நான்கு ரூபாய் என்றிருந்தால்தான் எல்லா மாவட்டத்திலும் ஓரளவிற்கு நமக்கு அரிசி ஒரே விலையில் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் என்ற நிலை ஏற்படும். அதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு அவசர நிலை இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டியிருக்கிறது. அதில் அரசு கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நம் நாட்டில் உள்ள முக்கியமான பிரச்னை அடல்ட்ரேஷன், முன்பே அங்கே இங்கே என்று ஏதோ ஓரளவு கலப்படம் இருக்கிறது என்று கேள்விப்படுவோம். சமீப காலத்தில் வர, வர கலப்படம் என்பது நம் நாட்டு பொருளாதாரத்தை மட்டுமல்ல, மக்களின் வாழ்க்கையைப் பாதிக்கக்கூடிய அளவில் இருக்கிறது என்பதை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

சமீப காலத்தில் பேப்பர் வாயிலாக அறிந்தோம், விருதுநகரில் உள்ள கலப்படத் தொழிற்சாலையைப் பற்றியெல்லாம் அறிந்தோம். கலப்படம் செய்வதால் மக்களுக்கு எந்தளவிற்கு சுகாதாரக் கேடு விளைகிறது என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல், ஈவு இரக்கம் இல்லாமல் அப்படி கலப்படம் செய்து, ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை போன்ற அளவில் கலப்படம் செய்ய வேண்டிய நிலையில் அவர்கள் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால் அதைத் தடுக்க வேண்டிய ஒரு முயற்சியில் நம் அரசு என்ன செய்திருக்கிறது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம்.

[திரு. செளடி. எஸ். சுந்தரபாரதி] [1975 நவம்பர் 4]

சென்ற சில நாட்களுக்கு முன்னால் அங்கு சில நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. விருதுநகரில் மட்டும்தான் இத்தகைய நிலை இருக்கிறது என்று சொல்லவில்லை. வேறு இடங்களிலும் இருக்கலாம். என் பக்கத்து ஊர், அந்த ஊர் வழியாக பலமுறை செல்ல வேண்டியிருப்பதால் சொல்கிறேன்.

(பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

ரப்பர் காய் என்று சொல்கிறார்கள். ரோட்டில் போனால் இரண்டு பக்கமும் மலைபோல் காட்சியளிக்கக்கூடிய அளவில் அந்த ரப்பர் காய்கள் இருக்கும். அது எதற்காக இருக்கிறது என்று நமக்குத் தெரியாது. இந்தக் காயிவிருந்து ஒரு எண்ணெய் எடுக்கப்படுவதாகவும், அதைக் கொண்டு நல்லெண்ணெய் மட்டும் அல்ல வேறு எந்த எண்ணெய்யாக இருந்தாலும் உட்கொள்ளும் எல்லா எண்ணெய்களிலும் கலப்படம் செய்கிறார்கள். அரிசியில் கலப்படம் செய்கிறார்கள். எல்லாவற்றிலும் கலப்படம் செய்யும் ஒரு நிலை அங்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இத்தகைய ஒரு நிலை நம் நாட்டில் வளசாது தடுக்கக்கூடியவிதத்தில் காரியங்கள் செய்யப்படுகின்றனவா என்றால் மக்கள் மனதில் அந்த நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. இதைத் தீவிரமாகச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் நாட்டு மக்களின் உயிரைப் பாதுகாத்து, சுகாதாரக் கேடுகள் ஏற்படாத முறையில் நாம் நம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளமுடியும். ஆக, இந்த இரண்டு முக்கிய பிரச்சனைகளையும் மற்ற விஷயங்களை நல்லமுறையில் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் அரசு இவற்றையும் நல்லமுறையில் கண்காணித்துச் செயல்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ப. முத்துசாமி: தலைவரவர்களே, இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களை இங்கே கூற விரும்புகிறேன்.

குறிப்பாக, கடந்த ஓராண்டுக் காலத்தில் அரசாங்கத்தின் கையில் கிடைத்து இருக்கும் வருமானம், அதிலே இந்த அரசாங்கம் செய்து இருக்கின்ற நற்பணிகள் இவைகளையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு பார்க்கிற நோத்தில் நிச்சயமாக இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையை எதிர் வரிசையில் இருக்கின்றவர்களும் மனதார வரவேற்பார்கள், பாராட்டுவார்கள் என்பதை நான் முதலிலே சொல்லக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன்.

1975 நவம்பர் 4] [திரு. ப. முத்துசாமி]

ஏற்கனவே மதுவிலக்கால் ஏற்படும் இழப்பு, அதே போல் குதிரைப் பந்தய ஒழிப்பால் ஏற்பட்ட இழப்பு, அதே போல் பரிசுச் சீட்டு நடத்துவதை நிறுத்தியதால் ஏற்பட இருக்கும் இழப்பு—இந்த நிதி ஆதாரங்கள் அரசாங்கத்தின் கையிலிருந்து போய்விட்ட பின்னாலும், மிகப் பெரிய வறட்சியை, வரலாறு காணாத வறட்சி என்று சொல்கிற அளவுக்கு மிகப் பெரிய வறட்சியை, இந்த அரசாங்கம் சந்திக்க நேரிட்ட நிலைமை, இந்த வறட்சிப் பணிகளுக்கு இந்த அரசு எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் ஆகியவற்றை நிச்சயமாக நடுநிலையில் உள்ளவர்கள் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது என்பதை நான் முதலில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அது மாத்திரமல்லாமல், இந்த அரசாங்கம் செய்கிற எந்தக் காரியமாக இருந்தாலும், அந்தக் காரியங்கள், அந்தத் திட்டங்கள் எல்லாம், சமுதாயத்தில் சாதாரண நிலையில் இருக்கின்ற, உழைக்கின்ற, கஷ்டப்படுகின்ற, சமுதாயத்தில் கீழ் மட்டத்தில் இருக்கின்ற மக்களுக்கு உதவி செய்யும் திட்டங்களாகவே இருந்து வருகின்றன என்பதை இங்கேயுள்ள பலரும் குறிப்பிட்டுக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

அது கண்ணொளி வழங்கும் திட்டமாக இருந்தாலும் சரி, பிச்சைக்காரர் மறுவாழ்வுத் திட்டமாக இருந்தாலும் சரி, ஊனமுற்றோர் மறுவாழ்வுத் திட்டமாக இருந்தாலும் சரி, விதவைகளைக் காக்கும் திட்டமாக இருந்தாலும் சரி, அப்படிப்பட்ட திட்டங்களெல்லாம் சமுதாயத்தில் நலிந்து இருக்கும் மக்களுக்கு, யாருமே காப்பாற்ற முடியாத நிலையில் அனாதைகளைப் போல் சமுதாயத்தின் ஓரத்தில் நகங்கி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மக்களுக்கு பாதுகாப்புத் திட்டமாகத்தான் இருக்கிறது என்கிற அடிப்படையில் இந்த மன்றத்திலுள்ளவர்கள் வரவேற்கவும், பாராட்டவும், போற்றவும் முற்பட்டு இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இங்கே எதிர்வரிசையில் இருப்பவர்கள் பேசும்போது, இந்தத் திட்டங்களை எதிர்ப்பதற்குப் பயந்து, மற்ற வகைகளில் விளம்பரம் செய்வதைக் குறைக்க வேண்டுமென்ற முறையில் பேசினார்கள். நான் மிகவும் உறுதியோடும், பணிவோடும் கேட்டுக் கொள்வதெல்லாம், இப்படிப்பட்ட நல்ல காரியங்களுக்கு வசதி

[திரு. ப. முத்துசாமி]

[1975 நவம்பர் 4]

படைத்தவர்கள், பெரிய பெரிய ஆலை அதிபர்கள் அல்லது ஓரளவிற்கு மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்யக்கூடிய நிலையில் இருப்பவர்களிடமிருந்து பணம் பெற்று, இப்படிப்பட்ட திட்டங்களுக்கு உதவி செய்வதில் தவறில்லை என்று நான் கருதுகிறேன்.

அது மாத்திரமல்ல, இந்தத் திட்டத்திற்கு இந்த அரசு எடுத்துக் கொண்டு இருக்கும் முயற்சிக்கு உதவியாக, மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து இப்படிப்பட்ட சமுதாய நலத் திட்டங்களுக்கு உதவி செய்வதன் மூலம் இன்னும் பல லட்சக்கணக்கான பேர், ஆயிரக்கணக்கான பேர் இந்தத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டு, அவர்களுக்கும் உதவி செய்ய முடியும், அப்படிப்பட்ட நல்ல காரியங்களுக்கு, மத்திய அரசு உதவி செய்ய முன் வரவேண்டுமென்று கேட்கிற நேரத்தில், நீங்களும் ஒத்துழைப்புத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இங்கே வறட்சி நிவாரணப் பணியை, அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்ட கண்ணோட்டத்தில் பலர் பேசினார்கள். இந்த வறட்சி நிவாரணப் பணி ஆரம்பிக்கிற நேரத்தில், இங்கே போன தொடர்புக் கூட்டத்தில் கூட அது பற்றி எடுத்துச் சொல்லப் பட்டது. நான் ஊராட்சி ஒன்றியத்தின் தலைவரை இருக்கிறேன் என்ற முறையில் இந்த வறட்சி நிவாரணத் திட்டங்கள் எந்த முறையில் சிறப்பாக நடைபெற்றன என்பதைச் சொல்வதற்கு விரும்புகிறேன். ஏனெனில் இந்த வறட்சி நிவாரணப் பணித் திட்டம்—சென்ற தடவை நடந்தது போல் இல்லாமல் மிக ஆரம்ப யோசித்து, அதே சமயத்தில் துரிதமாக கஷ்டப்படுகிற மக்களுக்கு வேலையில்லாமல் திண்டாடுகிற மக்களுக்கு, வேலை தரவேண்டுமென்ற அடிப்படையில் தீட்டப்பட்டது. வேலை ஆரம்பிக்கும் நேரத்தில் கூட அதிகமாக உழைக்கும் மக்களுக்கு நேரடியாக அந்தப் பணம் போய்ச் சேர வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. வெறும் பொருள்கள் வாங்கி, சிமென்ட் போன்ற பொருள்கள் வாங்கி, கட்டிடங்கள் கட்டி அதன் காரணமாக அதிகமான தொகை உழைக்கும் மக்களுக்குப் போய் சேராமல் இருக்கக் கூடாது என்பதற்காக, இந்தத் திட்டத்தின் கீழ் உழைக்கும் மக்கள் நேரடியாகப் பயன் பெற வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள்.

1975 நவம்பர் 4]

[திரு. ப. முத்துசாமி]

அதிகமாகப் பழைய ரோடுகளை மண் வெட்டி சரி செய்தால் போதும் என்ற நிலையெல்லாம் கடந்து, செய்யப்படும் வேலைகள் நீண்ட நாட்களுக்குப் பயன்பெறும் வகையில் இருக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் அதிகமான வேலைகளைக் குடிநீர்ப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்காகக் கிணறுகள் ஆழப்படுத்துதல், கிணறுகள் இல்லாத இடங்களில் அப்படிப்பட்ட கிணறுகளை வெட்டித் தருதல், ஆகியவற்றிற்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டது. குளங்கள் தூர் எடுக்கப்பட்டன, வாய்க்கால்கள் தூர் எடுக்கப்பட்டன, இப்படிப்பட்ட பணிகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. வீணாக இந்தப் பணத்தைச் செலவு செய்யவில்லை. ஊராட்சிகளில் நேரடியாக இந்த வேலைகள் நடைபெற்றதைப் பார்த்தவர்கள் இவ்வாறு சொல்ல மாட்டார்கள்.

ஒவ்வொரு வேலைக்கும் நெம்பர் போட்டு, எந்தெந்த வேலைகள் நடைபெறுகின்றன, எந்த வேலை எந்த நிலையில் இருக்கிறது, எப்போது துவங்கப்பட்டது, எப்போது முடிவடையும் என்ற முறையில் ஒரு ரிஜிஸ்டரில் இவையெல்லாம் பதியப்பட்டு ஒரு புதிய முறையில் வேலைகள் நடைபெறுவது கண்காணிக்கப்பட்டு வந்தது. ஒவ்வொரு ஊராட்சி ஒன்றியத்திற்கும் எத்தனை வேலை கொடுக்கப்பட்டது. எத்தனை வேலைகள் எடுக்கப்பட்டன, எந்த வேலை எந்த நிலையில் இருக்கிறது, அது ஆரம்பிக்கப்பட்ட தேதி, முடிவடையும் தேதி என்று பட்டியல் தயாரித்து வைத்து அதைக் கண்காணித்து வந்தோம். ஆகவே, இப்படிச் செய்ததால் எங்கேயும் வேலை சரியாக நடைபெறாமலும் இல்லை, பணமும் வீணாகச் செலவழிக்கப்படவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, அரசாங்கமும் இந்தப் புதிய முறையில் இதைச் செய்து இருக்கிறது என்றும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் சுமார் 300-க்கும் மேற்பட்ட வேலைகள் முடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மொத்தம் ரூ. 12,25,000 ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்த வேலையும் முடிக்கப் பெறாத நிலையில் இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது. புதிய கிணறுகள் தோண்டுவதில் மட்டும் இன்னும் கொஞ்சம் ஆழப்படுத்த வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. மற்றபடி எடுத்த வேலை முடிக்கப்படாமல் இல்லை என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். சில இடங்களில் குறைகள் இருக்கலாம். அதற்காக எல்லாவற்றையும் குறை சொல்வது பொருத்தம் அல்ல.

[திரு. ப. முத்துசாமி]

[1975 நவம்பர் 4]

அரசாங்கம் மட்டும் சரியான நேரத்தில் வேலைவாய்ப்புத் திட்டம் கொடுக்காமல் இருந்து இருந்தால் சாதாரண மக்கள் பலபேர் தமிழ்நாட்டில் பட்டினிச் சாவிற்கு ஆளாகியிருப்பார்கள். இதை நல்லமுறையில் சமாளித்ததற்காக எதிர் வரிசையில் உள்ளவர்கள் இந்த அரசாங்கத்தைப் பாராட்ட, பெருமையாகப் பேசாவிட்டாலும், நேர்மையுள்ளவர்கள், நல்லவர்கள், பாராட்டுகிற அளவுக்கு இருக்கிறது. அரசியல்வாதிகளே நேரடியாக வந்து பார்த்து, மத்தியில் இருக்கிறவர்களே வந்து பார்த்துவிட்டு, பரவாயில்லை, நல்ல முறையில் நடக்கிறது என்று நேரடியாக சர்ட்டிபிகேட் கொடுக்கும் அளவுக்கு இந்த அரசாங்கம் காரியம் செய்து இருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, அதிகமாக விவசாயிகளைப் பொறுத்தவரையில் இந்த ஆண்டு வறட்சி ஏற்பட்டதால், கடன் வசூலை ஒத்திவைத்து இருக்கிறோம். இப்போது புதிதாக அந்த வகையில் ஒரு ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. 1-10-75 தேதிக்குப் பிறகு அந்தக் கடனை வசூலிக்கலாம் என்று போட்டு இருக்கிறார்கள். அதிலே ஒன்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள், வறட்சி ஏற்பட்ட பகுதியாக இருந்தால், வறட்சிக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட ஒரு விளைச்சலுக்குப் பின்னாலே அதை வசூலிக்கலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். என்னுடைய வேண்டுகோள் என்னவென்றால், சில இடங்களில், இவ்வளவு மழை எல்லா இடங்களிலும் பெய்தும் கூட, மழை இன்மையால் பாதிக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். வேடசந்தூர், பழனி தாலுக்காக்களில் இன்னும் அதிகமான அளவுக்குப் பாதிப்பு இருக்கிறது. 110 அடி ஆழம் உள்ள கிணறுகளில் கூட தண்ணீர் இல்லை.

ஆகவே, அப்படிப்பட்ட பகுதிகளில் வேளாண்மை இதுவரையில் வைக்கவில்லை. அப்படிப்பட்ட பகுதிகளில் விவசாயக் கடனை வசூலிப்பது சாத்தியமல்ல. அதுவும் சென்ற ஆண்டு கடனையும் சேர்த்து வசூலித்தால் விவசாயிகள் மிகவும் பாதிக்கப்படுவார்கள். ஆகவே, இதைப் பரிசீலித்து, மாவட்ட வாரியாக எந்தெந்த தாலுக்காவில் இப்படிப்பட்ட நிலைமை இருக்கிறது என்பதைக் கவனத்தில் கொண்டு, ஒத்தி வைத்து இருக்கும் கடனை வசூலிக்காமல் இருக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1975 நவம்பர் 4] [திரு. ப. முத்துசாமி]

என்னுடைய தொகுதியில் குடவனாறு திட்டம் நிறைவேற்றப் பட்டு இருக்கிறது என்பதைப் பெருமையாகச் சொல்ல முடியும். பழனி மலைச் சாரலில் பாலாறு—பொரந்தலாறு திட்டம் நிறைவேற்றப்பட இருக்கிறது. அதற்காக நான் இந்த அரசுக்கு நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன். குடவனாறு திட்டத்தில் கிட்டத்தட்ட—நான் பஞ்சாயத்துத் தலைவராக இருக்கும் பகுதியில்—500 வீடுகள் தண்ணீருக்குள் மூழ்க இருக்கிறது. அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நிலம் இழந்த அவர்களுக்கு, இன்னும் நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிறது. இன்னும் 10-15 நாட்களில் அங்கே தண்ணீர் தேக்க இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அப்படியிருக்கும்போது இன்னும் அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு தராமல் இருப்பதால் அவர்கள் மிகவும் கஷ்டத்தில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, உடனடியாக நஷ்ட ஈடு தருவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விவசாயிகளைப் பொறுத்தவரையில், கடந்த காலத்தில் ‘பான்ட் ஸ்கீம்’ குட்டைத் திட்டம் பெரும் உதவிகரமாக இருந்தது. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் இப்படி ஏற்படுத்தியதால் கிணறுகளுக்கு நல்ல விதத்தில் தண்ணீர் வந்தது. அதனால் பல விவசாயிகள் பயன் அடைந்தனர். இந்த ஆண்டு ஒரு புது ஆணை போட்டு இருக்கிறார்கள். அந்த பான்ட் ஸ்கீம் சிறப்பாக அமையவில்லை, ஆகவே, அது தேவையற்றது என்று புதிதாக ஆணை போட்டு இருக்கிறார்கள். குட்டை திட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், அது விவசாயிகளுக்கு நல்ல முறையில் உதவிகரமாக இருந்ததால் அந்தத் திட்டத்தை தொடர்ந்து செயல்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 11-30)

இன்னொன்று, எங்களுடைய மாவட்டத்தில் நீண்ட நெடுநாளாக இருந்து வருகின்ற பிரச்சனை. தேனி பகுதியில் வெங்கடாசலபுரம் கால்வாய் திட்டத்தை நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று 1948-லிருந்து, காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து அந்தப் பகுதி மக்கள் அமைச்சர்களைக் கேட்டுப் பார்த்தார்கள். அந்த மக்களின் கோரிக்கை நியாயமானதாகும். அந்தப் பகுதி மக்கள் அந்தத் திட்டத்தைத்தான் நம்பியிருக்கிறார்கள். சென்ற தடவை நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் எங்கள்

[திரு. ப. முத்துசாமி]

[1975 நவம்பர் 4]

மாவட்டத்திற்கு வருகை தந்தபோது, சட்டமன்ற உறுப்பினர் திரு. பழனிவேல் ராஜன் எல்லோரும் சேர்ந்து இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றித் தரவேண்டுமென்று கேட்டோம். இதுவரையில் அந்தத் திட்டம் சேர்க்கப்படவில்லை. இந்தத் துணை மானிய கோரிக்கையிலும் அதுபற்றி குறிப்பிடப்படவில்லை. அந்தத் திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டால், ஏராளமான ஏக்கர் நிலங்கள் சாகுபடியாகும். அந்தப் பகுதி மக்களின் பாராட்டுதல்களும் அரசாங்கத்திற்குக் கிடைக்கும்.

இப்படி அந்தப் பகுதி மக்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற திட்டத்தை, துணை மானியத்தில் சேர்த்து நிறைவேற்ற அறிவிக்க வேண்டுமென்று மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல், மழை இல்லாத அந்தப் பகுதியில் கடனை வசூலிக்கின்ற கெடுவை நீட்டிக்க வேண்டுமென்று கேட்டு முடிக்கிறேன்.

THIRU B. VENKATASWAMY: Mr. Deputy Speaker, Sir, in support of the cut motions given by me already to the First Supplementary Statement of Expenditure for the year 1975-76. I want to offer a few remarks.

At present emergency exists in the nation. We are seeing that everywhere people are talking about emergency. But what has happened now?

For example, prices are shooting up. I do not know what are the measures adopted by the Government to bring down the prices. As my hon. Friend stated earlier, chillies rate is Rs. 22 per k.g. and onion is selling at Rs. 2 per k.g. They are all common man's food articles and every day people want it. I do not know what prevented the Government from taking the necessary steps to arrest the prices of essential commodities going up, especially when the Emergency exists.

I can say boldly that Emergency is to suppress the Opposition Parties only. They should not talk about all these things, that is, they should not say that the prices of essential commodities have shot up. If they do that, they will be put inside. But what is actually happening? The Government are misusing the powers.

1975 நவம்பர் 4] [Thiru B. Venkataswamy]

It is purely a dictatorial attitude that the Government of India is adopting. In spite of promulgation of Emergency what are the concrete steps taken by the Government of India or the Government of Tamil Nadu to arrest the soaring prices, to create employment opportunities. Unemployment is the great problem facing the nation both among the educated and the uneducated people.

Regarding other national assets, viz., production of electricity, water distribution and other things, no proper steps have been taken so far by the Government of India. Recently, our State Government have enhanced the electricity rate by 4 paise per unit for agricultural consumption. It is really very unlawful and it is also unbearable by the agriculturists.

For example, when the rate was increased even by half a paisa last time, there was a lot of protest. There was representation from the agricultural community and there were some deaths also at that time. But after the promulgation of Emergency, the Government, adopting their dictatorial attitude, have enhanced the rate by 4 paise. The agriculturists are not in a position to increase the price of their produce. If they so protest, the Government may put them inside the jail. People are having this fear.

Emergency is being utilised for adopting dictatorial attitudes. So, this electricity rate should be reduced because agricultural people are suffering very much. The agricultural community, 80 per cent of the population, is suffering a lot. At the same time they are not in a position to add even Rs. 5 or 10 to the price of paddy per quintal, whereas in the industrial sector, if the electricity rate is increased even by one paisa, they will add it to their cost of production and increase the price of the commodity.

Actually people are suffering a lot. So, I request the Hon. Chief Minister to consider this aspect, especially this 4 paise increase in the electricity tariff to agriculturists and reduce the same. Only 25 per cent of the total electricity produced is consumed by agriculturists and 75 per cent by the industrialists. They can increase one paisa in the industrial sector and thereby they can definitely make 80 per cent of the population feel very happy. At the same time they can add this to their profit and people also will be happy. So, I request this Government to

[Thiru B. Venkataswamy] [1975 நவம்பர் 4]

examine this matter very carefully and see that the increase in the rate by 4 paise is reduced to the original rate of 12 paise or so per unit.

Then, Sir, coming to procurement policy, the procurement rates are very low. We are repeatedly asking the Government to increase the procurement rates. The representatives of the Agriculturists' Association from Coimbatore have met the Hon. Minister Thiru Madhavan. He was reported to have told that he could not increase the rate of paddy per quintal beyond the rates already fixed inclusive of incentive of Rs. 10. He frankly refused to increase the rate per quintal because it was the policy adopted by the Government of India. What kind of policy is this? I do not know. There is no other go for agriculturists and the agricultural community cannot do any other job, but they will have to stick on to agriculture. They cannot fix their produce price, but only the Government are fixing the same. This is very unlawful and this should be changed and the procurement rates should also be enhanced.

Regarding collection of loans, the Government are going to relax it for some time to come, but after January, they are going to have a collection campaign. I request the Government to adopt a go-slow policy in certain areas like Ramanathapuram and Dharmapuri districts. Wherever there is failure of crops, it should be taken into consideration and the Government should see that harassment to agriculturists is avoided because they are suffering from chronic drought conditions.

Regarding drought relief in the State, our Government have done well within the available resources. But actually, this is not at all sufficient. In certain villages people are not in a position to get even drinking water supply. The Centre has also rejected to give further money for drought relief. It is really a very sorry state of affairs in the State. When the people are suffering from drought, the Centre is not coming forward to provide them even with drinking water. This kind of attitude should not be there in the nation, especially when people are suffering after 20 years of independence for want of drinking water.

1975 நவம்பர் 4] [Thiru B. Venkataswamy]

It is really very bad and we must see that a crash programme is evolved in this regard. Just as the Government have taken bold steps to electrify all the villages in the nook and corner, in the same way the drinking water problem also will have to be tackled by implementing a crash programme. We must fix a time-limit and within that period we must see that all the villages in the nook and corner are supplied with protected drinking water.

The Government were telling that they were helping the weaker sections. They will have to make all kinds of arrangements and see that money is made available to the poorer classes of the society. I have given a cut motion also in this regard that mini banks should be opened in all Panchayat Headquarters. Then only money will be available to the small ryots and they can also improve their economic prosperity.

Regarding rural roads, the Government have proposed to lay rural roads—all-proof roads—in all places having 1,500 population. I came to understand that in so many areas the roads have yet to be laid. For example, in my area, Anchetty to Urigam road, Anchetty to Natarampalli road, Javalagiri to Shoolakunta road, etc., have not been included in the programme of rural roads. So, I request the Hon. Minister to do this not only in my area but also in the entire State wherever there is a population of 1,500 people. Wherever there is a population of 1,500 people, the rural roads scheme should be implemented properly and immediately.

Coming to other points, I would like to say that anicuts have to be constructed in Doddahallia and Kalavarapalli. The work should be taken up immediately and employment opportunities to the local people should be given and also production of foodgrains should be increased.

Regarding the industrial complex at Hosur, I would like to suggest a few things here. I am thankful to the Government for sanctioning an industrial complex in Hosur. At the same time, we must also safeguard the interest of the local people. Industrialists are coming there to start industries and they are acquiring private lands. I came to understand that the Government is going to fix only Rs. 2,000 per acre. If you want to purchase

[Thiru B. Venkataswamy] [1975 நவம்பர் 4]

lands for private purpose from private ryots or local people, the cost per acre is Rs. 10,000. The Government's fixing at Rs. 2,000 per acre is a sorry state of affairs. I have represented this matter to the Hon. Minister and he has also agreed to look into the matter. The people in that area are very poor. They have no other opportunity except to work as cooly. There are about 90 acres of garden lands. I request the Hon. Minister to eliminate this part of land because good vegetables and food crops are produced there. In Munandapalli and Juguvadi, there are about 90 acres of lands. These can be eliminated and dry lands can be acquired. There is a tendency on the part of the industrialists to give employment to outsiders. People from outside are appointed in the industrial complex. I request the Government to see that preference is given to the people of these areas. I request the Government to impose certain restrictions on them and adopt the principle of providing employment opportunities only to the sons of the soil. Then only it will enable our people to get employment.

Then coming to other points, I would like to say that there is a great demand for a College in Hosur area. Since I entered as M.L.A.—for the past 9 years—I am requesting the Hon. Chief Minister and the Education Minister to start a College. Now the industrial complex has come and the industrialists are asking for a college there to educate their children. Most of the industrialists coming there ask us: 'Is there any College?'. Because every industrialist is interested in educating their children. I, therefore, request the Hon. Chief Minister and the Education Minister to start a College at Hosur.

Thank you, Sir.

* திரு. சோ. அழகர்சாமி: தலைவரவர்களே, நம் முன்னால் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற துணை மதிப்பீட்டின் மீது எங்கள் கட்சியின் சார்பில் கொடுத்திருக்கிற வெட்டுப் பிரேரணைகளை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

குறிப்பாக, வறட்சி நிவாரணப் பணிகள் சம்பந்தமாக இரண்டு கோடியே 30 லட்சம் ரூபாய் கூடுதலாகக் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. அதோடு அது சம்பந்தப்பட்ட சிவில் சப்ளைஸ் சம்பந்தமாக 73,000 ரூபாய் அதிகமாகக் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த

1975 நவம்பர் 4] [திரு. சோ. அழகர்சாமி]

இரண்டும் ஒன்றோடொன்று இணைந்திருக்கின்றன. ஏனென்றால் வறட்சி நிவாரணத்தின் ஒரு பகுதியாகத்தான் சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷன் மூலம் நியாய விலையில் உணவுப்பொருள் தரப்படுகிறது.

ஆனால், வறட்சி நிவாரணப் பணிகள் சம்பந்தமாக நம்முடைய முதலமைச்சருக்கும் மத்தியிலே இருக்கிற நிதி அமைச்சர் சுப்பிரமணியத்திற்கும் சொந்தத் தகராறு ஏற்பட்டது. மாதிரியான கருத்து மோதுதல் ஏற்பட்டுவிட்டது. அதனால் மத்திய அரசிடம் நிதி உதவி கேட்க மாட்டேன் என்று சொல்லி, வறட்சி நிவாரணப் பணிகளுக்காகத் தமிழ்நாட்டிலே நிதி வசூல் செய்தார்கள். அப்படி வசூல் செய்தது 3 கோடி ரூபாய் என்று சொல்கிறார்கள். அது எப்படி வந்தது என்று யாருக்கும் சரியாகத் தெரியாது. கட்டாயப்படுத்தி வசூல் செய்தார்கள். வசூல் செய்ததற்கு ரசீது கிடையாது. பல இடங்களிலே ஆகிரியர்களிடம் கூட வசூல் செய்தார்கள், அதற்கு இதுவரையில் ரசீது கொடுக்கவில்லை என்று சொல்லி தகராறுகள் எல்லாம் இன்னும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அது மட்டுமல்ல. சீனி, அரிசி, கோதுமை, எடுக்கச் செல்லும் வியாபாரிகளிடம்—அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட வியாபாரிகள் அவர்கள் — 500 ரூபாய் கொடு, 1,000 ரூபாய் கொடு என்று வசூல் செய்திருக்கிறார்கள். இதை நாங்கள் எப்படி எடு கட்டுவது என்று அவர்கள் கேட்டால் அதிக விலைக்கு சீனி, அரிசி, கோதுமை போன்ற உணவுப் பொருட்களை விற்றுக்கொள்ளுங்கள், சீனியை இங்கேயே அதிக விலைக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் போங்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அதனால் பாதிக்கப்பட்டது ஏழை எளிய மக்கள்தான்.

இப்போது கூட சரியான முறையில் கோதுமை, அரிசி, சீனி விநியோகம் கிராமப்புறங்களிலே கிடையாது. கிராமப்புறங்களில் வாரம் ஒரு கிலோ அரிசி கொடுக்கிறார்கள். ஒரு குடும்பத்தில் ஐந்து பேர் இருந்தாலும் சரி, பத்து பேர் இருந்தாலும் சரி வாரம் ஒரு கிலோ அரிசிதான் கொடுக்கிறார்கள். சில இடங்களில் அரிசியைக் கண்ணால் கூடக் காண முடியாது. கோதுமை 4 கிலோ, ஐந்து கிலோ கொடுக்கிறார்கள். அதுவும் விலை அதிகம் தான். கிலோ ரூ. 1.40-க்குக் கொடுக்கப்படுவதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் எல்லா ஊர்களிலும் ரூ. 1.60, 1.70-க்குத்தான் கொடுக்கிறார்கள் ;

[திரு. சோ. அழகர்சாமி] [1975 நவம்பர் 4]

பில் மட்டும் 1.40 என்று போடுகிறார்கள். கூட்டுறவு சங்கமாக இருந்தாலும் சரி, வேறு தனியார் அமைப்புகளாக இருந்தாலும் சரி ஒரு கிலோவின் பேரில் 10 பைசா, 20 பைசா அதிகம் வைத்துத் தான் கொடுக்கிறார்கள். வாங்குவோர் இப்படி ஏன் போடுகிறீர்கள் என்று கேட்டால் நாங்கள் அதிகமாகப் பணம் அங்கே கொடுக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். அப்படிச் சொல்லி, கொள்ளை அடிக்கிறார்கள்.

இந்தமாதிரிதான் சீனியிலும் கொள்ளையடிக்கிறார்கள். வறட்சி நிவாரணப் பணிக்கு என்று பணத்தை வாங்கிவிட்டு, அதற்குப் பதிலாக 4 மூட்டை சீனியை எடுத்துக் கொண்டு போய், அதிக விலைக்கு விற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்கிறார்கள். இந்தமாதிரிதான் எல்லா வகையிலும் வசூல் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. இதுபற்றி எவ்வளவுதான் சொன்னாலும், சண்டை போட்டாலும் யாரும் கவனிப்பதில்லை. சீனி தரமுடியாது, கோதுமை இல்லை, அரிசி இல்லை என்று சொல்லக்கூடிய நிலைதான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. எத்தனை புகார் கொடுத்தாலும், பெட்டிஷன் போட்டாலும் ஒன்றும் பயனளிக்கவில்லை.

இதை ஒழுங்காக நிர்வகிக்க மக்கள் கமிட்டி போட வேண்டுமென்று சொன்னோம்; கேட்கவில்லை. வறட்சி நிவாரணப் பணிகளின் மூலம் பயனடைந்தவர்கள் இன்றைக்கு கான்ட்ராக்ட்காரர்கள்தான், ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தில் இன்றைக்கு பாதிக்கு மேல் அவர்கள் பையில்ல்தான் இருக்கிறது. சரியான கண்காணிப்பு இல்லாததால் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட வேலை எந்த இடத்திலும் பூராவாக முடிக்கப்படவில்லை.

ஆனால் ஒதுக்கப்பட்ட பணம் பூராவும் செலவழிக்கப் பட்டிருக்கிறது. கண்மாய்கள் சரியானபடி தூர் வாரப்படவில்லை; கரை கட்டப்படவில்லை. கண்மாய்களின் கரை பழுதுபடாமல் இருக்க, கரை சீரமைக்கப்பட்டு, ரிவிட்மெண்ட் போடப்பட வேண்டுமென்று சொன்னோம். எந்த இடத்திலும் ரிவிட்மெண்ட் போடவில்லை. இப்படிப் பல்வேறு வகைகளில் செலவழிக்கப்பட்ட பணத்தில் பாதிக்குமேல் கன்ட்ராக்டர்களுக்குத்தான் போயிருக்கிறது. அதைக் கண்காணிப்பதற்குத்தான் எங்கள் கட்சியில் சொன்னோம்; சர்வ கட்சி கமிட்டி போட வேண்டுமென்று சொன்னோம். வறட்சி நிவாரணப் பணிகளைக் கண்காணிக்கவும்,

1975 நவம்பர் 4] [திரு. சோ. அழகர்சாமி]

சிலில் சப்ளைஸ் விநியோகத்தைக் கண்காணிக்கவும் மக்கள் கமிட்டி போட வேண்டுமென்று சொன்னோம். ஆனால் அரசாங்கம் அதற்கு எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை.

சரியான முறையில் கண்காணிப்பு இல்லாததால் கூட்டுறவுச் சங்கங்களிலே கூட கிலோவுக்கு 25 பைசா அதிகமாக வைத்து விற்கும் நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதுபற்றி எத்தனை புகார் கொடுக்கிறோம், இந்த நிதி கொடுக்கிறோம், அதைச் சரிக்கட்ட வைத்து விற்கிறீர்கள் என்று கேட்டால் அந்த நிதி கொடுக்கிறோம், இந்த நிதி கொடுக்கிறோம், அதைச் சரிக்கட்ட இப்படி விலையை வைத்திருக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். மத்திய சர்க்காரோடு ஏற்பட்ட மோதலால் காரணமாக, அவர்கள் கொடுக்கும் பணத்தை வாங்க மாட்டேன் என்று சொன்னதன் காரணமாக இப்படிப்பட்ட அவல நிலைகள் எல்லாம் இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன. வறட்சிப் பணிகளுக்கு என்று இங்கே கெடுபிடி செய்து வசூல் செய்ததால் இத்தகைய கோளாறுகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன.

கைத்தறித் துறையை எடுத்துக் கொண்டால் 1.30 கோடி ரூபாய் அதிகம் கேட்டிருக்கிறார்கள். ரிபேட்டுக்காக இந்தப் பணம் கேட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ரிபேட் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில்தான் கொடுக்கிறார்கள். வருஷம் பூராவும் கொடுப்பதில்லை. அதனால் ரிபேட் கொடுக்காத காலத்தில் துணிகள் விற்காமல் தேங்கிக் கிடக்கின்றன. துணி தேக்கத்தினால் உற்பத்தி குறைக்கப்படுகிறது. தொழிலாளர்களுக்கு கூலி குறைகிறது; வேலை கிடைப்பதில்லை. அதனால் இத் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருக்கிற 30 லட்சம் மக்களுக்கு அரை வயிற்றுக் கஞ்சி கூட கிடைக்க வழியில்லை. ஆகவே, உற்பத்தியாகும் துணி பூராவையும் அரசாங்கமே கொள்முதல் செய்ய வேண்டும். வருஷம் பூராவும் ரிபேட் கொடுக்க வேண்டும். இதுபற்றி எங்கள் கட்சித் தலைவர் வெட்டுப் பிரேரணை கூடக் கொடுத்திருக்கிறார். அதையெல்லாம் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சமூக நலத் திட்டம் இருக்கிறது. முதியோர் பென்ஷன் இருக்கிறது. அதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட தொகைதான் ஒதுக்கப்படுகிறது. ஒரு தாலுகாவிற்கு இவ்வளவு தொகை என்று ஒதுக்கிவிடுகிறார்கள். அதைக்கொண்டு

[திரு. சோ. அழகர்சாமி] [1975 நவம்பர் 4]

100 பேர்களுக்குத்தான் கொடுக்க முடிந்தால், மீதமுள்ளவர்களுக்குக் கொடுப்பதில்லை; அதற்குப் பணம் இல்லை. தகுதியுடைய வேறு எத்தனை பேர் இருந்தாலும் அவர்களுக்குக் கிடையாது. இந்த 100 பேரில் யாராவது ஒன்றிரண்டு பேர் செத்தால்தான் அடுத்த ஒன்றிரண்டு பேர்களுக்குக் கிடைக்கும்.

45 வயதிற்கு மேற்பட்ட விதவைகளுக்கு 20 ரூபாய் முதியோர் பென்ஷன் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் எல்லோருக்கும் கொடுக்கப்படுகிறதா என்றால் இல்லை. குறிப்பிட்ட தொகையை வைத்து, எத்தனை பேருக்கு முடியுமோ அத்தனை பேருக்குத் தான் கொடுக்கிறார்கள். அதற்கு மேற்பட்டவர்களுக்குக் கொடுப்பதில்லை; கொடுக்க வேண்டுமென்றால் ஏற்கெனவே வாங்குபவர்களில் யாராவது செத்தால்தான். 45 வயதுக்கு மேற்பட்ட கைம்பெண்களுக்கு உதவித் தொகை வழங்குவது என்றால் இருக்கின்ற எல்லோருக்கும் வழங்க வேண்டும். முதியோர்களுக்கு 20 ரூபாய் பென்ஷன் என்றால் தகுதி படைத்த எல்லோருக்கும் கொடுக்க வேண்டும். போன வருஷம் கூட, ஒரு கோடி ரூபாய்தான் எல்லோருக்கும் கொடுப்பதால் கூடுதலாகச் செலவாகும் என்றால் எல்லோருக்கும் கொடுக்கப்படும் என்று முதலமைச்சரவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் இதுவரையில் அதுபற்றி எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. தகுதியுள்ள எல்லோருக்கும் உதவித் தொகை வழங்க இனியாவது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, புதிய தொழில் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். சர்க்கரை ஆலைகளைப் பொறுத்தமட்டில் ஏற்கெனவே இருக்கின்றவைகளை மூடிவிடும் சூழ்நிலை இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. கரும்பின் விலை நிர்ணயம் செய்யும் கொள்கையினால் இன்றைக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. வட மாநிலங்களிலே கரும்புக்கு 140 ரூபாய், 150 ரூபாய் என்று டன்னுக்குக் கிடைக்கும்போது இங்கே 85 ரூபாய் தான். அதனால் இந்த வருஷம் கரும்பு உற்பத்தி செய்ய யாரும் முன்வரவில்லை. அதனால் கரும்பாலைகள் மூடப்படக் கூடிய சூழ்நிலை இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் தொழிலாளர்களுக்கு வேலையில்லாத நிலையெல்லாம் ஏற்படும். ஆக, இந்தத் தொழிலே ஸ்தம்பிக்கக்கூடிய ஒரு பயங்கரமான நிலைமை இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

1975 நவம்பர் 4] [திரு. சோ. அழகர்சாமி]

இதுபற்றி அமைச்சர் மாதவன் அவர்களிடம் எடுத்துக் கூறினோம். அவர் மத்திய அரசின் சர்க்கரை விலை நிர்ணயக் கொள்கைதான் இதற்குக் காரணம் என்று சொன்னார். ஆனால் இதே விலை நிர்ணயம் செய்திருக்கிற பக்கத்து மாநிலத்திலே கரும்புக்கு 140 ரூபாய் கொடுக்கிறார்கள். அதேமாதிரியாக இங்கேயும் கொடுத்தால் சர்க்கரை ஆலைகளுக்கு நஷ்டம் வந்து விடாது. அவர்கள் கோடி, கோடியாக கொள்ளை லாபம் அடைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கு நஷ்டம் வராது. கரும்புக்கு அதிக விலை கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டும், கொடுக்காததால் யாரும் இந்த வருஷம் கரும்பு உற்பத்தி செய்ய முன்வராது நிலைமை இன்றைக்கு இருக்கிறது. இதன் விளைவு, விவசாயிகள் தங்கள் நிலங்களில் பூராவும் கரும்பு போடாமல் கடைசியில் சர்க்கரை ஆலைகளை மூட வேண்டிய நிலை ஏற்படும். இப்படிப்பட்ட நிலையில் புதிதாக ஒரு கரும்பு ஆலையையும் ஆரம்பிக்கப் போகிறீர்கள். எனவே, கரும்பு உற்பத்தி செய்கின்ற விவசாயிகளுக்கு வேறு மாநிலத்தில் கொடுக்கப்படுவது போல் நியாயமான விலை கிடைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எங்கள் பகுதியில் 'கேர்' ஸ்தாபனத்திற்கு ரூ. 5 லட்சத்தில் கோடவுன் கட்டப்படுவதாகத் தெரிகிறது. இது எதற்காக? கேர் ஸ்தாபனத்திடமிருந்து எதற்காக வாங்க வேண்டும்? சி.ஐ.ஏ. ஒற்றர்களின் ஸ்தாபனத்தை வைத்துக் கொண்டு உளவு செய்கிற அமெரிக்காவிடமிருந்து ஏன் பிச்சைக் காசைப் பெற வேண்டும்? இது அவசியம் இல்லை. நமக்கான உணவை நாமே உற்பத்தி செய்து கொள்ளக் கூடிய திறமை நமக்கு இல்லையா?

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: அமெரிக்காவிலிருந்து எந்த எய்டும் வாங்குவதில்லை என்று இந்திய அரசு தீர்மானித்திருக்கிறதா?

திரு. சோ. அழகர்சாமி: இந்திய அரசு தீர்மானிக்கிறதோ, இல்லையோ, நாம் தீர்மானிப்போம். உணவு கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு அமெரிக்கா சி.ஐ.ஏ. ஸ்தாபனத்தை வைத்துக் கொண்டு உள்நாட்டு விவகாரத்தில் தலையிட்டு நாட்டை சீர்குலைவு அடையச் செய்ய முயற்சிக்கிறது. அதற்காக உணவைக் கொடுத்து ஏமாற்றப் பார்க்கிறார்கள். அந்தப் பிச்சை

[திரு. சோ. அழகர்சாமி] [1975 நவம்பர் 4]

உணவு நமக்குத் தேவை இல்லை. நம் நாட்டு மக்களுக்கு உணவு கொடுக்கக் கூடிய சக்தி நமக்கு இருக்கிறது. 'கேர்' ஸ்தாபனத்தின் உதவி நமக்குத் தேவை இல்லை.

திரு. எம். ஏ. லத்தீப் : ரஷ்யா அமெரிக்காவிடமிருந்து உதவி பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் ரஷ்யா அமெரிக்காவிடமிருந்து உணவை இறக்குமதி செய்கிறது என்பதையும் உறுப்பினர் அவர்கள் அறிவார்களா?

திரு. சோ. அழகர்சாமி : ரஷ்யா ஒன்றும் ஓசிக்கு வாங்கவில்லை. என்ன விலையோ அதை விட அதிகமாகக் கொடுத்துத்தான் வாங்குகிறார்கள். பிச்சை தேவை இல்லை என்பதைத் தான் எடுத்துச் சொன்னேன். எனவே, கேர் ஸ்தாபனத்திற்கு கோடவுன் தேவை இல்லை என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கூட்டுறவு வங்கிக்கு அதிகமாகப் பணம் கொடுத்து இருக்கிறீர்கள். ஆனால் சின்னச் சின்ன விவசாயிகளுக்கு உதவி கிடைக்கிறதா என்றால் இல்லை. ஓவர் டிபுட் இருக்கிறது, பாக்கி இருக்கிறது என்று காரணம் காட்டி கடன் கிடையாது என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். முன்பு வாங்கிய கடனை ஒழுங்காகக் கட்டியவனுக்குக்கூட கடன் கிடைப்பதில்லை. யாரோ பாக்கி வைக்க, கிடைக்க வேண்டியவர்களுக்குக் கூட கடன் கிடைப்பதில்லை. இவைகளை எல்லாம் சீராக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதேபோல, இந்த எல்.டி. பேங்க் சரிவர விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்யக்கூடிய முறையில் செயல்படவில்லை. இதையும் சீர்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

வறட்சி சம்பந்தப்பட்ட வரையில் ஆளுங்கட்சி அங்கத்தினர் அவர்களே சொன்னார்கள், — எங்கள் பகுதியைப் பொறுத்த வரையில் வறட்சி இன்னும் நீங்கவில்லை. பல பகுதிகளில் மழை பெய்த போதிலும் எங்கள் பகுதிகளில் மழை இல்லை. இப்படி இருக்கும்போது கொடுத்த கடனை வசூல் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இப்படிச் செய்வது அப்பகுதி விவசாயிகளை உயிரோடு கொல்வதற்குச் சமமாகும். இதைப் பரிசீலனை செய்து கடன்களைத் திரும்ப வசூல் செய்வதை இரண்டு வருஷம் தள்ளி வைக்க நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1975 நவம்பர் 4] [திரு. சோ. அழகர்சாமி]

சினிஸ் சப்ளைஸ் இலாக்காவைப் பொறுத்தவரையில் அரசாங்கம் நியமித்த விலைக்கு — கோதுமை ரூ. 1.40 என்றால் 1.40-க்கே விற்க வேண்டும். அரிசி ரூ. 1.70 அல்லது ரூ. 1.80 என்றால் — அந்த விலைக்கே விற்க வேண்டும்—அதற்கு மேல் விற்கக் கூடாது— இத்தகைய நடைமுறையை அமுலுக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ரெயில்வே பாசுக்கு ரூ. 3,42,000 ஒதுக்கி இருக்கிறீர்கள்— ஆனால் இதில் கூப்பன் அச்சடிப்பதற்கு மாத்திரமே ரூ. 93 ஆயிரம் என்று போட்டிருக்கிறது. அச்சடிப்பதற்கு இவ்வளவு தொகையா என்பதைப் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கோயம்புத்தூரில் ஒரு ஆலோசனை கமிட்டி போட்டிருக்கிறார்கள்—இதில் திரு. மருதாசலம், திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் போன்றவர்கள் எல்லாம் போடப்படவில்லை. ஆலோசனை கமிட்டியில் ஆளுங்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் மாத்திரம் போடப்படுவது என்றால் அது சரியல்ல. எதிர்க்கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் போடப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

போக்குவரத்துத் தொழில் வளர்ச்சிக் கழகத்திற்கு ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மேலாக செலவழிக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறது. இவை சீராக நடைபெற வேண்டும். தீபாவளிக்கு முதல் நாள் இரவு 9 மணிக்கு பஸ் ஏறினேன். மறுநாளுக்கு மறு நாள் 12 மணிக்குத் தான் ஊர் போய்ச் சேர முடிந்தது. போகிற வழியில் பஸ் பழுதடைந்து வொர்க்ஷாப்புக்கு கொண்டு போகப்பட்டது. மறு பஸ்ஸில் ஏறினால் மறுநாள் 12 மணிக்குத் தான் எட்டையாபுரம் போய்ச் சேர முடிந்தது. ஸ்டேட் டிரான்ஸ்போர்ட் சீரான முறையில் நடைபெற வேண்டும். ஒரு பத்து பஸ் விடுகிறோம் என்றாலும் அந்த பத்து பஸ்களும் ஒழுங்காக செயல்பட வேண்டும். குறித்த நேரத்தில் பஸ் புறப்பட்டு குறித்த நேரத்தில் குறித்த இடத்திற்குப் போய்ச் சேர வேண்டும். நாங்கள் 6 மணிக்கு ரிசர்வேஷன் செய்யப் போனோம். பஸ் வருகிறது, வருகிறது என்றார்கள். முதலில் 7 மணிக்கு என்று. பிறகு போன் செய்தார்கள். பஸ் டெப்போவிலிருந்து வரவில்லை. பிறகு 9 மணி என்றார்கள். எங்களால் சாப்பாட்டுக்குக் கூட

[திரு. சோ. அழகர்சாமி] [1975 நவம்பர் 4]

போக முடியவில்லை. கடைசியாக பஸ் 10 மணிக்கு வந்தது. இத்தகைய குறைகள் போக்கப்பட்டு சீரான முறையில் இந்த இலாக்கா செயல்பட வேண்டும்.

46 கோடி ரூபாய்க்கு பற்றாக்குறை பட்ஜெட் போட்டிருக்கிறீர்கள். இது சம்பந்தமாக எழுதிய மக்கள் குரல் பத்திரிகையை பறிமுதல் பண்ணி இருக்கிறார்கள். இந்த முறையில் சென்சார் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. முரசொலி பத்திரிகையையும் மற்ற தனியார் பத்திரிகைகளையும் பறிமுதல் பண்ணி இருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. இது சரியல்ல என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, வாட்டர் போர்டில் சுமார் 300 பேர்கள் திடீர் என்று வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். 5 வருஷம், 6 வருஷம் வேலை செய்தவர்களைக் கூட வேலை நீக்கம் செய்தால் அவர்கள் வேறு வேலைக்கு எங்கே போவது? இப்படிச் செய்வது சரியல்ல என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அரசாங்க அலுவல்களில் இரகசியக் குறிப்பு முறை மீண்டும் கொண்டு வரப்படுவதற்கான திட்டங்கள் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. 50 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களை தேவையற்றவர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பி விடுகிறார்கள். அதைத் தவறு என்று சொல்ல முடியாது. இந்த ரகசியக் குறிப்பேட்டு முறை கொண்டு வரப்பட்டால் மேலதிகாரிகள், தங்களுக்குப் பிடிக்காத சின்ன வயதுக்காரர்களைக்கூட இரகசியக் குறிப்பேட்டு முறையின் மூலம் வீட்டுக்கு அனுப்புகின்ற நிலை ஏற்படும். இதனால் பலர் பாதிக்கப்படக் கூடிய நிலை ஏற்படும். ஆகவே, இதை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கல்வி சம்பந்தப்பட்ட வரையில் கல்விக்காக ஒதுக்கப்படும் பணம் கல்விக்காகவே செலவழிக்கப்பட வேண்டும். மற்ற விஷயங்களுக்குச் செலவழிக்காதீர்கள் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எமெர்ஜன்சிக்குப் பிறகு மாணவர் ஹாஸ்டல்களில் வசதிகள் குறைந்து கொண்டு வருகின்றன என்று மாணவர்கள் சொல்கிறார்கள். இப்படி குறை கூறிய ஒரு மாணவனை போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு போய் கொஞ்ச நேரம் வைத்துக் கொண்டு பிறகு விட்டு விட்டார்கள் என்று ஹரிஜன மாணவர் ஒருவர் சொன்னார். ஹாஸ்டல்களில் வசதிகள் குறைந்து கொண்டு

1975 நவம்பர் 4] [திரு. சோ. அழகர்சாமி]

வருகின்றன. ஒரு இட்டலி குறைக்கப்பட்டது ; மோர் குறைந்து
வட்டது, என்று மாணவர்கள் சொல்கிறார்கள். திருமதி இந்திரா
காந்தி அவர்கள், மாணவர்களுக்கு அதிகமான வசதிகள் செய்து
தர வேண்டும் என்று கூறி இருக்கின்ற நிலையில் மாணவர்களுக்கு
இருக்கின்ற வசதிகளையும் குறைக்காமல் அதிக வசதிகளைச் செய்து
தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் இன்னொரு விஷயம். 1959 ஆயிரம் கோடி ஒதுக்கி இருக்கிறீர்கள். இந்த ஆண்டு 31 லட்சம்
அதிகம் செலவழிக்கப் போகிறீர்கள்.

செலக்ஷன் கமிட்டியைப் பொறுத்தவரையில், எம்.பி.பி.எஸ்.,
எம்.டி., ஆகிய சீட்களுக்கு செலக்ஷன் செய்யும் முறையில்
மாற்றம் தேவை. செலக்ஷன் கமிட்டியே தேவை இல்லை. பின்
தங்கிய மாணவர்களுக்கும் ஷெட்யூல்ட் வகுப்பினருக்கும் ஒதுக்கீடு
செய்கிறோம். மாணவர்களின் மார்க்குகளை மூன்று பிரிவுகளாகப்
பிரிக்க வேண்டும். பி.யு.சி.-யில் வாங்கிய மார்க், எஸ் எஸ்.எல்.-
சியில் வாங்கிய மார்க் ; 9-வது வகுப்பில் வாங்கிய மார்க். இந்த
அடிப்படையில் செலக்ஷன் செய்யலாம். கேரளாவில் இந்த
முறையில் தான் எடுக்கிறார்கள். ஷெட்யூல்ட் வகுப்பினருக்கும்
மற்ற ஜாதியினருக்கும் இந்த முறையில் தகுந்த அலாட்
மெண்ட்கள் செய்து செலக்ஷன் செய்யலாம். தற்போதுள்ள
மார்க்குகள் போடுகின்ற முறை சரியான நடைமுறை அல்ல.
பி.யு.சி.-யில் நல்ல மார்க் வாங்கிய ஒருவனுக்கு செலக்ஷனில் 4
மார்க்குகள் போடுகிறார்கள். இன்னொருவனுக்கு 40 மார்க்குகள்
போடுகிறார்கள் என்பது அனுபவத்தில் இருக்கிறது. இந்த
முறையை மாற்றி இந்த விஷயத்திலாவது கேரளாவைப்
பின்பற்றுவது நல்லதாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள
விரும்புகிறேன்.

கடைசியாக, நான் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம், வறட்சி சம்பந்தப்
பட்டவரையில் எங்கள் பகுதி விவசாயிகள் அதிகமாகப்
பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து கடனை வசூலிப்
பதைத் தள்ளிப் போட வேண்டும். அக்டோபரிவிருந்தே
வசூலிப்பது என்பது அவர்களை உயிரோடு குழி தோண்டிப்
புதைப்பதற்கும் சமம் ஆகும். கடன்களை இரண்டு வருடங்
களுக்குத் தள்ளிப்போட நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று

[திரு. சோ. அழகர்சாமி]

கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்கு உடனடியாக முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. ஆ. கு. சுப்பையா : மதிப்பிற்குரிய உதவித் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள துணை மதிப்பீட்டு அறிக்கை மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு விரும்புகிறேன்.

இன்றையதினம் தமிழகம் சரித்திரம் காணாத வறட்சியைக் கண்டிருக்கிறது. இந்த வறட்சி மிகவும் சாமர்த்தியமாக சமாளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வறட்சியின் மூலம் பெரிய நெருக்கடிகளைத் தமிழக அரசு சமாளிக்க வேண்டுமென்று சிலர் எதிர்பார்த்தார்கள். அவர்கள் எல்லாம் ஏமாந்து போகக் கூடிய அளவுக்கு சர்க்கார் தன்னுடைய திறமையினால் பிரச்சினையைச் சமாளித்து இருக்கிறது என்பதை நான் சொல்வதற்கு முன் வருகிறேன்.

இந்த வறட்சியைச் சமாளிப்பதற்கு மத்திய அரசு போதுமான உதவியைக் கொடுக்கவில்லை என்பது நாடறிந்த உண்மை. ஏழு கோடி ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த ஏழு கோடியில் 70 சதவிகிதம் கடனாகவும் 30 சதவிகிதம் மானியமாகவும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதில் பாரபட்சம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தமிழக மக்கள் சார்பாகச் சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க

(நண்பகல் 12-00)

முடியாது. இந்த வறட்சி ஏற்பட்ட பிரதேசங்களில் நிலச் சொந்தக்காரர் வாங்கியுள்ள கடன்கள் தள்ளி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நிலவரி ரத்து செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பல்வேறுவகையான உதவிகள் அவர்களுக்குச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் குத்தகை விவசாயிகளுக்கு, குத்தகையைத் தள்ளுபடி செய்ய வகை செய்யப்படவில்லை. இதன் காரணமாக நிலக் குத்தகை தாரர்களின் மீது வழக்குகள் தொடரப்பட்டு, இவர்களை எல்லாம் நிலத்தில் இருந்து வெளியேற்றக்கூடிய அபாயம் இருக்கிறது.

1975 நவம்பர் 4] [திரு. ஆ. கு. சுப்பையா]

இதை முதலமைச்சர் அவர்கள் கவனித்து, நில குத்தகைதாரர்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்க ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும், மீனவர்களுக்கும், போற்றத்தக்க வகையில் இந்த அரசு வீடுகள் கட்டிக்கொடுத்து வருகிறது. பல நூற்றுண்டு காலமாக குடிசைகளிலேயே வாழ்ந்து வந்தவர்களுக்கு இது மிகவும் அவசியமான திட்டமாகும். இது பிற மாநிலத்தில் உள்ளவர்களாலும் பாராட்டப்பெறுகின்ற திட்டமாகும். இம்மாதிரியாகவே கிராமத்தில் உள்ள சவரத் தொழிலாளர்கள், சலவைத் தொழிலாளர்கள் — ஒவ்வொரு ஊரிலும் இருந்து சமூகத் தொழில்களைச் செய்து வருகிறார்கள் — ஆகியோருக்கும் வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும், மீனவர்களுக்கும் குடியிருப்பு மனை வழங்க — நில ஆர்ஜிதம் செய்ய நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு நில ஆர்ஜிதம் செய்வதில் பல ஆண்டுகள் தாமதமாகிறது. சட்ட நுணுக்கங்கள் காரணமாக பல இடையூறுகள் ஏற்படுகின்றன. இந்த அவசரகாலச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டாவது ஊரின் ஓரங்களிலேயே, தெருக்களிலேயே நில ஆர்ஜிதம் செய்ய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் இன்றையதினம் கேட்பாரற்றுக் கிடந்த கைம் பெண்களுக்கு அரசு கொண்டுவந்திருப்பது சிறந்த திட்டமாகும். இந்தத் திட்டம் நாட்டில் பெரும்பாலானவர்களால் பாராட்டப்பெறுகிறது. இதன்படி 45 வயதிற்கு மேற்பட்ட கைம்பெண்களுக்கு மாதம் 20 ரூபாய் உதவிப் பணம் கொடுக்க இருக்கிறார்கள். என்றாலும், அவர்கள் இந்த மனுக்களை ரெவின்யூ இலக்காவில் கொடுக்கிறார்கள். ரெவின்யூ இலக்கா இதை மிகவும் தாமதமாகவே பரிசீலிக்கிறது. இதை வேகமாகச் செயல்படுத்த வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. ஆ. கு. சுப்பையா] [1975 நவம்பர் 4]

அடுத்து, தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளம் வழங்க அவர்களது பெற்றோர்களின் வருமான வரம்பு 2,500-இல் இருந்து 3,000 ஆக உயர்த்தப்பட்டு நடைமுறையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்றைய நிலைமையில் இது மிகமிகக் குறைவானது.

உதாரணமாக எடுத்துக்கொண்டால், விவசாயத் தொழிலாளி அன்றாடம் தஞ்சை மாவட்டத்தில், அவனும் அவன் மனைவியுமாகச் சேர்ந்து ஒரு நாளைக்கு 10 ரூபாய் கூலி வாங்குவான். இந்த அடிப்படையில் வருட வருமானம் ரூ. 3,200க்கு வருகிறது.

இன்னும் தோட்டி தொழில் செய்பவர்களை எடுத்துக் கொண்டாலும் வருட வருமானம் ரூ. 3,600-க்குப் போகும்.

ஆகவே, இதைப் பரிசீலனை செய்து வருமான வரம்பை ரூ. 5,000 ஆக உயர்த்த வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து தொழில்துறையை எடுத்துக்கொண்டால் தஞ்சை மாவட்டத்தில் அறிஞர் அண்ணா சர்க்கரை ஆலை ஒன்று புதியதாகத் தொடங்கப்பட்டு வருகிறது. அதில் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் வேலை வாய்ப்பைப் பெற முடியும். விவசாயிகளுக்கு இது மிகப் பெரிய உதவியாக இருக்கும். இதுபோலவே வேதாரண்யம் பகுதியில் — உப்பளப் பகுதியில் — உப்பைக் கொண்டு ஒரு பெரிய தொழிலை ஆரம்பிக்கலாம் என்று நிபுணர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதையும் முதலமைச்சர் ஆராய்ந்து, அம்மாதிரி ஆரம்பித்தால் பத்தாயிரம் பேர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புக் கிடைக்கும்.

இப்போது தஞ்சை மாவட்டத்தில் உணவு தானியக் கொள்முதல் நடைபெறுகின்றது. அன்றாடம் ஆயிரக்கணக்கான லாரிகளை அமர்த்தி நெல்லை அனுப்பி வருகிறார்கள். ஒரு நாளைக்கு ஒரு கோடிக்கு மேல் லாரிக்கு ரூ. 190, ரூ. 200 என்று வாடகையே கொடுக்கப்படுகிறது. அரசாங்கம் ஆரம்பித்திருக்கிற லாரி போக்கு வரத்துக் கழகத்தின் மூலம் அதிகமான லாரிகளை வாங்கி, இந்த உணவுப் பொருள் ஏற்றுமதிக்கு அந்த லாரிகளைப் பயன்படுத்தினால் நிறைய லாபம் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. ஆகவே, போக்குவரத்துக் கழகத்தில் அதிகமான லாரிகளை வாங்கி, உணவு ஏற்றுமதிக்கு அவற்றைப் பயன்படுத்தவேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1975 நவம்பர் 4] [திரு. ஆ. கு. சுப்பையா]

திருத்துறைப்பூண்டி தொகுதியில் முன்னாள் உறுப்பினராக இருந்த தர்மலிங்கம் காலத்திலும், பின்னர் மணலி கந்தசாமி காலத்திலும் இருந்து எடையூர் கிராமத்தில் பத்தாயிரம் ஏக்கரா நிலம் வடிகால் வசதி இல்லாமல் இருக்கிறது. வடிகால் வசதியை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால் அந்த நிலத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியும் என்று சொல்லப்பட்டு வருகிறது. அதற்கு மதிப்பீடு எல்லாம் தயார் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. என்றாலும் அரசாங்கம் அதற்கு அனுமதி வழங்காமல் இருக்கிறது. பத்தாண்டு காலமாக நிறைவேற்றப்படாமல் இருக்கிற திருத்துறைப்பூண்டி தாலுக்காவிலுள்ள கிளைதாங்கி வடிகால் திட்டத்தை நிறைவேற்றித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதனால் பத்தாயிரம் ஏக்கரா சாகுபடிக்கு வரும், உணவு உற்பத்தி பெருகும், அரசாங்கத்திற்கு லாபம் என்று சொல்லி, முதல் துணை மதிப்பீட்டை ஆதரித்து அமர்கிறேன். வணக்கம்.

திருமதி சத்தியவாணிமுத்து : மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் துணைமாதிரிக் கோரிக்கையை நான் முற்றிலும் வரவேற்பதற்கில்லை.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு எந்தெந்த வகையில் புரணமான மேம்பாட்டுத் திட்டங்களைத் தீட்டவேண்டுமோ அவற்றை எல்லாம் செய்ய இந்த அரசாங்கம் தவறிவிட்டது. இவர்கள் மற்றவரைக் குற்றம் சொல்ல நினைக்கிறார்களே தவிர தாங்கள் செய்கின்ற காரியங்கள் சரியா, தவறு என்பதை நினைத்துப் பார்த்து, இதய பூர்வமான நன்மைகளைத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குச் செய்ய இந்த அரசு பின்வாங்குகிறது என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சாதிகளை ஒழிக்க வேண்டுமென்று மத்திய அரசுக்கு ஆர்டிகிள் 17-ஐ திருத்த வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை இந்த அரசு அனுப்பியிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால், இந்த ஆட்சியிலே சாதி எந்தெந்த வகையில் தலைவிரித்தாடுகிறது, அரசாங்க நியமனங்கள், கல்லூரி அட்மிஷன்கள் ஆகியவற்றில் எல்லாம் சாதிகள் எப்படி எப்படி குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவதன் மூலம் — உண்மையிலேயே சாதிகளை ஒழிக்க இந்த அரசு பணியாற்றுகிறதா என்பதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இவற்றைப் பற்றி நான் விரிவாகப்

[திருமதி சத்தியவாணிமுத்து] [1975 நவம்பர் 4]

பேசுவதானால் நேரம் இடம் தராதா — தாங்களும் தரமாட்டார்கள் என்பதற்காக நான் வேகம் வேகமாகச் சில குறிப்புகளைச் சொல்கிறேன்.

சாதிகள் இல்லை யென்று சொல்கிறோம். மத்திய அரசிடம் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்று சொல்கிறோம் — ஆனால் இங்கே மருத்துவ நிலையங்களின் அட்மிஷன் — நுழைவு பாரங்களை எடுத்துப் பாருங்கள்—அவற்றில் எல்லாம் சாதிகள் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது. பெயர் கேட்கப்படுகிறது. வயது கேட்கப்படுகிறது, ஆண, பெண்ணு விளக்கம் கேட்கப்படுகிறது. இவை எல்லாம் ஒத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டியவைகள் — ஆனால் என்ன சாதி, இந்துவா, முஸ்லிமா, இந்தியன் கிறிஸ்தியனா, காஸ்ட் என்ன என்றும் கேட்கப்படுகிறது. அரசாங்க மருத்துவ மனை மாத்திரம் அல்ல — நகராட்சி மருத்துவ மனையிலும் கூட, காஸ்ட் என்ன என்று கேட்கிறார்கள். இந்த அரசு சாதியின் அடிப்படையில்தான் அவர்களுக்கு மருத்துவம் அளிக்கிறார்களா? சாதி அல்லாத முறையில் பிணி ஒழிப்புப் பணிகளைக் கூட நடத்த முடியாதா? அந்த நபர்களை வேண்டுமானால் நான் முதலமைச்சர் அவர்களுக்கே கொடுக்கிறேன். ஒரு நபரை கே.எம்.ஸி. யைச் சேர்ந்தது. இன்னொன்று அண்ணா நகரிலே இருக்கிற அண்ணா மருத்துவ மனையிலே இருப்பது; இன்னொன்று கார்ப்பரேஷன் மருத்துவ மனையிலே இருப்பது. அதிலே கேட்டிருப்பது இந்துவா, முஸ்லிமா, இந்தியனா, கிறிஸ்துவனா — அதர் கம்யூனிட்டிஸா என்பதாகும். அதாவது ரேஸ் கேட்டிருக்கிறார்கள். அதே போல் காஸ்ட் கேட்டிருக்கிறார்கள். இது அவசியமா?

திரு. இராம அரங்கண்ணல் : தலைவரவர்களே, பொதுவாக மதங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றனவா அல்லது ஜாதிகள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றனவா?

திருமதி சத்தியவாணி முத்து : ஏஜ் கேட்கிறார்கள், நேம் கேட்கிறார்கள், ரெசிடன்ஸ் கேட்கிறார்கள், டிசீஸ் கேட்கிறார்கள்—கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், காஸ்ட் என்று ஏன் ஒரு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். என்ன ஜாதி என்று ஏன் கேட்டிருக்கிறார்கள். அதே போல் ரேஸ் கேட்டிருக்கிறார்கள். சீரியல் நெம்பர், செக்ஸ், ஏஜ், பிறகு டிசீஸ் : அதர் ரேசஸ் என்பது இந்துவா, முஸ்லிமா, இந்தியனா, கிறிஸ்துவனா என்பதற்குப் பிறகு வருகிறது. அதர் கம்யூனிட்டிஸ் என்று கேட்கிறார்கள்...

1975 நவம்பர் 4]

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: அப்படிக்கேட்பதற்குக் காரணம், சில நேரங்களில் மருத்துவ மனையிலே யாராவது இறந்து விட்டால் அவர்களுடைய சவங்களை யாரும் கேட்டுப் பெற முடியாத சூழ்நிலை ஏற்படுமானால், அவர்களை எந்த முறையிலே அடக்கம் செய்வது என்பதற்காகத்தான் அவைகள் கேட்கப்படுகின்றன. இறந்தவன் முஸ்லிமா, கிறித்தவனா, இந்துவா என்பதையறிந்து, அதற்கு அசோசியேஷன் வைத்திருக்கிறார்கள், அப்படி ஆதரவற்று இறந்தவர்களை எடுத்துப் புதைக்க அசோசியேஷன் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இவர்களை எடுத்துப் புதைக்கத் தான் இது கேட்கப்படுகிறது.

திருமதி சத்தியவாணி முத்து: பெரும்பாலான பெயர்களிலே ஜாதி—மதம் தெரிகிறது. இந்துவா, முஸ்லிமா, கிறித்துவனா என்பது பெயரிலேயே தெரிகிறது. ஆயிரத்திலே ஒருவருடைய பெயர்தான் அதனைச் சொல்லாது. அந்த ஆயிரத்திலே ஒன்றைத் தெரிந்துகொள்வதற்காக அன்றாட சீட்டிலே என்ன ஜாதி? இந்துவா, கிறித்துவனா, முஸ்லிமா என்று கேட்பது அர்த்தமற்றது. எனவே, இது முறையாக திருத்தப்படவேண்டும். சொல்லுகின்ற குற்றச்சாட்டுகளை நியாயமான முறையிலே திருத்திக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர, பதில் சொல்லிவிட்டுப் போவது...

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: உதாரணமாக, நம்முடைய காதர் பாட்சா என்ற வெள்ளைச்சாமி—இருக்கிறார். அவர் இந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் மருத்துவ மனையிலே சேருவதாக இருந்தால், முஸ்லிமா, இந்துவா என்று கேட்டுத் தானே தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

திருமதி சத்தியவாணி முத்து: தெரிந்தவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளலாம். தெரியாதவர்களைப் பற்றி நாம் அக்கறைப்படத் தேவையில்லை. சம்பிரதாயப்படி அரசுக்கு என்ன கொள்கையோ அந்தச் சம்பிரதாயத்தின்படி அடக்கம் செய்யலாம். ஆனால்...

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: தலைவரவர்களே, முதலமைச்சரவர்கள் பதில் சொல்லும்போது அடக்கம் செய்வதற்கு ஜாதி, மதம் தெரிய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஜாதி பாதுபாடு ஒழிய வேண்டுமென்று சொன்னால், நமது எண்ணத்திலிருந்து அது போக வேண்டும். அவன் பிறந்ததிலிருந்து, இடுகாட்டுக்குப் போகிற வரையிலே ஜாதி என்ன என்று அந்த எண்ணத்திலேயே இருந்தால்...

[1975 நவம்பர் 4]

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: இதை நம்முடைய ஆளுங்கட்சி உறுப்பினரவர்கள், இந்தியாவை ஆளும் கட்சிக்கு எடுத்துச் சொல்லி, அவைகளை எல்லாம் ஒழிப்பதற்குத் தேரியமாக முன்வருவார்களானால் அதைப் பாராட்ட நான் கட்டமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: இங்கே நடப்பதற்கு அங்கே போக வேண்டாம்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: அரசியல் சட்டத்தில் நமக்கு அந்த அதிகாரம் கிடையாது.

திருமதி சத்தியவாணிமுத்து: கலப்புத் திருமணம் செய்து கொள்வதை நாம் பாராட்டுகிறோம், வரவேற்கின்றோம், தங்கப் பதக்கத்தை அரசாங்கம் தருகிறது. ஆனால் இன்றைக்கு நடைபெறுகிற கலப்புத் திருமணங்கள், அவர்கள் வாழ வழியாக இருக்கும் என்று செய்து வைக்கப்பட்டாலும், பொறுப்பிலே இருப்பவர்கள், ஆளுகிற கட்சியிலே இருக்கிற மற்ற சாதிகாரர்கள், திருமணம் செய்து கொண்டவர்களைப் போய் பிரட்டுவதும் பெண்களை விலைவாசியிலே சேர்த்துவிடுவென் என்று சொல்வதும், பிறகு அவர்களைக் கூப்பிட்டு அதிகப்படியான பணம் தருகிறோம் பிரிந்து போங்கள் என்று சொல்வதற்கு நியையும், கலப்பு மனமக்களுக்கு பிரிட்டல்கள் கொடுப்பதும் இம்மாதிரி நடப்பதாக என்னிடத்திலே பல புகார்கள் வருகின்றன.

எனவே, அரசே, ஆட்சியிலே, பொறுப்பிலே இருப்பவர்களை இப்படி கடுமையானவர்களையானால் எப்படி கலப்புத் திருமணத்தை ஊக்கப்படுத்துவதாக அரசும்? அரசுப் பொறுப்பிலே இருக்கக் கூடியவர்கள் பாராட்டக்கூடிய கலப்புத் திருமணங்கள் வேறு, அவைதான் பாராட்டத்தக்கவை, பொறுப்பிலே இல்லாத வேறு பவர் செய்து வைக்கின்ற கலப்புத் திருமணங்கள் பாராட்டப்படக் கூடியவை அல்ல; அல்லது இந்த அரசும் ஆளுகிற கட்சியும் விரும்புகிற சில சமதாய மக்கள் கலப்பு மணம் செய்து கொண்டால் பாராட்டுகிறார்கள். இந்த அரசுக்கோ, அல்லது ஆளுகிற கட்சிக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து கலப்பு மணம் செய்து கொண்டவர்களுக்கு எந்த அளவுக்குத் துன்பம் தர வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு அளவுகிற கட்சிக்காரர்கள் துன்பம் தருகிறார்கள். இதைவிட வெடிக் கேடான செய்தி வேறு எதுவுமே இருக்க

1975 நவம்பர் 4] [திருமதி சத்தியவாணிமுத்து]

முடியாது. எனவே, அப்படிப்பட்ட தவறான காரியத்திலே இந்த அரசு ஈடுபடுவதை நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் மிகவும் விரும்பிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, இன்னொன்று. நிலம் கொடுப்பதில் திருச்சியிலே இருக்கிற Scheduled Castes and Scheduled Tribes Cultural Association. அவர்கள் 1970 ஆம் ஆண்டிலே—எல்லோரும் அரசாங்க ஊழியர்கள்—இடம் கேட்டார்கள். அந்த இடத்தில் நிலம் ஆர்ஜிதம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. டி.டி. பாஸாகியிருக்கிறது.

ரூ. 80,000 பணம் கட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால், ஆனபிறகு அவர்களுக்கு அந்த இடத்தைத் தர மறுத்துவிட்டு, யாரோ அதிகாரிக்குச் சொந்தமானவர் என்று வேறு யாரோ ஒருவர் அங்கு விலை கொடுப்பவருக்கு அதைத் தரப்போவதாகப் புகார் இருக்கிறது. ரூ. 80,000-ஐ வாங்கிக் கொண்டு, டி.டி.யும் பாஸ் ஆனபிறகு, அரசாங்கம் கட்டுகிற வீடுகளுக்கு அனுமதி கொடுக்க மறுப்பது அந்த மக்களுக்குச் செய்கிற மிகப் பெரிய துரோகம் ஆகும்.

Scheduled Castes and Scheduled Tribes Cultural Association. அதற்கு அளிக்க மறுப்பது சரியல்ல.

இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னால் மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் மீது ஒரு உரிமைப் பிரச்சனை கொண்டு வந்து பேசினேன். அதை அவர்கள் இல்லையென்று சொன்னார்கள். இந்த மன்றத்திலே அவர்கள் பெரும்பான்மையாக இருக்கிற காரணத்தினால் இல்லையென்று வாதிட்டாலும் உண்மை நிலையை மக்கள் தெரிந்துகொண்டார்கள். நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே என்று வாதிடுகிற அளவுக்கு எனக்கு இதிலே புரணமான ஆதாரம் இருக்கிறது. எனவே, அவற்றை மக்கள் மத்தியில் வைக்கத் தயாராக இருக்கிறேன்.

அதே நேரத்தில் அவர்களுக்கு உண்மையிலே நல்லெண்ணெய் இருந்தால், தாழ்த்தப்பட்ட கிறித்துவ சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணமிருந்தால் ரிசர்வேஷன் கொடுக்கப்பட வேண்டிய அந்தக் கட்டத்தில், தாழ்த்தப்பட்ட இந்துக்கள் பட்டியலிலே, தாழ்த்தப்பட்ட கிறித்துவர்களையும் சேர்த்துக்கொள்ள

[திருமதி சத்தியவாணிமுத்து] [1975 நவம்பர் 4]

வேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கத்திற்கு இந்த மாமன்றத்திலே ஒரு தீர்மானம் போட்டு அனுப்புவார்களானால் அதை நிச்சயமாக நான் வரவேற்பேன்.

மாநில அரசு பொருளாதார அடிப்படையிலே கொடுக்கின்ற சலுகைகள்---தீட்டுகின்ற திட்டங்கள் தொன்று தொட்டு கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. வேலை வாய்ப்பிலே இன்றைக்கு 31 சதவிகிதம் பாக்வார்ட் அடிப்படையிலே தரவேண்டுமென்பது 1973-74 ஆம் ஆண்டு ஜி. ஓ. விலே இருக்கிறது. ஜெனரேஷன், 1974 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட ஜி. ஓ. எம் எஸ். 9 மூலமாகக் கிடைத்திருக்கிறது. இங்கே நான் சொல்வதற்கு ஆதரவு இல்லையென்றாலும். (குறுக்கீடு) ஏதற்கு அதிகமாக ஆளுநர் கட்சியிலே குறுக்கீடுகிறார்கள்? மக்கள் மத்தியிலே உண்மை நிலை தெரிந்திருக்கிறது.

குறிப்பாக, தாழ்த்தப்பட்ட கிறித்தவர்கள் மத்தியிலே இது பெரும் ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. ஆளுநர் கட்சியிலேயிருக்கிற சில தாழ்த்தப்பட்ட கிறித்தவர்கள் சில சலுகைகளைப் பெறுவதற்காக, தாழ்த்தப்பட்ட கிறித்தவர்களைக் காட்டி, அவர்களைப் பற்றி பெரிதாகப் பேசலாமே தவிர, ஒவ்வொரு தாழ்த்தப்பட்ட மகனும் கிறித்தவனும் இதை நினைத்து, நினைத்து, நம்மை எப்படி இந்த அரசு ஏமாற்றுகிறது, நம்மை எப்படி காட்டி இந்த அரசு இலாபம் பெறுகிறது என்பதை உணர்ந்து நான் இருக்கிறேன். இன்றைக்கு அவர்கள் மௌனியாக இருக்கலாம்: பேச முடியாதவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால், காலம் பதில் சொல்லும். அந்தப் பெரும் வாய்ப்பினை நானே ஏற்படுத்தித் தரத் தயாராக இருக்கிறேன் என்பதையும் நான் இந்த நேரத்திலே கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த அரசால் ஏழை மக்களுக்கு நிவாரணங்கள் செய்ய பல திட்டங்கள் தீட்டப்படுகின்றன, விரும்பிக் கேட்காதவர்களுக்கெல்லாம் கூட அள்ளிக் கொடுப்பதாகப் படம் காட்டப் படுகிறது. மனிதன் இடுகின்ற மலத்தை, கக்கூஸ் அள்ளுகின்ற முறையை அடியோடு அந்த முறையையே மாற்ற வேண்டுமென்று ரூ. 16 இலட்சத்தில் திட்டம் தீட்டி மூன்று ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிறது. அரசின் சுகாதார இலாகாவும் சமூக நலத் துறையும் இரண்டும் சேர்ந்து திட்டம் தீட்டியிருக்கிறது.

1975 நவம்பர் 4]

[திருமதி சத்தியவாணிமுத்து]

அதற்கு முழுத் தொகையையும், இந்த ஏழைகளுக்கு நன்மை செய்கிற அரசாங்கம், குறிப்பாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு நன்மை செய்கிற அரசாங்கம் ஒதுக்கி, இந்தத் திட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு ரூ. 16 இலட்சத்தை ஒதுக்கி, அடியோடு இப்பொழுதிருக்கிற முறையை ஒழிக்கக் கூடாதா?

இன்றைக்கு அவசர காலச் சட்டத்தை வைத்து எத்தனையோ காரியங்களைச் செய்ய நினைக்கிறீர்கள். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு நாங்கள்தான் செய்கிறோம் என்று சொல்கிறீர்கள். கேட்பாரற்ற விதவைகளுக்கு நாங்கள்தான் என்றீர்கள். கை, கால் ஊனமுற்றவர்களுக்கு நாங்கள்தான் என்கிறீர்கள். அதைப் போல் தொழு நோய்ப் பிச்சைக்காரர்களுக்கு நாங்கள் தான் என்கிறீர்கள். ஆனால், நாம் இடுகிற மலத்தை அள்ளுகிற, மனிதன் இடுகிற மலத்தை மனிதன் தலையிலே சுமந்து செல்கிறான், அதனைத் தடுக்க, மனிதனை மனிதனாக மாற்றக் கொண்டும் ரூ. 16 இலட்சம் தான் தேவை. மனது வைத்தால் உங்களால் செய்ய முடியாதா? ஆனால் உங்களுக்கு மனமில்லாத காரணம் தானே—அவனை மேலும் மேலும், தாழ்வுபடுத்தி, தாழ்வுபடுத்தி, கேவலமாகக் காட்டி, அதைச் சொல்லி, சொல்லி, ஆட்சி பீடத்திற்கு மறுபடியும் வரவேண்டுமென்று தான் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை இப்படிப்பட்ட இடத்திலே வைத்திருக்கிறீர்களே தவிர, உண்மையாக உங்கள் மத்தியிலே அவர்கள் மேம்பாட்டுக்கான எண்ணமில்லை.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குச் செய்கிறோம், ஏழைகளுக்குச் செய்கிறோம் என்று திசை திருப்புகிறீர்கள்.

இங்கே கூட மாண்புமிகு உறுப்பினர் குடிசை மாற்று வாரியத் தலைவரும், ஏனைய உறுப்பினர்களும் பேசும்பொழுது குடிசை மாற்று வாரியத்தைப் பற்றிப் பெரிதுபடுத்திப் பேசுகிறார்கள். இல்லை என்று சொல்லவில்லை, அது பெரிய திட்டம்தான், கோடானுகோடி ரூபாயில் போடுகிற திட்டம் தான். ஆனால் நான் கேட்பது, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்தான் இதைக் கொண்டு வந்ததா? இதற்கு முன்னால் இந்தத் திட்டம் இருந்ததா, இல்லையா? என்னுடைய கேள்வியெல்லாம் இதுதான். நீங்கள் விளம்பரம் கொடுப்பதிலே கெட்டிக்காரர்கள்தான், அதை இல்லை என்று சொல்லவில்லை. அளவிற்கு மிஞ்சிய அளவில்

[திருமதி சத்தியவாணிமுத்து] [1975 நவம்பர் 4]

விளம்பரப்படுத்துவதால் கெட்ட பெயர்தான் ஏற்படும். ஏன் இவ்வளவு விளம்பரப்படுத்துகிறீர்கள்? தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காகச் செய்கிறோம், அரிசனங்களுக்காக வீட்டு வசதி வாரியம் என்று ஒவ்வொரு பத்திரிகையிலேயும் பார்த்தால் ஒரு நாள் பத்திரிகைக்கே எத்தனையோ இலட்சம் செலவிடுவார்கள் போலிருக்கிறது. நீங்கள் இப்படி விளம்பரப்படுத்தவில்லை என்றால் மக்கள் கூர்ந்து கவனிக்க மாட்டார்கள். ஆனால் நீங்கள் இப்படிச் செய்வதால் மக்கள் கூர்ந்து கவனித்த பிறகு, ஒன்றுமேயில்லை என்று நினைத்துவிட்ட பிறகு மக்களின் எதிர்ப்பு தான் அதிகரிக்கிறது. இவ்வளவு விளம்பரப்படுத்துகிறார்களே தவிர, உள்ளே ஒன்றுமே இல்லை. அரிசனங்களுக்கு வீடுகள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் டிசம்பர் வந்தால்தான் 30,000, இதுவரை எத்தனை வீடுகள் என்றால், இங்கே 20, அங்கே 10, அங்கே 100, இங்கே 50 என்று ஒவ்வொரு முறையும் நானேடுகளிலே, ஆங்கில ஏடுகளிலும் சரி, தமிழ் ஏடுகளிலும் சரி, வருகின்ற ஒவ்வொரு விளம்பரத்திற்குமே 10,000 ரூபாயோ, 15,000 ரூபாயோ 5 இலட்சம் ரூபாயோ, ஆகும் போலிருக்கிறது. ஆனால் கட்டும் வீடுகள் எத்தனை? ஒவ்வொரு முறையும் 100 வீடுகள் என்று திறந்திருக்கிறார்கள். அதற்குப் பெரிய விளம்பரம். இப்படி நீங்கள் செய்யும் விளம்பரத்தால்தான் கெட்ட பெயர் ஏற்படுகிறது. நீங்கள் செய்வது கொஞ்சம், ஆனால் அதற்கான விளம்பரம் அதிகம்.

குடிசை மாற்று வாரியத்தைப் பற்றி எடுத்துக்கொண்டால் இன்றையதினம் தாண்டவராயன் சத்திரத்தைப் பற்றிச் சான்றார்கள். அதைப்போல என்னுடைய தொகுதியில், வியாசர்பாடியில், குடிசை மாற்று வாரியத் திட்டத்தில், காங்கிரஸ்காரர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில்—1957 ஆம் ஆண்டிலே— நான் எதிர்க்கட்சி உறுப்பினராக இருந்த நேரத்தில் என்னுடைய தொகுதியில் க்ரேநகர் பள்ளம், மல்லிகைப் பூச்சி சேரி ஆகிய இடங்களில் மாடி வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டன. இன்றைய தினம் குடிசை மாற்று வாரியம் என்ற பெயரில், . . .

திரு. இராம. அரங்கண்ணல்: பாயின்ட் ஆர்டர் ஆர்டர் சார். தலைவரவர்களே, அம்மையார் அவர்கள் மனத்திலே கை வைத்துப் பேச வேண்டும். காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்தில் வியாசர்பாடியில் கட்டப்பட்ட வீடுகள் எத்தனை? உருவாக்கப்பட்ட சேரிகள்

1975 நவம்பர் 4] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

என்று சொல்ல மாட்டேன், குடிசைவாழ் பகுதிகள் எத்தனை? மல்லிகைப் பூச்சேரியில் அன்றைக்கு உருவாக்கப்பட்டது எத்தனை? இன்றைக்கு எத்தனை கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதை மனத்தில் வை வைத்துச் சொல்லுங்கள்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: பாயின்ட் ஆஃப் ஆர்டர் சார். வியாசர்பாடியில் குடிசை மாற்று வாரியத்தின் சார்பில் மக்களுக்குப் பல மாடிக் கட்டிடங்கள் கட்டினார்கள். ஆனால் ஒவ்வொரு விழாவிலும் நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? இந்த பல மாடிக் கட்டிடங்கள் என்பது உங்கள் புத்திக்குத்தான் உதித்தது மாதிரி சொல்கிறீர்கள். பல தீப்பிடிக்காத வீடுகள் கட்டுகிறோம் என்று சொல்லி, கன்றுக்குட்டி கூட உள்ளே நுழைய முடியாதபடி வீடுகளைக் கட்டி, அதற்குப் பிறகுதான் பல மாடிக் கட்டிடங்களுக்கு வந்தீர்கள். ஆனால் முதலிலேயே கட்டியது மாதிரி சொன்னது உண்டா இல்லையா?

திரு. இராம. அரங்கண்ணல்: ஒரு விளக்கம் சொல்ல விரும்புகிறேன். அவர்கள் கட்டிய மாடி வீடுகள் ஃபோர்ஷோர் என்டேட்டில் யாருக்குப் போயிற்று என்று தெரியும். (குறுக்கீடு) வியாசர்பாடியில் யாருக்குப் போயிற்று என்று தெரியும்.

திருமதி சத்தியவாணிமுத்து: வியாசர்பாடியில் கட்டப்பட்ட வீடுகள் அரிசனங்களுக்கு மட்டும்தானா? இப்பொழுது எல்லா ஜனங்களும் இருக்கிறார்கள். திட்டத்தைக் கொண்டு வந்த அவர்கள் அதிகம் விளம்பரம் பண்ணாமல் இருந்திருக்கலாம். நானே அதிர்க்கட்சி உறுப்பினராக இருந்தபொழுது என்னுடைய வியாசர்பாடித் தொகுதியிலே க்ரே நகர் பள்ளம், மல்லிகைப் பூச்சேரி, வாழைப்பூ சேரி போன்ற இடங்களில் மாடி வீடுகள் கட்ட வேண்டுமென்று நானே சட்டசபையில் பேசியிருக்கிறேன். அது ரெக்கார்டில் இருக்கிறது. பெயரை மாற்றியிருக்கலாம். பெயர் மாற்றுவதிலே நீங்கள் கில்லடிகள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: அந்த வார்த்தையை நீங்கள் திரும்பப் பெறுங்கள்.

திருமதி சத்தியவாணிமுத்து: நான் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்கிறேன். அவசரப்பட்டுச் சொல்லிவிட்டேன். பெயர் வைப்பதிலே கெட்டிக்காரர்கள்தான். குடிசை மாற்று வாரியம்

[திருமதி சத்தியவாணிமுத்து] [1975 நவம்பர் 4]

என்று அவர்கள் வைத்த புதுப் பெயர், மாடிக் கட்டிடம் கட்டுவது என்பது பழைய திட்டம். ஒருவேளை அப்பொழுது இங்கொரு திட்டம், அங்கொரு திட்டமாக இருந்திருக்கலாம். இப்பொழுது ஏராளமாக இருக்கலாம். அது உங்களுடைய திறமையைப் பொறுத்தது.

அரிசனங்களுக்குத் திட்டங்கள் செய்கிறோம் என்று சொல்கிறீர்கள். நான் சொல்ல விரும்புவது, அரிசனங்கள் மீது மற்றவர்கள் வெறுப்பு கொள்கிறார்கள். “ஆ, இந்த அரசு அரிசனங்களுக்கு இதைச் செய்கிறது” என்று எப்பொழுது பார்த்தாலும் பத்திரிகைகளிலே போட்டிருப்பதைப் பார்த்தால் அரிசனங்களுக்கு நிறைய இந்த அரசு செய்கிறது என்று நினைத்துக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் உள்ளே போய்ப் பார்த்தால் தான் ஒன்றுமே இல்லை, யாருக்கோ போகிறது. ஆகவே நான் சொல்வது, இந்த ஆட்சியின் மீது மக்களுக்கு நம்பிக்கை வர வேண்டுமானால் தயவு செய்து அளவுக்கு மிக்கு விரிமப்பாததைச் செய்யாதீர்கள், எந்தக் காரியத்தைச் செய்கிறோமோ அதோடு நிறுத்திக் கொள்ளுங்கள். அளவுக்கு மீறி விரிமப்பாம் செய்வதால் பல பேருடைய கவனம் ஈர்க்கப்படுகிறது. உடனே துருவித் துருவிப் பார்க்கிறார்கள், எவ்வளவு, என்ன திட்டம், அரிசனங்களுக்கு விடு எத்தனை என்று பார்க்கிறார்கள். இந்தந்த விடு யார் யாருக்கு, இந்தந்த விடு யார் யாருக்கு என்று உள்ளே போய்ப் பார்த்த பிறகுதான் நமக்கு ஒன்றுமில்லை, வேறு யாருக்கோ என்று அறிந்துகொள்கிறார்கள்.

ஒரு வருஷத்திற்கு 50,000 வீடுகள், இரண்டு வருஷத்திற்கு 1 இலட்சம் வீடுகள் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். இதை எப்பொழுதிலிருந்து சொல்கிறீர்கள் என்றால், நான் பகவியை விட்டுப் போன நேரத்திலிருந்து ஒரு இலட்சம் வீடுகள், ஒரு இலட்சம் வீடுகள், ஒரு லட்சம் வீடுகள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஒரு வருஷத்திற்கு 50,000 வீடுகள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நான் போய் 1½ வருஷம் ஆகிறது. எத்தனை வீடுகள் கட்டியிருக்கிறீர்கள்? வானத்திலே எத்தனை நட்சத்திரங்கள் இருக்கின்றன தெரியுமா, கோடானு கோடி நட்சத்திரங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு அதைச் சரிபார்க்க வேண்டுமென்றால் நீயே எண்ணிக்கொள் என்று

1975 நவம்பர் 4] [திருமதி சத்தியவாணிமுத்து]

சொல்வதுமாதிரி இருக்கிறது. 1 இலட்சம் வீடுகள், 50,000 வீடுகள் என்று சொல்கிறீர்கள், எங்கே என்று கேட்டால் நீங்களே எண்ணிக்கொள்ளுங்கள் என்பதுபோல் செய்கிறீர்கள். பத்திரிகைகளிலே பணத்தைக் கொடுத்து விளம்பரப் படுத்துகிறீர்கள். மாடி வீடு கட்டி உபகாரம் செய்கிறோம் என்றும், நிலமில்லாத ஏழைகளுக்கு . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: சீக்கிரம் முடியுங்கள்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: நிறைய டைம் இருக்கிறது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: டைம் கிடையாது. முதலமைச்சர் பேசி முடிக்க வேண்டும், பிறகு கில்லட்டின் முடிக்க வேண்டுமல்லவா? சீக்கிரம் முடியுங்கள்.

திருமதி சத்தியவாணிமுத்து: எனவே, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக உண்மையிலேயே இந்த அரசு நல்ல காரியங்கள் செய்வதாக இருந்தால் நானே பல திட்டங்களை அமைச்சராக இருக்கும்போழுது கொடுத்திருக்கிறேன். அதிகாரிகள் மீது குறை சொன்னேன் என்றால், இன்றைக்கு மத்திய அரசு எடுத்திருக்கும் முனைப்பான திட்டம் என்ன? தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குத் துரோகம் செய்கிற, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குப் போடும் திட்டங்களைச் செயல்படுத்தாமல் இருக்கிற அதிகாரிகள் யாரானாலும் அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று தாழ்த்தப்பட்ட மலை ஜாதியினர் நடத்திய ராநாட்டில் பிரதமர் இந்திராகாந்தி அம்மையார் அவர்கள் கடுமையாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்றையதினம் இங்கே நடைபெற்றிருப்பது என்ன? சில அதிகாரிகள் மீது குறைகளைச் சொன்னேன். நீங்கள் மெஜாரிட்டியாக இருக்கிறீர்கள். எனக்கு வாய்ப்பு அதிகம் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் அவர்கள் மீது என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறீர்கள்? திசை திருப்பும் முறையிலே முதலமைச்சரவர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து விட்டேன், தீர்த்து விட்டேன் என்று சொல்லிக் கொண்டே போகிறார்கள்.

அன்றைக்குக் கூட கேட்டேன், பார்லிமெண்டரி கமிட்டி போட வேண்டுமென்று ஓம் மேத்தா அவர்கள் சொன்னார்கள், ஆனால் முதலமைச்சரவர்கள் ஏற்கனவே போட்டு விட்டோம்

[திருமதி சத்தியவாணிமுத்து]

[1975 நவம்பர் 4]

என்று சொன்னார் என்று நான் சொன்னேன். உடனே முதலமைச்சரவர்கள், நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை, எனக்கு இன்னும் கடிதம் வரவில்லை, பிறகு நான் பார்க்கிறேன் என்றுதான் சொன்னேன் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் பத்திரிகையிலே என்ன வந்திருக்கிறதென்றால், There is already a State-level Committee in our State என்று முதலமைச்சர் சொன்னதாகப் பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறது. இங்கிருப்பது அவ்வைசரி கமிட்டி, ஆனால் அவர்கள் சொல்வது பார்லிமெண்டரி கமிட்டி.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் என்றாலே முதலமைச்சரவர்களுக்கு ஒரு அலர்ஜி. அந்த அலர்ஜி வேண்டாம். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பிரச்சனைகளை முறையாகச் செய்யுங்கள், உண்மையாகச் செய்யுங்கள், திசை திருப்பாதீர்கள். வேறு யார் மீதும் பழியைப் போடாதீர்கள். அவர்களுக்கு எந்த வகையிலே நல்ல காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யுங்கள், திசை திருப்பும் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொண்டு, அமர்கிறேன்.

* மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவரவர்களே, காந்தியடிகள் அரிசனங்களுக்கு என்ன செய்தார் என்ற கேள்வியை சென்ற ஆண்டு எழுப்பிய சத்தியவாணிமுத்து அம்மையார் அவர்கள், இன்றைக்கு காங்கிரஸ் அரிசனங்களுக்கு நன்மைச் செய்திருக்கிறது என்கின்ற சில புள்ரிவிவரங்களை யெல்லாம் இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். இப்பொழுதாவது காந்தியடிகள் அரிசனங்களுக்குச் செய்ததை அவர்கள் ஒத்துக் கொண்டதற்காக நான் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திருமதி சத்தியவாணிமுத்து: தலைவரவர்களே. . .

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவரவர்களே, அவர்கள் பேசும்பொழுது நான் குறுக்கிடவில்லை.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: பாயின்ட் ஆர்டர் சார். எப்பொழுதும் முதலமைச்சரவர்கள் யாராவது எழுந்து பேசும் நேரத்தில் வாய்ப்பளிப்பார்கள். ஆனால் இப்பொழுது ஏதோ கோபத்தில் வாய்ப்பளிக்கமாட்டேன் என்று சொல்வது பொருத்தமாக இருக்கிறதா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

1975 நவம்பர் 4]

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: அதற்கென்று முறை இல்லையா? நான் எழுந்து பேச ஆரம்பித்தவுடனே அவர்கள் பேச ஆரம்பித்தால் என்ன செய்வது? சில மரபுகள், சில பண்பாடுகள் இருக்கின்றன, அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். சில முறைகள் இருக்கின்றன.

“விளம்பரம் செய்து கொள்கிறார்கள், விளம்பரம் செய்து கொள்கிறார்கள்” என்று அந்த விளம்பரத்தின் காரணமாக ஏற்பட்ட விழி எரிச்சல் தாங்க முடியாமல் சில கருத்துக்களை இங்கே சொல்லியிருக்கிறார்கள், துணை மதிப்பீடு பற்றி விவாதிக்கும்பொழுது எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் தெரிவித்துக்கொள்வேன், அரசு செய்யும் காரியங்கள் தொடர்ந்து விளம்பரம் செய்யப்படும். அவசர காலச் சட்டத்திற்குப் பிறகு இன்றைக்கு வரம் இரண்டு விளம்பரங்களாவது மத்திய அரசினிடமிருந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றன. 100 நாள் சாதனைகள், 30 நாள் சாதனைகள், 20 நாள் சாதனைகள், 10 நாள் சாதனைகள் என்றெல்லாம் தனித்தனி புத்தகங்களுக்காக பல இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்க் கணக்கிலே செலவிடப்பட்டு வருகின்றன.

(பிற்பகல் 12.30)

சென்னை மாநகரம் போன்ற பெரிய நகரங்கள், கிராமப் பகுதிகளில் எல்லாம், பிரதமர் அவர்கள் நாட்டின் வளம் எப்படியெல்லாம் ஓங்கிட வேண்டும், நாட்டில் கடமை எப்படியெல்லாம் காப்பாற்றப்பட வேண்டும், கட்டுப்பாடு எப்படியெல்லாம் காப்பாற்றப்பட வேண்டுமென்பதற்காக சொன்னவைகள் எல்லாம் பெரிய பெரிய பானர்களாக எழுதி வைக்கப்பட்டு, அவை எல்லாம் நாட்டிலே விளம்பரங்களாகச் செய்யப்படுகின்றன. 100 நாள் சாதனைகள், திட்டங்கள் என்று ஏடுகளில் ஒரு பக்கம், இரண்டு பக்கம் விளம்பரங்களாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே, இந்த அரசு விளம்பரம் செய்கிறது என்று யாராவது குற்றம் சாட்டுவார்களேயானால் நான் அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்--தொடர்ந்து இந்த அரசு தான் செய்யும் காரியங்களுக்காக விளம்பரங்களைச் செய்து கொண்டே இருக்கும். இது மற்றவர்களுக்கு எவ்வளவு வயிற்றெரிச்சலைத் தந்தாலும் அது பற்றி அரசு நிச்சயமாகக் கவலைப்படாது.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 நவம்பர் 4]

செய்த காரியங்களை, செய்த சாதனைகளைத்தான் நாம் சொல்லுகிறோம். நாம் செய்யாதவைகளைச் சொல்லவில்லை. இல்லாதவைகளைச் சொல்லவில்லை. இந்த அரசின் சார்பில் செய்யப்படுகிற காரியங்களை மக்களுக்கு எடுத்து உணர்த்துவதன் மூலம் மக்கள் அந்தத் திட்டத்தின்பால் கவரப்பட வேண்டும்; அந்தத் திட்டம் மேலும் நல்ல முறையிலே வளருவதற்கு அவர்கள் உதவிகரமாக இருக்க வேண்டுமென்ற நிலைமையிலேதான் விளம்பரங்கள் செய்யப்படுகின்றன.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : ஆன் எ பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் சார். 'வயிற்றெரிச்சல்' என்று சொல்லுவது பார்லிமென்டரி வார்த்தைதானா? அது மரியாதைக்குரிய வார்த்தைதானா? கனம் சபாநாயகர் அவர்கள் சொல்ல வேண்டும்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : நான் அம்மையார் போன்றவர்களுக்கு மரியாதையைக் கற்றுக் கொடுக்கக் கூடியவன். அவர்கள் இதில் மரியாதையைப் பற்றிச் சந்தேகப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

துணை மானியக் கோரிக்கையிலே சுமார் 45 கோடி ரூபாய்க்கு இந்த மன்றத்தின் ஒப்புதல் கேட்டு, அதிலே 10 கோடி ரூபாய் எதிர்பாராதச் செலவுகளுக்காக என்ற வகையில் ஒதுக்கப்படுவது போக 35.55 கோடிக்கான விவரங்கள் இந்த மதிப்பீட்டு அறிக்கையிலே விரிவாக எடுத்து வைக்கப்பட்டு, அதற்குரிய மானிய ஒதுக்கீடுகளிலும் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த 35 கோடிக்கான செலவுகளைப் பார்த்தால் இதிலே மிக முக்கியமாக வறட்சியின் காரணமாய் பஞ்சாயத்துக்களில் இருந்து இவ்வாண்டு வருலிக்கப்படக் கூடிய லோகல் செஸ், லோகல் சர்சார்ஜ் ஆகியவைகள் வறட்சியின் காரணமாகத் தள்ளுபடி செய்தது. பஞ்சாயத்து நிதியைப் பெரிதும் பாதித்தது என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு அந்தப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு 6 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்திருக்கிறோம்.

வறட்சிக் காலத்திலே ஏற்கனவே திட்டத்திலே ஒதுக்கப்பட்ட தொகைக்கு மேல் அதிகமான செலவுக்கு 2 கோடியே 13 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறோம்.

1975 நவம்பர் 4] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

வறட்சியை ஒட்டி, ஏழை விவசாயிகளுக்கு ஏற்கனவே தரப்பட்டு, இடையிலே தரப்படாமல் ரத்து செய்யப்பட்ட ஒரு திட்டம் தக்காவிக் கடன் வழங்குகிற திட்டம். அதிலும் வறட்சியை ஒட்டி ஏழை விவசாயிகளுக்காக 3 கோடி ரூபாய் வழங்கியிருக்கிறோம்.

அரிசன வீட்டு வசதி வாரியத்தில் வேலைத் திட்டங்களைத் துரிதப்படுத்தி டிசம்பர் மாத இறுதிக்குள் 30,000 வீடுகள் கட்டி முடிக்க மொத்தமாக 30,000 வீடுகள் கட்ட 13 கோடி ரூபாய்க்குத் திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது என்றாலும் மேலும் ஆகிவிடும் என்று ஒதுக்கீடு 8.25 கோடி ரூபாய் அரிசன வீட்டு வசதி வாரியத்திற்காக ஒதுக்கியிருக்கிறோம்.

தேங்கிக் கிடக்கும் கைத்தறித் துணிகளை வாங்கி வழங்க துணை மானியத்தில் 1.5 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். பத்து சதவிகிதம் ரிபேன்டை 20 சதவிகிதமாக உயர்த்த கூடுதலான நிதி ஒதுக்கீடு ஒரு கோடி ரூபாய் வரையில் தரலாம் என்று திட்டமிட்டோம்; எழுபது லட்சம் ரூபாய் வரை அதற்கு நாம் ஒதுக்கியிருக்கிறோம்.

கூட்டுறவு நூற்பாலைகளில் பங்குத் தொகையை அதிகப்படுத்திய செலவுக்கு 87 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

1975-76-ம் நிதியாண்டுத் திட்டத்தில் குடிசை மாற்று வாரியத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்ட 1.70 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் துணை மானியத்தில் அதிக ஒதுக்கீடு 1.75 கோடி ரூபாய்.

ஏற்கனவே, குடிசை மாற்று வாரியத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்ட கடனை மானியமாக மாற்றிய வகையில் இந்தத் துணை மதிப்பீட்டில் மட்டும் 62 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டில் போக்குவரத்து நிதிக் கழகத்தின் முதலீட்டுக்காக ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சமூக நலத் திட்டங்களுக்குக் கூடுதல் நிதி ஒதுக்கீடு 1.23 கோடி ரூபாய்.

தஞ்சையில் அறிஞர் அண்ணா சர்க்கரை ஆலை நிறுவ 15 லட்சம் ரூபாய் நிதி.

கூட்டுறவுத் துறைக்கு 20 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேற்கு தொடர்ச்சிமலை மேம்பாட்டுத் திட்டத்திற்கு 22 லட்சம் ரூபாய்.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1975 நவம்பர் 4]

பூம்புகாரில் மீனவர்களுக்கு வீடு கட்ட நிதி 65 லட்சம் ரூபாய்.

மீனவர்களுக்கு வீடு கட்டும் திட்டத்திற்காக மேலும் நிதி ஒதுக்கீடு 80 லட்சம் ரூபாய்.

சென்னை நகர குடிதண்ணீர்த் திட்டத்திற்காக 126 லட்சம் ரூபாய்.

மதுரை மாநகராட்சிக்கு அரசு நிதி 12 லட்சம் ரூபாய்.

அகதிகள் மறுவாழ்வுக்கு 33 லட்சம் ரூபாய்.

இப்படி, மிக முக்கியமான பணிகளுக்காக, வறட்சிக் காலத்தில் பாதிக்கப்பட்ட ஏழைய எளிய விவசாயிகளுக்காக, மக்கள் நலத் திட்டங்களுக்காக, தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு மிக முக்கியமாகத் தேவைப்படுகிற உறையுள் அமைத்துத் தருகிற பணி பல ஆண்டுக் காலமாக நினைத்துக் கூடப் பார்க்கப்படாமல் இருந்து, கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இதற்கான திட்டம் தீட்டப்பட்டு, வீட்டு வசதி வாரியம் அரிசனங்களுக்காகத் தனியாக அமைக்கப் பட்டு, அந்த நல்ல காரியத்திற்காக எல்லாம் தொகை ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இதிலே, நம்முடைய நண்பர் ஆலடி அருணா பேசுகிற நேரத்தில் “நீங்கள் மத்திய நிதியமைச்சரிடத்தில், பணத்திற்கு கணக்குக் கேட்ட காரணத்தால் நிதி தேவையில்லை என்று கூறிவிட்டு, மறுபடியும் ‘சாமியே சரணம் ஐயப்பா’ என்று அவர்களிடம் சென்று மண்டியிட்டு பணம் கேட்கிறீர்களே நியாயமா?” என்று கேட்டார்கள்.

இதே மன்றத்தில் அப்படி ஒரு அறிவிப்பை நான் வெளியிட்ட போது மன்றத்திலே உள்ள அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களும் பேசுகின்ற நேரத்தில் ‘அறவே நாம் வறட்சி நிவாரண நிதி தேவையில்லை’ என்று கூறிவிடக் கூடாது; நம்முடைய மாநிலத்தின் தேவையை உத்தேசித்து முதலமைச்சர் தன்னுடைய கருத்தை மாற்றிக் கொண்டு வறட்சி நிவாரண நிதியை கேட்கவேண்டும்’ என்ற கருத்தை வலியுறுத்திச் சொன்னார்கள். நான் அப்போதும் மத்திய அரசு தருகின்ற வறட்சி நிவாரணத் தொகையைத் திட்டத் தொகைகளில் கழித்துக் கொள்ளக் கூடாது. அப்படித் திட்டத் தொகையில் கழித்துக் கொண்டால் வறட்சி நிவாரணப் பணி என்ற பெயரால் திட்டங்கள் நிறைவேற முடியாத ஒரு இக்கட்டான நிலை இந்த அரசுக்கு ஏற்பட்டு விடும். ஆகவே, திட்டத் தொகையில்

1975 நவம்பர் 4]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

கழித்துக் கொள்ளாமல் கொடுத்தால் நாங்கள் வாங்கிக் கொள்கிறோம்”, என்று சொன்னேன். அதைத்தான் இன்றளவும் வலியுறுத்தி வருகிறேன். அண்மையில் டெல்லியில் பிரதமரைச் சந்தித்த போதும் இதைத்தான் சொன்னேன். சென்னைக்கு வந்த போதும் பிரதமரிடத்தில் இதைத்தான் சொன்னேன். நிதியமைச்சரைச் சந்தித்த போதும் இதைத்தான் சொன்னேன். திட்டத் தொகையில் கழித்துக் கொள்ளாமல் நீங்கள் வறட்சி நிவாரணப் பணிகளுக்குத் தொகை தரவேண்டுமென்று கேட்டேன். ஆனால் அண்மையில் அவர்கள் அப்படி எதுவும் வறட்சி நிவாரணத்திற்குத் தர இயலாது என்று கூறிவிட்டார்கள்.

கொடுத்த தொகை 7 கோடி ரூபாய். இந்த 7 கோடி ரூபாயிலே, அடிக்கடி நான் சுட்டிக்காட்டியது போல் 70 சதவிகிதம் கடன்; 30 சதவிகிதம் தான் மானியம் ஆகும். நமக்கு வறட்சிப் பணிகளுக்காக ஆகியிருக்கும் மொத்தச் செலவு 58.8 கோடி ரூபாய் ஆகும். இதிலே 1974-75-ல் திட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்ட சிறப்புச் செலவாக 8.8 கோடி ரூபாய்; திட்டச் செலவாக 10 கோடி ரூபாய். ஆக 18.8 கோடி ரூபாய் 1974-75-ல் செலவழிக்கப்பட்டது.

1975-76-ல் பணிகளுக்காக 15.8 கோடி ரூபாய்; தக்காவிக் கடனுக்காக 3 கோடி ரூபாய்; டீசல் சப்ளிடி—இயந்திரங்களுக்காக மானியமாக உதவி 1.2 கோடி ரூபாய். ஆக, 28.8 கோடி ரூபாய் 1974 முதல் 1975-76 வரை திட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்ட செலவாக ஆகியிருக்கிறது. திட்டச் செலவாக 1975-76-ல் 20 கோடி ரூபாய். ஆக மொத்தம் 30 கோடி. இரண்டையும் கூட்டினால் 58.8 கோடி ரூபாய் ஆகும்.

இந்த 58.8 கோடி ரூபாய் அன்னியில்தான் வறட்சி காரணமாக பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்களுக்கு, அவர்கள் சில வரிகளை வசூலிக்க வேண்டாம்; செல்களை வசூலிக்க வேண்டாம் என்று நாம் கூறியதற்கேற்ப அவர்களுடைய இழப்பை ஈடுகட்ட இவைகளுக்கு மேலாக 6 கோடி ரூபாய் பஞ்சாயத்துக்களுக்காக, பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்காக இந்த அரசு ஒதுக்கியிருப்பதை மறந்துவிடக் கூடாது.

நில வரி வஜா, கடன் ஒத்தி வைப்பு ஆகிய வகையில் 10 கோடி ரூபாய் மேலும் இந்த அரசுக்குச் செலவாகியிருக்கிறது. நகரங்களில் குடிதண்ணீர் வசதித் திட்டங்களை ஏற்பாடு செய்து தர சுமார் 3 கோடி ரூபாய் செலவாகியிருக்கிறது. நீங்கள் திட்டச் செலவுகளைத்தானே செய்தீர்கள் 30 கோடி ரூபாயில் என்ற வாதத்தை நண்பர் அருணா அவர்கள் இங்கே எழுப்பினார்கள்.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 நவம்பர் 4]

திட்டச் செலவு என்றாலும்கூட திட்டமிடப்பட்ட இனங்களில் இருந்து திசை திருப்பிவிடப்பட்டு, வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட இடங்களுக்கு அந்தச் செலவுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இது ஒரு கட்டம்.

அடுத்த கட்டம், திட்டச் செலவு என்றால் அதற்கென்று ஒரு காலவரையறை வகுத்து, இப்போது தொடங்கி இப்போது முடிக்க வேண்டுமென்று இருக்கும். ஆனால் அப்படிப்பட்ட காலவரையறை வைக்காமல் இந்த வறட்சிக் காலத்திலேயே, இந்தத் திட்டத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணம் எல்லாம் வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்குச் செலவழிக்கப்பட வேண்டுமென்று விரைவுபடுத்தி நாம் செலவு செய்திருக்கிறோம். இந்த முறையில்தான் திட்ட ஒதுக்கீட்டில் இருந்து 1974-75-ல் 10 கோடி ரூபாயும், 1975-76-ல் 20 கோடி ரூபாயும் நாம் வறட்சிப் பணிகளுக்காகச் செலவிட்டிருக்கிறோம்.

இந்தச் செலவினங்களை எல்லாம் நாம் சுட்டிக்காட்டித்தான் நம்முடைய நிதிநிலையை உணர்ந்து மத்திய அரசு உதவிட வேண்டுமென்று கேட்டோம். வறட்சிப் பணிகளுக்காக மாத்திரமல்ல. மதுவிலக்கின் காரணமாக இந்தியாவிலே பெரும் இழப்பிற்கு ஆளாகியிருக்கிற மாநிலங்கள் இரண்டு. ஒன்று குஜராத், மற்றொன்று நமது தமிழ்நாடு மாநிலம். இந்த மாநிலங்களுக்கு பிரதமர் அண்மையில் அறிவித்த 12 அம்சத் திட்டத்தோடு இன்னொரு அம்சத்தையும் சேர்த்து மதுவிலக்கை நடைமுறைப்படுத்துகிற மாநில அரசுகளுக்கு நஷ்டயீடு தரப்படும் என்று வகுப்பார்களேயானால் மற்ற மாநிலங்களையும் அது ஊக்கப்படுத்துவதாக அமையும் என்று நான் கேட்டுக்கொண்டேன்.

அதுபற்றி ஒரு அமைச்சரவைக் கூட்டம் டெல்லியில் நடைபெற இருக்கிறது என்று அறிந்தவுடன் டெலக்ஸ் மூலமாக பிரதமர் அவர்களை நான் கேட்டுக்கொண்டேன். தொடர்ந்து கடிதம் அனுப்பினேன். ஆனால் வந்திருக்கிற செய்தி மதுவிலக்கிற்காக நஷ்டயீடு எதுவும், அதை அமல்படுத்துகிற மாநிலங்களுக்குத் தருவதற்கில்லை என்ற அளவிலே செய்தி வந்திருக்கிறது நமக்கு. அது மிக மிக வருந்தத்தக்க செய்தியாகும். ஏறத்தாழ 58 அல்லது 59 கோடி ரூபாய் மதுவிலக்கு காரணமாக நாம் இழப்புக்கு ஆளானோம். குதிரைப் பந்தயத்தை ஒழித்ததன் மூலமாகவும், பரிசுச் சீட்டை நாம் அறவே நிறுத்தியதன் மூலமும் ஓர் ஐந்து கோடி ரூபாய் அளவிற்கு நாம் இழப்பிற்கு ஆளாகியிருக்கிறோம்.

1975 நவம்பர் 4] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

ஆகவேதான், இப்படிப்பட்ட நல்ல காரியங்களுக்கு, காத்தி அடிகளுடைய கொள்கைகளைப் பின்பற்றி நடத்துகிற இந்த அரசுக்கு உற்சாகம் அளிக்கிற வகையில் மத்திய அரசு நிதி உதவி தரவேண்டும் என்று நாம் கேட்டோம். இப்படிக்கேட்பது, அருணை அவர்களுடைய மொழிப்படி, 'சாமியே சரணம் ஐயப்பா' என்றிருக்கலாம். நினைத்ததுதான் நினைத்தார், தமிழ் நாட்டுக் கடவுளை நினைக்கக் கூடாதா? இப்போதெல்லாம் அருணை அவர்கள் மலையாளக் கடவுளைத்தான் நினைக்கிறார். திருத்தனியில் இருக்கிற முருகனைப் பற்றி நினைக்கக் கூடாதா?

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி: இந்த பரிசுச் சீட்டு ஒழிப்பதைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். சென்ற சட்டமன்றக் கூட்டத்தில் அந்த மாதிரி பரிசுச்சீட்டு ஒழிப்பைப் பற்றி எந்தவிதமான அறிவிப்பும் இல்லை. அப்படியிருக்கிறபோது இப்போது இடைக்காலத்தில் பரிசுச் சீட்டுகளை ஒழித்தார்கள். அந்தமாதிரி பரிசுச்சீட்டு அப்படி அவர்களுக்கு என்ன பாதகமான ஒரு விஷயம்? பரிசுச் சீட்டு மற்ற மாநிலங்களில் எல்லாம் நடந்து வருகிறது. அந்தப் பரிசுச் சீட்டால் ஏற்படும் அபாயம் என்ன? ஏற்கனவே நமக்கு பரிசுச் சீட்டு சம்பந்தமாக, இந்தப் பரிசுச் சீட்டில் இருந்து கிடைக்கக்கூடிய பணம் எப்படி எப்படியெல்லாம் செலவழிக்கப் படுகிறது என்று இந்த மன்றத்தில் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

The decision was unilateral. We would like to know the basis of the decision regarding 'parisu seetu'.

DR. H. V. HANDE: In addition to what the hon. Member Thiru K. T. K. Tangamani has said, let me stress one point. Yesterday I remember to have read in some paper, that as a result of the steps taken by this Government, the financial position of the State is not very sound. As a result of the steps taken to abolish the sale of raffle tickets, introduction of prohibition, etc., the Government is losing a lot of income. May I know whether the Government had thought of any alternative steps to make good the financial loss or there is basis for the fear expressed in the papers that the position, the financial position of the State is not sound. Will the Hon. Chief Minister take the House into confidence and give a proper clarification regarding this point.

[1975 நவம்பர் 4]

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: பத்திரிகைகள் விரும்புவதைப் போல் அவ்வளவு மோசமான நிலையில் தமிழ் நாட்டின் நிதி நிலை இல்லை. ஆனால் நிதிப் பற்றாக்குறை இருக்கிறது. நிதிப் பற்றாக்குறை என்பதற்கும் பயங்கரமான நிதி நெருக்கடி என்பதற்கும் பெருத்த வேறுபாடு இருக்கிறது. நமது இந்த நிதிப் பற்றாக்குறையைச் சரிக்கட்டுவதற்கு நம்முடைய திட்டங்கள், வளர்ச்சித் திட்டங்கள் இவை எல்லாம், ஒழுங்குற நடைபெறுவதற்கு, தீவிரமாக நடைபெறுவதற்கு, இன்னும் சொல்லப்போனால் பிரதமர் அவர்கள் அறிவித்திருக்கிற இருபது அம்சத் திட்டத்தை மேலும் முனைப்பாக நாம் தமிழகத்தில் நிறைவேற்றுவதற்கு பணம் தேவை என்று கூறுகிறோம். அதற்கு வேறு எந்த ஆதாரங்களைக் கையாளப் போகிறீர்கள் என்று நண்பர் ஹாண்டே அவர்கள் கேட்டார்கள். இப்போதைய இந்தப் பற்றாக்குறையைச் சரிக்கட்ட நிச்சயமாக வரி போடுகின்ற உத்தேசம் இந்த அரசுக்கு இல்லை என்பதை மாத்திரம் நான் இந்த நேரத்தில் நண்பர் ஹாண்டே அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஏனென்றால் தேர்தலை எதிர்பார்க்கும் நேரத்தில் இப்படி ஏதாவது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சிக்கிக்கொள்ள மாட்டாரா என்று நினைத்து நண்பர் ஹாண்டே அவர்கள், ஏதாவது வரிகளைப் போடுவார்களா என்று மறைமுகமாகக் கேட்டிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: நாளை அர்ப்பன் லான்ட் டாக்ஸ் வரப்போகிறது. ஆனை கொல்லு கொல்லு என்று கொல்லப் போகிறீர்கள். வரி போடாதது மாதிரிச் சொல்கிறீர்கள். வரி போட நாளைக்கு பில் வரப் போகிறது.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: தலைவர் அவர்களே, இப்போதைய நிலைமையைச் சரிக்கட்ட வரி போடுவதாக உத்தேசம் இல்லை என்று முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். பிறகு என்ன செய்யப் போகிறார்களோ? வரி போட மாட்டேன் என்று சொன்னதற்காக, அந்த வார்த்தையை அவர்கள் காப்பாற்றிக் கொண்டால் அவர்களுக்கு தாங்கல்.

(திரு. எஸ். வடிவேல் எழுந்தார்.)

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லிவிடுகிறேன். அதற்குப் பதில் சொன்ன பிறகு நீங்கள் சொல்லுங்கள்.

1975 நவம்பர் 4] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் சொன்னார்கள், “நாளையதினம் அர்பன் லான்ட் டாக்ஸ் பில் வரப்போகிறது. ஆனால் கொல்லு கொல்லு என்று கொல்லப்போகிறீர்கள்” என்று சொன்னார்கள். இப்படி பணக்காரர்களுக்காக, முற்போக்குக் கட்சியைச் சார்ந்த அம்மையார் அவர்கள் இந்த அளவிற்கு அவர்கள் துன்பத்தையும் துயரத்தையும் தெரிவித்துக் கொண்டதற்காக என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : நாளையதினம் நான் கூறுகிறேன், யார் பாதிக்கப்பட இருக்கிறார்கள் என்று.

திரு. எஸ். வடிவேல் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்தார்கள், 30,000 வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க போவதாக, துணை மானிய அறிக்கையில் சொன்னார்கள். . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : விவாதத்தை நாம் ஒரு மணிக்குள் முடித்து விடவேண்டும்.

திரு. எஸ். வடிவேல் : சொல்லி முடித்துவிடுகிறேன். சீக்கிரமாகச் சொல்லிவிடுகிறேன். கடந்த ஐந்தாண்டுக் காலமாக—ஐந்து ஆண்டுகள் முடியப் போகின்றன—என் தொகுதியில் ஒரு வீடு கூட கட்டவில்லை. முதல் அமைச்சர் அவர்கள் முதல் பட்ஜெட்டுக்குப் பதில் அளிக்கும்போது சொன்னார்கள். திரு. வடிவேல், திட்டங்களை எழுதிக் கொடுங்கள் என்று சொன்னார்கள். முதல் அமைச்சர் அவர்களிடமும் கொடுத்தாகி விட்டது. ஹரிஜன நலத்துறைக்கும் எழுதிக் கொடுத்தாகி விட்டது. ஒரு வீடு கூட கட்டவில்லை. என் தொகுதி பராமுகமாக இருக்கிறது. அதற்கு ஏதாவது பதில். . .

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்பதற்காக கட்டப்படாமல் இல்லை. தஞ்சை மாவட்டத்திற்கு திரு. வடிவேல் அவர்கள் சென்று பார்ப்பார்களேயானால் கம்யூனிஸ்ட் விவசாயத் தொழிலாளர்கள், பலபேர்கள் குடியிருக்கிற வீடுகள் ஹரிஜன வீட்டுவசதி வாரியத்தினால் கட்டித் தரப்பட்ட வீடுகள். அவர்களது தொகுதியைப் பொறுத்தவரையில், முதல் கட்டமாகக் கட்டப்படும் 30,000 வீடுகள் கட்டி முடிக்கப்பட்டவுடன் அடுத்த, கட்டத்தில்தான் அவர்களது தொகுதியை

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1975 நவம்பர் 4]

இணைத்துக் கொள்ளமுடியும் என்பதை நான் திரு. வடிவேல் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : பரிசுச் சீட்டுப் பற்றி கேட்டேனே?

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : பரிசுச்சீட்டுப் பற்றி ஏற்கனவே நம் ஹாண்டே அவர்கள் சுதந்திராக் கட்சியில் இருந்த போதே அதை ஒழித்துவிட வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். நாள் அதிகமானாலும் கூட டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் சொன்ன சில நல்ல நியாயங்களை உணர்ந்து மேலும் அதற்கு முத்தாய்ப்பு வைப்பதுபோல் திரு. ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் அவர்களும் கேட்டுக் கொண்டதின் காரணமாக—குஜராத் தில் இந்த மூன்று தீமைகள் இல்லை என்று சொன்னார்கள். அங்கே மது இல்லை, மது விலக்குத் திட்டம் இருக்கிறது, குதிரைப் பந்தயம் இல்லை. பரிசுச் சீட்டும் இல்லை. அதேபோல் அந்த மூன்று தீமைகளையும் இங்கே ஒழித்து விடவேண்டும் என்று இராஜாஜி நினைவாலயத்தைத் திறந்து வைக்க வந்த திரு. ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள். உங்களுக்கெல்லாம் தெரியும். நல்ல காரியங்களை யார் கேட்டுக் கொண்டாலும் உடனடியாக அதே மேடையில் ஏற்றுக்கொண்டு, அறிவிப்பது இந்த அரசாங்கத்திற்கு வழக்கம் என்பதை மாண்புமிகு கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்கள் உணர்வார்கள். அந்த வகையில் நான் அதை உடனடியாக அறிவித்து விட்டு இன்று செயல்படுத்துகிறோம்.

DR. H. V. HANDE : The Hon. Chief Minister said that he had paid heed to my advice. But I may point out to him that he had paid heed to my advice too late in the day.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர். முதல் அமைச்சர் அவர்கள். . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இது கேள்வி நேரமா என்ன?

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : முதல் அமைச்சர் அவர்கள் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் சுதந்திராக் கட்சியில் இருந்தபோது விடுத்த வேண்டுகோளை அவர்கள் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் சேர்ந்த பிறகு ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். அப்போது அவர்கள் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் சேர்ந்ததை முதல் அமைச்சர் அவர்கள் வரவேற்கிறார்களா?

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : நீங்கள் வரவேற்காமல் இருக்கலாம், நான் வரவேற்கிறேன். டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் சுதந்திராக் கட்சியில் இருந்தபோது அவர் விடுத்த வேண்டுகோளை

1975 நவம்பர் 4]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

இப்போது ஏன் நிறைவேற்றுகிறேன் என்றால் அவர் தலைவர் இராஜாஜிக்கு நினைவாலயம் திறக்கிற நேரத்தில் அதை திரு. ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் அவர்கள் ஞாபகப்படுத்தினார். நம் ஹாண்டேயின் தலைவர், உண்மையான தலைவர் இராஜாஜிதான் இன்றைக்கும். அந்த இராஜாஜி அவர்களுடைய நினைவாலயம் திறந்து வைக்கப்படும் நேரத்தில் ஹாண்டே அவர்கள் சொன்னதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு, ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க அந்த உறுதி மொழியை அளித்து பரிசுச் சீட்டு அகற்றப்பட்டது.

அடுத்து நண்பர் ஜேம்ஸ் அவர்கள் நேசமணி பாலம் இன்னும் கட்டி முடிவடையவில்லை என்ற குறைபாட்டைச் சொன்னார்கள். அந்தப் பாலத்திற்கான அடிக்கல் நாட்டு விழா நடைபெற்றபோதே யாருடைய வேண்டுகோளும் இல்லாமல் நம்முடைய பொன்னப்ப நாடார், ஜேம்ஸ், மற்றவர்களையும் வைத்துக்கொண்டு நான்தான் சொன்னேன், இந்தப் பாலத்திற்கு நேசமணியின் பெயர் வைக்கப்படும் என்று. அதற்கு நன்றி எல்லாம் கூட தெரிவித்துக்கொண்டார்கள். அந்த வேலை இன்னும் முடிவடையாமல் இருக்கக் காரணம் நாம் தந்த மதிப்பீட்டின்படி டென்டர் யாரும் கோரவில்லை. அதன் காரணமாக தாமதமாயிற்று. இப்போது அந்த வேலைக்கு மறுபடியும் டென்டர் விடவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு இப்போது வேலைகள் தொடங்குகிற தருவாயில் இருக்கின்றன என்பதை நண்பர் ஜேம்ஸ் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஜேம்ஸ் அவர்கள் இன்னொரு குறைபாட்டைப் பற்றியும் சொன்னார்கள். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் எல்லைப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டதற்காக பலருக்கு அந்த ஓய்வூதியம் தரப்படவில்லை, மாகாந்திர மானியம் தரப்படவில்லை என்று சொன்னார்கள். எல்லைப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்ட 51 பேர்கள் இப்போது ஓய்வூதியம் பெறுகிறார்கள். அரசாங்கப் பரிசீலனையில் உள்ள மனுக்களின் எண்ணிக்கை 56. அந்தப் பரிசீலனை முடிவுற்றதும் அவர்களுக்கும் வழங்கப்படும்.

இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டவர்களுக்காக கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் 28 பேர்களுக்கு ஓய்வூதியம் வழங்கப்படுகிறது. இரண்டு பேர்கள் மனுக்கள் அரசாங்கப் பரிசீலனையில் இருக்கின்றன. தியாகிகள் பென்ஷன் 37 பேர்களுக்கு கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் வழங்கப்படுகிறது.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 நவம்பர் 4]

இதிலே 6 பேர் இறந்து விட்டார்கள், இப்போது பென்ஷன் 31 பேர் தான் பெற்றுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். மேலும், இறந்த இரண்டு தியாகிகளின் மனைவிகளுக்கு தியாகிகள் பென்ஷன் தொடர்ந்து வழங்கப்பட்டு வருகிறது என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தமிழ்நாட்டில் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டவர்களுக்கு ஓய்வுதியம் வழங்கப்படுவதன் விவரம் தேவையானால் மொத்தம் 1,376 பேர்களுக்கு இதுவரையில் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டு சிறை சென்றவர்களுக்கு ஓய்வுதியம் தரப்பட்டு இருக்கிறது என்பதனையும் நான் இங்கே தெரிவித்துக்கொள்ள பெரிதும் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன்.

நம்முடைய நண்பர் அரவக்குறிச்சி தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினர் திரு. ஜப்பார் அவர்கள் ஏதோ அவர்கள் தொகுதி கேட்பாரற்றுப் போய்விட்டது என்று எல்லாம் சொன்னார்கள். சொல்லிக் கொண்டே வந்தவர் நொய்யல் திட்டம் பற்றியும் அவரே சொல்லி, அதற்கு இந்த அரசு ஏற்கனவே ஒப்புதல் வழங்கியிருப்பதையும் குறிப்பிட்டார். அவரே பேசும்போது சொன்னார், இதிலே இருக்கும் இடைஞ்சல் என்ன என்ன என்றும். கருநாடக மாநிலத்தோடு காவேரி பற்றியப் பிரச்சனை இன்னும் தீராமல் இருக்கிற காரணத்தில் உள்ள இடர்ப்பாடுகளை அவரே விளக்கினார். நான் உறுதியாகச் சொல்கிறேன், இந்த இடர்ப்பாடுகள் நீங்கிய பிறகு நிச்சயமாக நொய்யல் திட்டம் மேற்கொள்ளப்படும் என்பதை நான் அவர்களுக்கு உறுதியாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய நண்பர் முத்துசாமி அவர்கள் பேசும்போது பெரிய குளம் அருகில் கம்பம் பள்ளத்தாக்கில் வெங்கடாஜலபுரம் கால்வாய் திட்டத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற கருத்தை வலியுறுத்தினார்கள். இந்தக் கால்வாய்த் திட்டத்திற்கு பி. டி. ராஜன் அவர்கள் நீண்ட காலமாக கோரிக்கை எழுப்பி வந்தார்கள். இப்போது தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினரும், தொகுதி மக்களும் அந்தக் கோரிக்கையை தொடர்ந்து எழுப்பி வருகிறார்கள். அவர்களுடைய நீண்ட நாளை கோரிக்கை வெற்றி பெற்றது என்பதற்கு அடையாளமாக ஏறத்தாழ ஆயிரம் ஏக்கர் புதிய பாசனத்திற்கு வரக்கூடிய அந்தத் திட்டத்திற்கு 35 லட்சம் ரூபாய் செலவாகும் என்று மதிப்பிடப்பட்டு அதைத் தொடங்கி வைப்பதற்கு இந்த அரசு இரண்டு நாளைக்கு முன்பு அனுமதி வழங்கியிருக்கிறது என்பதை நான் மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1975 நவம்பர் 4]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

அந்தத் திட்டத்தை நீண்ட காலமாகக் கோரி வந்த பி. டி. ராஜன் அவர்கள் பெயரால் 'பி. டி. ராஜன் வாய்க்கால் திட்டம்' என்று அழைக்கப்படும் என்பதையும் நான் இங்கே கூறிக்கொள்கிறேன்.

போனஸ் பற்றியும், அதனால் இன்று இடர்ப்பாட்டிற்கு ஆளாகி இருக்கின்ற தொழிலாளர்கள் பற்றியும் நம்முடைய ஜேம்ஸ் அவர்களும், மற்றவர்களும் இங்கே சுட்டிக் காட்டினார்கள். நம்முடைய அரசைப் பொறுத்தவரையில், தொழிலாளர்கள் நன்மையில் எவ்வளவு அக்கறை கொண்டு இருக்கிறது என்பதையும் சில ஆலைகள் மூடப்பட்டோ அல்லது வேலை நிறுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்டோ தொழிலாளர்கள் கஷ்டப்படும் நேரத்தில் இந்தியாவிலேயே இந்த அரசு ஒன்றுதான் பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு நிவாரண நிதியை லட்சக் கணக்கில் வழங்கிய அரசு என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அண்ணா அவர்களுடைய காலத்தில் கோவை மில் தொழிலாளர்களுக்கு 1 லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட தொகையை அவர்களுடைய நிவாரணத்திற்கு வழங்கினார்கள்.

அண்ணா அவர்களுக்குப் பிறகு இந்த அரசு கிட்டத்தட்ட ஐந்து லட்ச ரூபாய் கோவையிலுள்ள ஆலைத் தொழிலாளர்களின் நிவாரணத்திற்காக—வேலை நிறுத்தத்தின்போதும், கதவடைப்பின் போதும்—வழங்கியிருப்பதை யாரும் மறந்துவிட முடியாது.

அண்மையில் கூட நம்முடைய சுப்பிரமணியம் மற்றும், ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் எல்லாம் நான் கோவை சென்ற போது என்னிடத்தில் 'மது நூற்பாலை' என்ற நூற்பாலை மூடப்படுகின்ற நிலையில் இருப்பதை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அங்கே இருக்கும் 400 தொழிலாளர்கள் தீபாவளி நேரத்தில்கூட தங்களுடைய வீடுகளில் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியவில்லை என்று சொன்னார்கள். அதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு நான் சென்னைக்கு வந்த பிறகு 80,000 ரூபாயை ஆள் ஒன்றுக்கு ரூ. 200 வீதம் தீபாவளி நேரத்தில் கடனாக வழங்க இந்த அரசாங்கத்தின் சார்பில் உத்தரவிடப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு ரூ. 80,000 வழங்கப்பட்டு இருக்கிறது என்பதையும் நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: தலைவரவர்களே, பாயின்ட் ஆர்டர் ஆர்டர். இந்த ரூ. 80,000 வழங்கப்பட்டதை நான் வரவேற்கிறேன். அதே நேரத்தில் ஏறத்தாழ 2½ லட்சம் ரூபாய் மதிப்புள்ள நூலை

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்] [1975 நவம்பர் 4]

அரசாங்கத்தின் பேரில் சூழில் போட்டு, சில் வைத்து, அதை அந்த மாணேஜ்மெண்டார் பிளட்ஜ் செய்து, அடமானம் வைத்த பிறகு தான் அந்தப் பணம் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. மேலும் அந்த தூலை அவர்களே விற்று அந்தப் பணத்தை அரசாங்கத்திற்கு கட்டவேண்டுமென்ற நிபந்தனை பேரில்தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: கடனாகக் கொடுக்கும் போது பெரிய முதலாளிகளிடத்தில் இந்தப் பிடிப்புக் கட வைத்துக் கொள்ளாமல் எப்படித்தான் கொடுப்பது? அந்த முதலாளி அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு இதைத் தரவேண்டும். அப்படியிருக்கும் போது ஆற்றில் போட்டாலும் அளந்து போடு என்று சொல்வார்கள். அதனால்தான் அளந்து போடப்பட்டு இருக்கிறது.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்: தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த அரசைப் பொறுத்தவரையில் போனஸ் சம்பந்தமாக தொழிலாளர்களுக்கு எல்லாம் செய்து கொண்டு இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இப்போதெல்லாம் பல முதலாளிகள் இரண்டு கணக்குகள் வைத்து இருப்பதன் காரணமாக பாலன்ஸ் ஷீட்டில் நஷ்டத்தில் ஓடுவதாகக் கணக்குக் காட்டுகிறார்கள். ஆகவே தான் இந்த 4½ சதவிகிதம் போனஸ் தான் அவர்கள் கொடுக்க முடியும் என்று தருகிறார்கள். இதற்கெல்லாம் காரணம் அவர்களுடைய கணக்குகள் நேர்மையாக கொடுக்காதது தான். அவர்களுடைய கணக்குகளைப் பரிசீலனை செய்து அதற்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டுமென்று இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதை அரசாங்கம் ஆராய வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: 'இந்த போனஸ் பிரச்னை அவசரச் சட்டத்தால், நெருக்கடி நிலையால் நமக்குக் கிடைத்த ஒரு நல்ல பரிசு. ஜனநாயகத்திற்குக் கிடைத்த அடி' என்று திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்கள் சொன்னார்கள். மிகப் பொருத்தமான வார்த்தைகள். அதிலே நண்பர் ஜேம்ஸ் அவர்கள் சொல்லிய பிரச்னை இருக்குமானால் அரசு ஆராய்ந்து தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, 'தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு இந்த அரசு என்ன செய்தது, என்ன செய்தது? என்ற கேள்வியை அடிக்கடி இங்கே கேட்டுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதிலும் குறிப்பாக திருமதி சத்தியவாணிமுத்து அவர்கள் இந்தக் கேள்வியை ஒவ்வொரு

1975 நவம்பர் 4] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

உரை நிகழ்த்துகிற நேரத்திலும் கேட்டுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். 1972-73-ஆம் ஆண்டில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக செய்யப் பட்ட மொத்த செலவு ரூ. 7.59 கோடி; 1973-74-ல் 10.15 கோடி ரூபாய்; 1974-75-ல் 12.89 கோடி ரூபாய்; 1975-76-க்கு 18.88 கோடி ரூபாய் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக இந்த அரசு செலவு செய்தது.

இதிலே 1972-73-ல் 7 கோடியே 59 லட்சம் ரூபாய் செலவழித்தோம் என்றால் மத்திய அரசின் உதவி 39 லட்சம் ரூபாய்.

1973-74-ல் 10 கோடியே 15 லட்சம் செலவழித்தோம் என்றால் மத்திய அரசின் உதவி ரூ. 66 லட்சம்.

1974-75-ல் 12 கோடியே 89 லட்சம் செலவழித்தோம் என்றால் மத்திய அரசின் உதவி 52 லட்சம்.

1975-76-க்கு 18 கோடியே 88 லட்சம் என்றால் மத்திய அரசின் உதவி ரூ. 50 லட்சம்.

ஏதோ தாழ்த்தப்பட்டவர்களை மறந்து விட்டு, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்குத்தான் அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கிறது இந்த அரசு என்ற குற்றச்சாட்டிற்கு நான் சொல்ல விரும்புவது எல்லாம் பிற்படுத்தப் பட்ட மக்களுக்கு 1972-73-ல் ரூ. 4.97 கோடி; 1973-74-ல் 5.37 கோடி ரூபாய்; 1974-75-ல் 5.68 கோடி ரூபாய்; 1975-76-ல் 5.81 கோடி ரூபாய் என்ற வகையிலே தான் நாம் உதவிகளைச் செய்து வருகிறோம்.

இந்தத் துணை மதிப்பீட்டின் 6-வது பக்கத்திலே, நான் இந்த மன்றத்திலே இந்த அறிக்கை வைக்கும்போது, குறிப்பிட்டது, “தாழ்த்தப்பட்ட இந்துக்களுக்கு தற்போது வழங்கப்பட்டுவரும் எல்லாச் சலுகைகளையும் (எல்லாச் சலுகைகளையும் என்றால், ஏற்கனவே வழங்கப்பட்டு வருகிற சலுகைகளையும் சேர்த்து மீதமுள்ள எல்லாச் சலுகைகளும்) கிறித்துவ மதத்திற்கு ஏற்கனவே மாறியுள்ள தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் நீட்டிப்பதென அரசு முடிவு செய்துள்ளது.

கல்வி நிலையங்களில் சேர்த்துக்கொள்ளுதல், அரசுப் பணிகளில் இட ஒதுக்கீடு ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரையில் கிறித்துவ மதத்திற்கு மாறிய தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு இணையாகக் கருதப்படுவர். அவர்களுடைய சந்ததியினர் அந்தச் சலுகைகளுக்கு அருகதையற்றவர்கள்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1975 நவம்பர் 4]

என்று இதுவரை இருந்து வந்த நிலைமையை மாற்றி, அவர் களுடைய சந்ததிகளும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினராகக் கருதப் படுவர் என்று முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சலுகைக்காகத் தேவைப்படும் நிதி இதுவரையில் அரிசன நல மானியத்தில் ஒதுக்கியுள்ள தொகைக்குக் கூடுதலாக மேலும் ஒதுக்கப்படும்” என்ற கருத்தை நான் இந்த மன்றத்தில் தெரிவித்திருக்கிறேன்.

அதன்படி இந்தக் கருத்தின் அடிப்படையில் சொல்லவேண்டுமானால் கல்வி நிலையங்களில் ஒதுக்கப்படும் சலுகைகளும், அரசுத் துறையிலே வேலை வாய்ப்புத் தருவதும் ஒரு தலைமுறையினருக்கு மட்டுமே தரப்பட்டு இருந்தது. 1974-ம் ஆண்டு ஆணையின்படி, அதாவது இந்த இரண்டு சலுகைகளும் கிறித்துவ மதத்தில் சேர்ந்த தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு, அவர்களை பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள் என்று கருதி பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட 31 சதவிகிதத்தில் சேர்த்து அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் 1975-ம் ஆண்டு அரசு ஆணையின்படி இந்த இரண்டு சலுகைகளும் எல்லா தலைமுறைகளுக்கும் அவர்களுக்கு பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு உள்ள விகிதாசாரத்தில் தரப்படுகிறது. 1974-ஆம் ஆண்டு அரசாணையில் As regards the other concessions, they are eligible irrespective of generations.

என்று இருக்கிறது. குடியிருப்புக்கு நிலம் தருதல், விவசாயிகளுக்கு நிலம் கொடுத்தல், குடியிருப்புகளுக்குப் பாதை அமைத்தல், குடியிருப்புகளுக்கு மின்சாரம் வழங்குதல் ஆகியவை மாத்திரம் தான் இருந்தன. ஏனைய பொருளாதார சலுகைகள் தர முடியவில்லை. காரணம், அந்தச் சலுகைகள் மத்திய அரசு திட்டத்தின் கீழ் Centrally assisted schemes செயல்பட்டு வந்தன.

ஆனால் 1975-ம் ஆண்டு அரசு ஆணையின்படி அந்தச் சலுகைகளையும் கிறித்துவ மதத்திற்கு மாறியுள்ள தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குத் தருவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அதற்குரிய நிதியை மாநில அரசே அளிக்கும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. 1975-ம் ஆண்டு அரசாணையின்படி கிடைக்கும் புதிய சலுகைகள் :—

1. Special coaching schemes for I.A.S. and I.P.S. examinations.
2. Construction and allotment of houses.
3. Financial assistance for Milk Supply Co-operative Societies
4. Financial assistance by way of loan and subsidy to purchase agricultural implements, plough bulls, sinking of irrigation wells

1975 நவம்பர் 4] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

5. Assistance for cottage industries like basket-making, hand-pounding of rice, etc.

6. Subsidy to technically trained personnel.

7. Petty trade loans.

என்று இந்த 7 சலுகைகளும் எல்லா அரிசனங்களுக்கும் தரப்படுவது போல் கிறித்துவ மதத்திற்கு மாறியுள்ள அரிசனங்களுக்கும் தருவது என்று இப்போது அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

எனவே, ஏதோ நாங்கள் எல்லாம் தவறாகச் சொல்கிறோம், அம்மையார் அவர்கள் தான் உண்மையாகப் பேசுகிறார்கள், என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது தான் உண்மையான விவரம் . . .

(பிற்பகல் 1-00)

5. அரசினர் தீர்மானம்

விதி 159 (3)-ஐத் தளர்த்தல்

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, சட்டப் பேரவை விதி 159 (3)-ஐத் தளர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு நிறைவேற்றப் பட்டது.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, எவ்வளவு பெரிய தவறான விஷயத்தை இந்த அவையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பதற்காக . . .

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI: When you are relaxing the rule, we could have been allowed some more time. Just at the time of guillotining, you are extending the time.

THIRU K. T. K. TANGAMANI: This rule 159(3) has a salutary purpose.

1 மணியிலிருந்து 1½ மணிக்குள்ளாக இந்த துணை மானியக் கோரிக்கைகள் ஒட்டுக்கு விடப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமென்பது விதி. அந்த விதியை ரிலாக்ஸ் செய்வது சரியாகத் தோன்றவில்லை. பட்ஜெட் சம்பந்தமாக, பட்ஜெட்டை சமர்ப்பிக்க